

Dragi,

glas nama lica nama pta nama

pis naka na ga naka pnti naka

na idgura nama pitorip nama itina na

ito uroma itü gid itü pafed itü korak itü

gle i

pisu pi

nak ide

praulp i don prau

pta na

a glas i

glas na

pis naka na

na idgura nama pconp nama izana nama pata

ito uroma itü gid itü pafed itü korak itü don

gle i kila gle i oda gle as kiti ko a pnti

Tvoja pr.

Moj ili ničiji

Iva Kolega

Moj ili ničiji

Iva Kolega

Sadržaj

Maks D., osuđen za ubistvo žene i njenog ljubavnika, uskoro treba da bude pušten iz zatvora. Do tog trenutka, dane u ćeliji prekraćuje treniranjem, druženjem i razgovorima sa ostalim zatvorenicima, naročito sa cimerom Svenom, zvanim Britva, sa čijom sudbinom i mislima ćemo se takođe upoznati. Ipak, omiljena Maksova razonoda je odgovaranje na pisma žena koje mu izjavljuju ljubav. Uskoro su se isprofilisale tri žene sa kojima se Maks dopisuje i koje počinju da ga posećuju u zatvoru, a svaka od njih je različita, iako poseduju i neke zajedničke karakteristike i motive. Prva Maksova obožavateljka je lepa i mlada, ali problematična Stefani. Druga je prefinjena i dobrostojeća dizajnerka enterijera Laura, uspešna u poslu, a nesrećna u ljubavi. Tu je i proračunata novinarka Sara koja se Maksu lažno predstavlja. Sa kojom od njih će Maks nastaviti interakciju i nakon izlaska na slobodu i kakav će biti budući tok njegove sudbine i ostalih likova koji obogaćuju radnju, pročitajte u ovom kratkom, ali dramatičnom romanu.

Moj ili ničiji prvenstveno govori o patologiji osoba koje u svom narcisoidnom besu ne prihvataju činjenicu da ih partner može napu-

stiti ili prevariti. Umesto da nastave život, u njima se tada rađa želja za osvetom u onom najgorem obliku. Takođe, roman se dotiče još nekih delikatnih društvenih pitanja, čime će sigurno da zainteresuje mnoge socijalno osvešćene čitaoce.

1.

Tog dana kada su Maksa D. doveli u moju ćeliju, čitao sam roman *Tunel* argentinskog pisca Ernesta Sabata.

Ležao sam na donjem krevetu, prevrćući stranice knjige, a on se, iako visok i krupan, vešto poput jaguara, popeo na krevet iznad mene ne rekavši ništa.

„Nadam se da ćete se lepo družiti“, rekao je podrugljivo zatvorski čuvar i nakon toga zatvorio vrata. Sećam se kako sam pomislio da su Maksa smestili kod mene u ćeliju iz dva razloga. Zbog samoubištva mog bivšeg cimera, tu je bilo upražnjeno mesto. Iz zatvorske uprave su valjda procenili da se nećemo svađati ili da ćemo se čak nadopunjavati zbog razlika u našim karakterima. Intelektualan sam tip, sklon više umnim nego fizičkim aktivnostima, čitanju i razmišljanju. Maks D. bio je očigledni ljubitelj teretane i vežbanja. Premestili su ga u moju ćeliju iz drugog zatvora i već je, takođe poput mene, odslužio većinu svoje kazne.

Uskoro sam začuo glas s gornjeg kreveta: „Ja sam Maks“.

„Sven“, odvratio sam.

I to je bilo to.

On se tada okrenuo prema zidu pokušavajući da zaspi, a ja sam nastavio da čitam knjigu koja se, apsurdno, daleko više ticala njega nego mene. Znao sam kakav je zločin počinio Maks (pravo ime bilo mu je Maksimilijan). Takve stvari se u zatvoru šire poput latica maslačaka nošenih vetrom. Ubio je puškom ženu i autom pregazio njenog ljubavnika. Zatekao ih je na delu, u prevari, u ljubavnom „klinču“, kada se vratio s posla. Ako je to od ikakvog značaja, a smatram da jeste, jer ipak je imao i legalnu, danas veoma traženu struku, nekad je radio kao montažer centralnog grejanja.

U knjizi *Tunel* reč je o slikaru Huanu Pablu Kastelu koji u naletu ljubomornog besa ubija svoju ljubavnicu Mariju. Ceo roman odiše mračnom atmosferom i nekada je teško shvatiti šta se zaista dogodilo, a šta Kastel umišlja. Ali, zato Maksov zločin nije bio nikakav umišljaj. Odmah mi je bilo jasno da je besno, ljubomorno pseto koje je lako izbaciti iz takta, lukavi tip kojeg se, u normalnim i nenormalnim okolnostima, treba čuvati.

Znao sam da će i on vrlo brzo saznati da ni ja nisam cvečka.

2.

Laura se sklupčala na kauču. Osećala se kao gubitnica, iako je na poslu tog dana proslavila svoj novi uspešan projekat. Zaposleni i gosti su joj nazdravljali, a na njenom licu se nije videlo koliko je nesrećna i da bi se najradije bacila s prozora na ulicu, dok je u ruci držala čašu šampanjca i gledala krošnje drveća i automobile. Bila je, kao i uvek, savršeno našminkana i skockana, poslovno uspešna žena, nagrađivana dizajnerka enterijera, ali na emocionalnom planu i u ljubavi – gubitnica. Tako poznata, otrcana priča i to joj je smetalo.

Na proslavi je jedva čekala da dođe kući, svuče po meri šiveni kostim i cipele s visokim potpeticama i zaveže kosu u rep, a onda naspe sebi viski. Sada je naginjala direktno iz flaše. Nije bilo potrebe da bude prefinjena kao u kancelariji, a Ingrid, njena dugogodišnja kućna pomoćnica i kuvarica, već je bila otišla. Iako je Laura bila ta koja je nju plaćala, ipak joj ne bi bilo drago da je spremačica vidi u pijanom, gubitničkom izdanju.

Laura je bila svesna da su svi u njenom privatnom i poslovnom okruženju čuli njenu priču s prvim mužem Tomasom i kako je taj

brak završen. Znali su da se njen muž oženio njenom rođenom sestrom. *Sestrom!*

Lea mu je u međuvremenu rodila troje dece, ali Laura nikada nije ni pomislila da poseti svoje sestrice. Zato su ih njeni roditelji obožavali, zbog čega je osećala dvostruku izdaju – unučići su ih pridobili na Leinu stranu. Najgore je bilo to šta su očekivali i od nje da oprosti sestri i bivšem mužu te da prigrli njihovu decu.

Roditelji su zapravo ionako uvek bili na Leinoj stani, pravdali su sve njene nepodopštine, kojih nije bilo malo, a sve pod izgovorom da je mlađa. Ili su možda tako zapravo pravdali vlastite propuste u njenom vaspitanju, iako se mora priznati, u njihovu korist, da joj je karakter od rođenja bio naporan. Laura je oduvek bila krotkija i poslušnija. Sestra joj je, s druge strane, bila neodgovorna, lažljiva i redovno joj je uzimala odeću koju joj namerno ne bi vratila ili bi je isflekala. Završila je dvogodišnje studije koje su joj platili roditelji, na jednoj od onih poslovnih škola, gde je najbitnije da platiš školarinu, a takvih je niklo kô pečuraka posle kiše u poslednje vreme. Lea je i sama priznala da se prilikom polaganja nekih ispita „potpomogla svojim čarima“.

Kao da su svi u njenom okruženju verovali da je ona, Laura, ta koja je bila za sve kriva, tako i za propast svog braka, jer je bila previše zaokupljena poslom, hladna i sposobna, a njen muž to očigledno nije mogao da podnese. Ali, zašto je prevario baš s Leom?

Bio je to odraz mržnje. Tomas je na taj način hteo da je maksimalno ponizi, jer iako je Lea bila zgodna, bilo je i drugih, zgodnijih i lepših žena od njene sestre. Videla je da mu se otvoreno nabacuju, na šta bi mu uvek prebacila: „Misliš da ne vidim kako ih gledaš?“ Bilo je to jače od nje. Tomas bi joj odvratio tada nešto poput: „Umišljaš“ ili „Zato i imam oči da gledam“.

Jednom na plaži, bila bi slepa da nije videla kako je stalno bacao pogled prema nekoj ženi u toplesu. Imala je velike, obešene grudi i zapravo je bila neugledna i starija od nje, ali Laura je ipak bila ljubomorna i nikako joj nije bilo jasno zašto su te opuštene sisurine toliko privlačne Tomasovom pogledu, a da bude iskrena, i pogledu još nekoliko drugih muškaraca u blizini. U njoj su samo izazivale odbojnost i strah da će njene još uvek čvrste grudi nerotkinje s vremenom ipak podleći sili gravitacije ukoliko ne učini nešto po tom pitanju, a to je bilo moguće jedino u ordinaciji estetskog hirurga. Samo vežbanje neće biti dovoljno.

Srećom, Laura je imala dovoljno novca da to reši, da sama sebi plati zahvat. U njenom slučaju nije vredela ona izreka da je za dobre sise samo bitno naći dobrog sponzora. Naprotiv, ona je bila ta koja je donekle sponzorisala Tomasa. Tim pre, smetalo joj je njegovo opušteno držanje i to što nije pokušavao da kontroliše kuda mu svaki čas luta pogled, dok se ona savršeno uspešno suzdržavala kada bi pored nje prošao mladić, preplanuo i građen poput Apolona, iako je htela da ustane sa peškira i doslovno potrči za njim.

Tomas je tog dana bezbroj puta ušao i izašao iz mora. Tada se već bio ugovorio pa je ona u odnosu na njega delovala kao beloputa morska sirena. A on kao morž ili morsko prase u plastičnim papučama, opet je bio taj koji je nju pravio nesigurnom. Poželela je da mu zaveže kamenčinu oko noge, da ga utrpa u gumeni čamac, odvede na pučinu i gurne u dubinu mora da više nikada ne izroni.

„Mogu misliti šta onda radiš i kako se ponašaš kada mene nema u tvojoj blizini“, besno bi odbrusila što je njega zabavljalo. Znala je da bi mnogo veći efekat postigla da se pravi da to ne primećuje i da je nije briga ili da ona uradi istu stvar njemu, ali jednostavno nije mogla. Njoj su te igre bile glupe i zamarajuće.

Muškarci otvoreno gledaju druge žene iz sopstvenog narcizma. Žele da se one bore za njih kako bi dobili na vrednosti. To su joj trebalo biti prvi znaci upozorenja da Tomas glumata nakon početnog obožavanja i gledanja u nju kao u svetinju. Odlučila je da na njih zažmuri. Ali, ono na šta nikako nije mogla da zažmuri, bilo je njegovo saopštenje da je njena sestra Lea trudna s njim.

U njenom krevetu, sa slikom Njujorka iznad uzglavlja, začeli su, kako se kasnije ispostavilo, Laurinog prvog sestríća. U prvi mah, Laura uopšte nije shvatila šta je Tomas upravo izgovorio, ali kad joj je sve doprlo do mozga, činilo joj se da će joj grudi eksplodirati. Mislila je da će prsnuti od gađenja kada je shvatila da joj Tomas to govori samo zato što je Lea pretila da će obelodaniti celu stvar. Isto tako, rekla je da neće zadržati dete, ako Tomas ne ostavi Lauru i ne počne da živi s njom.

Te večeri, Laura je bila previše šokirana da bi uopšte mogla da govori. Tomas je negde otišao da prespava, osetio je poput mačka da mu je bolje da nije pod nogama ljutoj gazdarici. Đavo zna gde je naposljetku proveo noć: s Leom, sâm u hotelu, kod roditelja, kod nekog drugara, ali to više nije ni bilo bitno.

Sutradan je pokušao da izgadi stvar. Kada je pozvonio, Laura mu je otvorila vrata stana isključivo zbog toga što je bila svesna da će ionako morati da obavi s njim neku osnovnu komunikaciju u vezi sa razvodom, ali Tomas je to shvatio drugačije. Doneo joj je ogroman buket cveća koji je ona smestila pravo u kantu za smeće. Upravo je spremala njegove stvari u velike crne kese.

„Ne možeš me samo tako izbaciti odavde, ovo je i moj stan“, zarežao je Tomas shvativši da ga nije pustila unutra da izglađe nego da zaključa stvari.

„Bogami nije! Stekla sam ga i uredila pre našeg braka, bedniče.“

U tom trenutku ruka mu je poletela prema Lauri, ali se u poslednjoj sekundi zaustavio. Setio se da ona ima više novca za advokate od njega.

„Idem sad na posao, a ti pokupi svoje prnje dok se ne vratim. Inače ću ti sve pobacati na ulicu. Srećom nemaš mnogo toga, toliki je tvoj doprinos našem braku. Nadam se da ćeš sada više zapeti na svim životnim poljima, jer se Lea neće ubijati od posla, a neće ti ni, poput mene, poklanjati odelu i kravate.“

„Nema veze, uz nju se osećam kao muškarac dok si ti samo hladna, ukočena, frigidna kučka.“ Tomas joj nije ostao dužan, barem ne na rečima.

Sva crvena u licu i tresući se, jer nije bila frigidna, a po njenom mišljenju ni naročito ukočena, ponovila mu je da ide na posao i da kad se vrati, ne želi da vidi ni njega ni njegove stvari. U protivnom će pozvati policiju. Laura je znala da će je poslušati i da će kad dođe kući, zateći pustoš. Ali, osim praznog stana, dočekalo je još nešto: crveni stik.

Na cedulji do njega pisalo je Tomasovim rukopisom: *Mali poklon za moju voljenu ženu: da nisi bila takva kučka i dala nam još jednu šansu, umesto što si me izbacila iz stana i svog života, ne bi sada ovo gledala. A znam da hoćeš.*

I ona je znala da hoće. I da joj se to neće nimalo dopasti. Na laptopu je odgledala samo prvih tridesetak sekundi snimka seksa između Tomasa i Lee na krevetu, u sopstvenom stanu. Pozlilo joj je pa je otrčala u WC i povratila.

3.

Laura je na trenutke smatrala da ju je sestra izneverila i više nego Tomas. Onaj ko kaže da je prava blagodet imati brata ili sestru, odnosno braću ili sestre, laže jer se ne usudi da protivreči opšteprihvaćenom društvenom mišljenju ili sudi samo po vlastitom pozitivnom iskustvu. Laura je bez posebnog razmišljanja mogla u bilo kom trenutku da nabroji primere braće i sestara koji ne razgovaraju zbog imovinskih razmirica, međusobne ljubomore, očite naklonosti roditelja „posebnom“ detetu ili jednostavno zato što je jedno dete uspešnije od drugog. Recimo, jedna od njenih koleginica nije pričala sa bratom koji je bio zadužen na sve strane i nije platio njenom mužu radove koje mu je izveo na kući. Što je bilo najgore, razmetni brat nije pokazivao ni nameru ni želju da im plati.

Eto ti onda ponosnih roditelja kada na samrti znaju da im sin i ćerka neće razgovarati jer se spore oko imovine uprkos njihovim željama u vezi sa podelom onoga šta su stekli. U to da su naše želje u neskladu s realnošću, Laura se uverila mnogo puta. Pomislila je na majku druge svoje saradnice koja je zamišljala kako će njene tri ćerke živeti kod nje u velikoj kući nedaleko od grada ili barem

dolaziti tamo na vesele vikende s decom, ali je jedna ćerka završila u Irskoj, druga u Nemačkoj, a treća na Novom Zelandu.

Zar je potrebno reći da nije bilo ništa od zajedničkih vikenda i roštiljanja, posebno za ćerku koja je živela na Novom Zelandu, a i ove dve što su bile bliže majci, čak i kada su mogle, radije su odlazile na neke druge destinacije.

„Rešila si se kretena. Misliš li da tvoju sestru neće prevariti i da ti Lea neće doći jednog dana na vrata da se kaje i plače?“ Natali je te večeri nakon što je Tomas izneo svoje stvari, ili *prnje*, kako su ih obe nazivale, pokušavala da uteši Lauru. Bile su najbolje drugarice još od srednje škole.

„Kao prvo, molim te, ne zovi je mojom sestrom jer ona to za mene više nije, a kao drugo, pre mi se čini da će to ona uraditi njemu. Zla je. Imali smo jednu takvu babu u porodici, Lea je sva na nju. To su jednom prilikom čak i majka i otac izjavili.“

I kao treće, htela je da kaže, *onaj kućkin sin mi je ostavio snimak na kom se Lea i on jebu*, ali nije. Suzdržala se. Bilo je to previše ponižavajuće da podeli čak i sa Natali, bar u tom trenutku. Možda nekom drugom prilikom.

S vremenom se Laura oporavljala. Sve više je osećala olakšanje, posebno u svojoj predivno uređenoj oazi s mnogo biljaka. Ona faza, kada bi umorna od posla došla kući i ugledala Tomasa kako čačka po svom mobilnom i osmehuje se kao da nešto iščekuje, ali ne nju i ništa što se odnosi na nju, završila se. Tek tada je shvatila koja je, zapravo, nagrada što ne mora više da ga gleda i sluša. Što ga ne mora *trpeti*.

Osećala se tada kao iznurena oštrokondža, kao višak u vlastitom stanu i njegovom malom svemiru. Htela je da je ne bude briga, da

se spremi na jogu i ode u bioskop, ali nije mogla, bilo ju je briga. Sada je briga prešla na drugoga. Na Leu. Kada bi je uhvatio napad plača i bola, bila je tu kutija *snikersa*. I, naravno, Natali.

A najvažnije je bilo to što je odlučila da će sledeći put i te kako paziti kome će dati svoje poverenje jer nije bila odustala od ljubavi i verovala je da ni ljubav nije odustala od nje. Naći će ona već nekoga ko je neće napustiti.

4.

„Otkidaju na tebe ove moje svraketine“, rekla je Sanda te večeri svome sinu Eriku. „Mogu da te gledaju, neka se dive jer imaju i čemu, ali nek se paze ako im ikada padne na pamet da bilo šta pokušaju“, dodala je ugasivši cigaretu. „Ne želim da te stare pume ikada imaju u svojim kandžama.“

„Ma o čemu ti to?“

„Pusti, misliš da sam slepa, videla sam kako te gledaju, a kladim se da Sofija i Magda sada više dolaze tu zbog tebe nego zbog mene.“

„Sad stvarno preteruješ“, mrzovoljno joj je odvratio Erik iako nije mogao poreći da su ga upravo njih dve, od svih majčinih prijateljica, najželjnije merkale – Sofija neskriveno i otvoreno ga hvaleći, Magda zbunjeno, ali s ništa manjim bleskom žudnje u tamnim očima.

Vir kale su kao sojke iznad svojih šoljica kafe svaki put kada bi se on zatekao kod kuće prilikom njihovih poseta za koje mu se, od kada je odrastao, činilo da su nešto češće.

„Gde ti je sestra? Gde je Stefani?“ pitala je Sanda paleći TV. Trebalo je da počne njen omiljeni kviz, bar malo razbibrige u njenoj

svakodnevnici uglavnom ispunjenoj gorčinom, usamljenošću, osećanjem nedostatka kontrole nad sopstvenim životom i sve većim udaljavanjem i gubljenjem vlastite dece.

„Šta ja znam gde je. Smuca se negde, verovatno. To ti treba pre da znaš od mene.“

„Ne može sve biti na meni. Da vaš otac nije otišao sa onom droljom, drugačije biste se vi ponašali.“

„A možda da ga ti nisi gnjavila, kao što sada gnjaviš mene, i ne bi otišao. Nemam vremena za ove uvek iste razgovore. Uostalom, ako nisi primetila, oboje smo već odavno punoletni“, nervozno je uzvratio Erik.

„Da, ali živite u mom stanu i zato smem da pitam šta radite. Ali i da nije tako, zar nemam jednostavno pravo da znam gde ste, čisto kao vaša majka?“

„Imala bi da nisi toliko naporna s tim.“ Erik je, nakon što je proverio radi li, strpao upaljač s mrtvačkom glavom u džep.

„Kuda ćeš?“ povikala je Sanda za njim paleći još jednu cigaretu kada joj je sin već bio na vratima. Jedva je čekala da otvori bocu orahovca kada on ode.

„Šta te boli briga“, odrezao joj je i zalupio vratima svestan da će mu majka odmah dohvatiti flašu nekog alkoholnog pića.

Ona je znala da njen sin ide da se nađe s Lukasom. S njim se opet sve više intenzivno družio, a to nije vodilo ničemu dobrom. Druženje sa Lukasom Erika je moglo samo unazaditi. Njihovo površno prijateljstvo još je mogla podneti, ali dok su zajedno divljali u jednom periodu u srednjoj školi, naprosto je ludela – nije mogla da spava od brige, dok joj se sin ujutru ne bi pojavio u stanu i čim bi ga ugledala, odmah bi joj bilo jasno da je u najmanju ruku pijan ili naduvan. Tada je pretila da će zadaviti Lukasa, tog zlog gada

i manijaka, jer ih valjda sam vrag drži zajedno još od obdaništa. Ponekad je mislila da je Lukas Erika zaveo, začarao, hipnotisao onim svojim neobičnim očima sa čađavim trepavicama.

Posle jedne izrazito oštre svađe koja je rezultirala upozorenjem komšija da će ih, ako se ne stišaju, prijaviti policiji, Erik je otišao u sobu zalupivši vratima toliko snažno da joj se učinilo kako se pritom zatresla i cela zgrada. Sutradan popodne, Sanda ga je uzaludno čekala da se vrati iz škole. Tada je počela da plače. Shvatila je da je Erik ljut i povređen i bojala se da je pobjegao od kuće. Ipak, on se na njenu neopisivu radost predveče vratio, upravo dok su ona i Stefani raspravljale hoće li pozvati policiju odmah ili će još malo pričekati.

Nakon toga, Erik nije hteo da razgovara s majkom dobrih nedelju dana, a sa sestrom uglavnom i nije razgovarao. Zato je Sanda zaključila da će sotonu Lukasa morati da prihvati ako želi da zadrži sina.

Priželjkivala je da se Lukas odmakne od Erika, da ga ako treba na neki način malo i povredi. Tada bi mu ona nakon toga mogla reći: *Vidiš s kime si se družio i tvrdio da ti je odan. U suštini je Lukas bio samo sve vreme ljubomoran na tebe zato što ti ipak imaš priliku da završiš školu, jer si sposobniji, pametniji i zgodniji od njega, a on je podlo igrao na kartu tvoje griže savesti, sažaljenja i ostalih usranih osećanja. To ti je sigurno ostalo od oca, ta naivnost, osim visine.*

5.

Stefanin poslednji posao bio je onaj u kafiću „Stela“ kod Samuela. Baš kao ni njeni prethodni poslovi, ni taj se nije slavno završio. Slučajno je prosula nekoj uobraženoj ženi kafu po košulji i ova se na nju pošteno izvikala. Zbog toga je Stefani odbila da joj se izvini. Smatrala je da se to svakome može desiti i da ta kravetina nema nikakvo pravo da tako viče na nju.

Zaista je istina kada kažu da kako se odnosiš prema konobarima i uslužnom osoblju, to pokazuje kakav si čovek. Takođe je imala problema i s jednim pripitim i čudnim gostom koji ju je sve vreme merkao ispod oka. U vezi sa njim, imala je baš loš osećaj.

Ispostavilo se da joj je intuicija bila ispravna. Bili su te večeri sami, ona i taj čudak čija se mračna pojava ocrtavala u velikom ogledalu iza šanka. Samuel je uskoro trebalo da dođe da zatvori kafić i odbaci Stefani kući, ali ovaj nikako nije odlazio. Naprotiv, svojim krupnim palcem pokušao je da pomiluje Stefani po obrazu kada je došla do njega i jednostavno mu pokupila dopola ispijenu čašu. Na to je ona naglo i gadljivo trznula glavom. „Jebeni idiote, koji kurac to radiš?!“ završtila je Stefani nervozno i uplašeno.

Tip ju je tada zgrabio za nadlakticu i stegao toliko snažno da je svisnula od bola. Srećom, negde u tom trenutku pojavio se vlasnik kafića Samuel i samo mu klimnuo glavom da se nosi. Na to je mračni gost uz škripu stolice ustao i otišao, s mržnjom pogledavši Stefani. Ispružila mu je srednji prst u facu, nije izdržala.

„Ženama bi po rođenju trebalo dodeljivati elektrošokere koje bi imale pravo da koriste barem jednom godišnje i sve bi trebalo da upišu kurseve samoodbrane“, rekla je Samuelu besno trljajući bolnu nadlakticu. „Šta najbrže poništava razliku između polova? Napunjeni pištolj u ženskoj ruci uperen u muškarčevo međunožje.“

„Pametnjakovičko“, odvratio joj je na to šef. Bilo je vidljivo da mu se nimalo nije svidela ta ideja. Nije sumnjao da bi Stefani mnogim muškarcima sa istinskim užitkom spržila polne organe ili im koleonom drmnula jaja tako da prebroje sve zvezde. Možda čak i njemu iako se prema njoj odnosio korektno. Nije da ga nije privlačila, na njenu lepotu samo bi slepac ostao imun, ali nije mu to trebalo u životu, posebno ne na poslu.

Ali ni to nije bio kraj incidentima u njenoj karijeri konobarice. Jednom se posvađala sa ženom gosta koji je prečesto visio kod nje za šankom. Stefani je taj tip zapravo bio dosadan i naporan, ali je ostavljao dobar bakšiš. Naručivao je kafu, sokove i alkohol sve dok njegovoj ženi jednog dana nije prekipelo pa je došla pravo u kafić, u Stefaninu smenu. Napala ju je da zavodi njenog muža, odvlači ga od dece i kuće.

„Uzmi svog jebenog muža i vodi ga kući, droljo, nisam ja kriva što si mu toliko dosadna da mu je zanimljivije da provodi vreme u kafiću nego s tobom“, vikala je Stefani.

Žena je, peneci se od besa, preko šanka nasrnula na nju ščepavši

je za crnu kecelju, ali onda joj je Stefani raspalila šamar. Gosti su, posebno muški, oduševljeno poustajali dok je gošćin muž samo tupavo sedeo na stolici za šankom. Na kraju je došla policija pa su Stefani i ta žena dobile prijavu za remećenje javnog reda i mira.

Istina je bila da je Stefani koketirala s tim dosadnjakovićem i na kraju bi i spavala s njim, kad bi joj platio, iako je kreten, lako moguće, mogao umisliti i da joj se stvarno sviđa. Ali do toga nije došlo, a bilo je jasno da i neće, jer je nakon incidenta između Stefani i njegove žene, prestao da dolazi u kafić. Možda samo na neko vreme, a možda i trajno, to niko nije mogao pouzdano da zna.

6.

Kada se tog popodneva vraćala kući s posla, na parking u ispred jedne prodavnice ugledala je tipa i žensku kako iz prepunih kolica – očigledno su bili u nabavci – prebacuju kupljene stvari u gepek auta. Međutim, ženi su se rasule jabuke i banane iz jedne kese i njen muž, partner, šta joj je već bio, na to je poludeo: „Glupačo, kravo smotana!“ istresao se glasno na nju uprkos tome što je na parking u bilo još ljudi.

Ni ona njemu nije ostala dužna: „Kretenu, jesam li ti rekla da ne trpaš ovoliko stvari u kese?“ Činilo se da je to njihov uobičajeni način komunikacije koja se, pre nego što su seli u auto i odvezli se, završila rečima muškarca: „Videćeš kada dođemo kući“. Bilo je jasno da je ta jadnica mogla videti samo zvezde.

Stefani nije znala šta je gore: da završi s takvim kretenom ili da bude sama i trpi da je muškarci gledaju kao što vukovi u čoporu gledaju srnu kojoj će pregristi vrat. Njoj je osim brižnog oca zaštitnika (a njen to, nažalost, nije bio) bio potreban muškarac koji joj nije mogao biti pretnja i da nakon saznanja da je s njim, na nju više niko ne gleda kao na lako dostupan plen, već kao na opasnost

ili nevolju samo ako joj se približi. Takođe, morao je po nečemu da se ističe, da bude zanimljiv jer je više od ičega volela uzbuđenja.

Nakon kraćeg razmišljanja, nasmejala se shvativši da se uvek vraća na istu misao koja joj se već duže vreme vrtela po glavi. Shvatala je da joj je takvog muškarca najlakše naći upravo – u zatvoru.

Već te večeri odmah se bacila na posao i krenula da surfuje. Satima je čitala članke o raznim zatvorenicima, njihovim kaznenim delima, dužini presuda, računala je koliko su imali godina, kada bi mogli izaći na slobodu, zagledala se u njihove slike ako su postojale, i pri svemu tome se odlično zabavljala. Konačno je negde oko ponoći ugledala sliku Maksa D.

Odmah je znala da je to *to*. Stefani je osetila kako je probada talas sreće pri samom pogledu na njegovu sliku. Bilo ih je zapravo više, ali ta jedna ju je posebno privukla. Znala je da je *on* onaj pravi. Osećala je kao da u želucu ima košnicu po kojoj slobodno lete pčele, ali istovremeno je osećala i sleđenost na samu pomisao da mu se obrati, da mu piše, a da joj on ne uzvрати. Ipak, znala je da mora da rizikuje, da to naprosto *mora* učiniti. Nije htela da razmišlja o mogućnosti da joj Maks D. neće odgovoriti. Nije *smela*.

Na jednoj od slika imali su vrlo slične oči, kao da su rođeni brat i sestra. Možda je to bio znak da su im duše bile stvorene jedna za drugu, pomislila je Stefani. Njena majka, koja se za to vreme opijala pivom u dnevnoj sobi lagano štucajući, definisala bi tu „kobnu privlačnost“ mnogo prizemnijim rečima: „Mala je videla kretenovu sliku, zaljubila se u njegov izgled i imidž lošeg dečka i odlučila da se s njim dopisuje“.

Srećom, Stefani je već bila gotova sa svim akcijama koje su se ticale Maksa D. za to veče, jer je nakon ponoći, bez kucanja, u sobu banuo Erik pitavši je:

„Šta više radiš na tom kompjuteru? Nosi se, treba mi.“

„I meni je bio potreban. I zašto si opet uzeo ključ od sobe? Da možeš ovako da upadaš kada poželiš?“

„Opa, da nisi možda pisala doktorsku disertaciju?“

„Ne, nešto bolje“, Stefani je prošla pored brata iskeživši mu se u lice, na šta joj se on zauzvrat izbekeljio. Napisala je pismo za Maksa koje je odmah sutradan odnela na poštu i poslala ga u zatvor.

7.

Završio sam u zatvoru još kao maloletnik kada sam prerezao vrat osamnaestogodišnjaku iz Pomorske škole. Bio sam gimnazijalac pred maturom, odličan učenik, obožavao sam čitanje i želeo sam da upišem Pravni fakultet. Ali jedno su bile moje želje, a drugo je bila stvarnost. Uglavnom sam se družio s dvojicom drugara i starom drugaricom iz osnovne škole, Kim, koja je bila zaljubljena u mene, ali ne i ja u nju. Čeznuo sam za Linom iz *D* razreda koja me nije ni primećivala.

Ali, na moju žalost, primetili su me neki momci iz Pomorske škole koja se nalazi u blizini Gimnazije. Moja pretpostavka je da su se namerili na mene jer me je bio glas da sam štreber, a uz to sam bio i fizički slabašan. Jedino je rupica na mojoj bradi svedočila o nečemu istrajnom u meni, ali ta se istrajnost usmerila u potpuno pogrešnom pravcu – u pravcu moje propasti...

Iako sam uvek gledao svoja posla, to buduće pomorce nije sprečilo da me maltretiraju, verbalno i udarcima, a zatim i krađom novca i stvari. Ali svet ne funkcioniše tako da ako gledaš svoja posla, da isto to možeš očekivati i od drugih ljudi – „Očekivati

da ljudi budu fer prema tebi jer si ti fer prema njima, isto je kao očekivati da te lav ne pojede jer ti ne jedeš lavove“.

Empatična, saosećajna deca i ljudi misle da su ostali poput njih, ali ne – nisu, postoje narcisi, frustrirani provokatori, psihopate koji će doslovno želeći da ih pojedu i ukradu im energiju, da ih poljuljaju i naprave ih uplašenim i nesigurnim. To je nešto što im treba svakog dana ponavljati. Ne s namerom da se plaše, već da budu svesni realnosti. Treba ih na to stalno podsećati, da je svet oko njih samo džungla na asfaltu.

Dakle, uvek će se naći neko da zarije u tebe svoj prljavi, radoznali prstić i pokuša zastrugati po tvome mesu, ali onda treba da ga ugrizeš za taj prljavi, ružni prst, pa više neće. Ili ako treba za još jedan. Inače će ti taj neko grebati po površini kože i ako je osetljiva, vrlo brzo će ti navreti krv. Jedna stvar je sigurna: većina ljudi neće propustiti priliku da omalovaže nekog ko im se čini slabiji od njih, u bilo kom pogledu.

„Svi smo mi morski psi koji kruže i čekaju krv u vodi.“ Alan Klark

Svog mučitelja (bila su trojica, ali jedan se kao njihov kolovođa posebno isticao) nisam ugrizao za prljavi prst – ne, ja sam mu prerezao vrat britvom na prepunom školskom dvorištu za vreme velikog odmora, nakon što mi je oteo sendvič.

Taj dan sam stavio britvu u jaknu, prethodno je omotavši krpom, i krenuo u školu odlučan da se konačno sâm odbranim od napada tih huligana i siledžija. Moje prethodne pritužbe direktoru škole ne samo da nisu bile delotvorne, štaviše, dočekao ih je s prezirom, dok me je sekretarica žalosno i nemoćno gledala. Roditeljima sam prećutkivao istinu, što zbog srama, što zbog muke, da mi ne moraju opet davati teško zarađeni novac.

Još se sa posebnom slašću sećam trke i frke koja je nastala na gimnazijskom dvorištu. Krv je šikljala iz vrata nesuđenog pomorca dok sam ja, nesuđeni advokat, nepomično stajao i gledao kako život ističe iz njega. Kada su došli profesori i hitna pomoć, već je bio mrtav.

Sudija koja je odlučivala o mojoj kazni bila je stara, ispijena i neudata. Ovo poslednje mi je dobacio advokat sa izrazom lica kao da je to neki greh, naglasivši mi više puta da se držim pokorno i mirno, jednom rečju – pokajnički. Poslušao sam ga. Na sudu sam izjavio da se kajem za počinjeno delo iako se nisam nimalo kajao, niti se dan-danas kajem. Izjavio sam i da sam britvu tog dana uzeo iz straha, nakon što su me dan ranije prebili i da sam najpre hteo da je upotrebim samo za zastrašivanje njih, ali su se stvari, da ni sâm nisam bio svestan kako, otele kontroli. Ovaj deo moje izjave bio je istinit.

Prilikom donošenja presude, sudija je uzela u obzir moju maloletnost i to da sam bio uzoran učenik i konstantno mobingovan, kao i to da moji vapaji za pomoć direktoru nisu imali efekta. Nakon toga, na inicijativu prestrašenih roditelja, to je dubre bilo smenjeno. Kako sam bio maloletan, dobio sam od maksimalnih deset, pet godina zatvora, čime sam bio vrlo zadovoljan. Otac i majka, drugari i Kim, ispratili su me iz sudnice sa suzama u očima. Niko od njih nije mi sve ove godine došao u posetu osim majke.

8.

Florijana je Laura upoznala na jednoj poslovnoj zabavi. Pojavio se kao gost njenog partnera u firmi Hermana i njegove supruge Matilde.

Odmah joj je zapao za oko, iako je bio u invalidskim kolicima. Ili tačnije – baš zato što je bio u kolicima. U odelu s leptir-mašnom, visok i vitak, snažnih ruku, smeđe kose zalizane u stranu, pravilnog nosa, stajao je uglavnom po strani u sali u kojoj se održavala zabava i mahinalno ljubazno pružao ruku onome ko bi mu prišao da ga pozdravi. Nakon toga bi opet utonuo u apatiju. Laura je primetila da ima izraz čoveka koji smatra da ga je život nepravedno obeležio.

Prišla mu je. Jednostavno je znala da on njoj nikada ne bi.

„Baš je zabavno“, rekla je naslonivši se lagano na zid jer je osećala umor u nogama. Svejedno, te večeri od lepih, ali neudobnih cipela, nije odustala.

„Recimo da je tako.“

„Puni ste entuzijazma“, rekla je, na šta se on nasmejao.

„Ja sam Florijan Z.“, predstavio se pruživši joj ruku. „Da, Hermanov rođak“, potvrdno je klimnuo kada je ustanovila kako on i

prvi partner u firmi nose isto prezime. „Ali nisam vezan za vašu struku. Ja sam informatičar. Rođak me zove na zabave uglavnom iz sažaljenja i da se potpuno ne izolujem. A ja prihvatam njegove pozive valjda iz dosade i zbog toga što ponekad ipak poželim da se družim sa ljudima, nakon čega se redovno vraćam kući sa uverenjem da većinu vremena ništa ne propuštam.“

„Nadam se da vam onda neće smetati ako ostanem i malo vam pravam društvo.“ Dok je to izgovarala, Laura se čudila vlastitoj smelosti.

„Naprotiv, vi ste mi večeras, to već sada mogu reći, najlepše i najugodnije društvo.“

Već sutradan su se našli na ručku, naredni dan na kafi, a nakon toga, Florijan je Lauri pokazao svoju malu kancelariju u prizemlju zgrade u stanu u kojem je živio. Sledećeg popodneva, ona je njemu pokazala svoj stan.

Zgrada u kojoj je stanovala imala je lift koji je vodio direktno iz garaže do njenog stana i svih ostalih stanova, kao i do velike terase na vrhu zgrade tako da nije bilo nikakvih problema oko Florijanovih poseta Lauri. A one su se zaredale.

Njeno oduševljenje je raslo dok se istovremeno prekoravala da se previše zanosi. Iako je Florijan sve vreme bio ljubazan i galantan, imala je osećaj da bi se isto tako začas mogao i povući te je odvući u dubine mora kao neki kit i ne izroniti na površinu dovoljno brzo da ona uhvati vazduha. Bilo ju je strah da joj još jednom ne otpadne komad razbijenog i jedva zakrpljenog srca.

Zbog činjenice da je u kolicima, Florijana je povremeno hvatala mrzovolja i čudljivost, ali Laura je htela da se uhvati ukoštac sa svim njegovim, uslovno rečeno manama i demonima, jer je sve ono što je smatrala njegovim vrlinama daleko nadmašivalo ta ograničenja.

Florijan je bio savršena prilika za partnera: bio je neoženjen, zgodan i u kolicima tako da joj ne može pobeći kao Tomas s Leom, a uz to i seksualno sposoban.

Činilo joj se da se on sâm izolovao od žena, a ne obrnuto, i da bi ga mnoge rado htele. Zato nipošto nije želela da ga ispusti iz ruku. Ispričao joj je jedne večeri, dok su uz sveće jeli rižoto s povrćem koji im je pripremila Ingrid, da je bio dve godine u vezi koja je završila tako što je njegova bivša devojka u jednom izlasku s drugaricama upoznala novog muškarca. Nakon toga, Florijan se usredsredio uglavnom samo na posao.

Priznao joj je i da je nekoliko puta praktikovao seks s prostitutkama, što mu Laura nije uzela za zlo, šta više, bilo joj je žao kada joj je spomenuo da bi mu one ili njihovi makroi naplatili više kada bi rekao da je invalid, a bilo je nekih kurvi koje su ga nakon te informacije i odbile, bez obzira na ponuđenu cenu.

Kada je došao njen red da mu iznese svoju priču i nakon što je to uradila, otvorio je novu flašu vina, dopunio im čaše i rekao:

„Čestitam, ipak si ti pobednica“, misleći pritom na izdaju Lee i Tomasa i žalosno se nasmejavši.

Ponekad joj se to nije sviđalo, ta njegova turobnost, iako je u njoj uvek bilo i malčice humora. Ali bila je sve više zaljubljena u njega, u njegovu kosu i način na koji ju je češljao, u njegove ruke, snažne i vretenaste. Jedva je čekala da vode ljubav tako strastveno da Florijan više nikada neće morati da ide nikakvim kurvama. Ona će biti njegova kurva i njegova žena.

9.

Kada se preselio u Laurin stan, sve je bilo upravo tako. Laura je očekivala komentare ljudi oko sebe na račun svog privatnog života. Bilo bi zapravo svetsko čudo da su gledali samo svoja posla jer se ljudi vole baviti tuđim životima i viriti u tuđi tanjir, novčanik i krevet. Ali, nije je bilo briga. Delimično se očeličila i oguglala na ogovaranja nakon kraha prvog braka.

Budući da se s roditeljima više nije čula, barem njihova prigo-
varanja nije morala slušati. Doduše, majka ju je dvaput pozvala, ali joj je Laura samo prekinula vezu. Nakon toga, roditelji je više nisu uznemiravali. Ipak, zaboleli su je komentari na poslu koje je jednom prilikom čula pre ulaska u prostranu čajnu kuhinju: „Čekaj, ti želiš da kažeš da je pored svih muških stvorenja koje je mogla odabrati, ona odabrala nekoga u kolicima? Ja sam mislila da su bili u vezi od ranije i da je on tada doživeo saobraćajnu nesreću i ostao paralizovan od struka nadole, a da je ona ostala s njim“. Bio je to glas Vite, Matildine drugarice koja je živela u inostranstvu i povremeno ih posećivala.

„Očigledno neki vole invalide jer misle da će ih čekati tamo gde

ih ostave kada negde odu. Veruju da ako neko nije zdrav i zavisi od nekoga, da ih taj neće napustiti. Možda Laura misli da joj Florijan neće pobeći kao što joj je bivši muž pobjegao sa sestrom. A jadnik je i sâm bio ostavljen.“ Taj drugi glas pripadao je Matildi, Hermanovoj ženi.

Kada je Laura ušla u čajnu kuhinju, gotovo svi u njoj su pognuli glave svesni da je vrlo verovatno čula Matildine i Vitine komentare, ali njih dve za to nije bilo briga. A Matildi je sigurno bilo i drago. Laura ih je pozdravila, iako je u sebi, blago rečeno, poželeva da zadavi obe kravetine. Činilo se da je jedino Hermanu bilo istinski drago što su Florijan i ona zajedno. Pitala se kako je završio s takvom oštrokondžom kao što je Matilda, ali onda se setila da je to, zapravo, čest slučaj.

„Ne obraćaj previše pažnju na to kada ga uhvati mrak, mislim, koga barem ponekad u njegovoj situaciji ne bi spopala malodušnost“, rekao joj je jednom prilikom Herman. „Dobar je on tip.“

„Jeste, divan je“, odgovorila je Laura trepereći.

Zatim bila je tu i Natali koja je nastupila pod izgovorom iskrene brige za nju: „Naljuti se na mene koliko hoćeš, ali moram te pitati jesi li zbilja spremna provesti ceo život s nekim u kolicima?“

„Volimo se, zar to nije najvažnije?“

„Okej. Samo sam htela da proverim.“

Ali Laura ju je predobro poznavala pa je znala da taj razgovor nije završen: „Jesi li razmišljala o tome da samo želiš biti sigurna da su manje šanse da te Florijan prevari nego što je to bio slučaj sa Tomasom?“ Natali je dograbila kutiju keksa sa stola i otvorila je.

Mogla je pojesti kilogram slatkog kada je bila nervozna, dok je Laura više volela slanu hranu. Sada je već bila ozbiljno ljuta i

da joj Natali nije bila tako dobra i verna prijateljica, rekla bi joj da ode i ne vraća se više. Njeno pitanje je zapravo bilo finija verzija Matildine podrugljive konstatacije.

„Ako nisi čula šta sam rekla, ponoviću ti još jednom. Florijan i ja se volimo. Istina je da je teže organizovati neke stvari s obzirom na njegov invaliditet, ali sve je to ništa u odnosu na sreću koju mi pruža.“

„I fizičku?“ Natali nije mogla da izdrži.

Sva zajapurena u licu, Laura je prasnula:

„Znaš šta, baš mi je drago da si me to pitala. Da, i fizičku. Zašto toliko njih misli da svi invalidi ne mogu jebati i doživeti orgazam? Florijan je u krevetu seks-mašina u odnosu na onog seronju Tomasa. Mogao bi ga podići deset puta zaredom koliko ima snage u rukama.“

„A ako ostaneš trudna?“

„Onda će to značiti da je Florijan pravi muškarac za mene. Svi ginekološki pregledi na kojima sam do sada bila potvrđuju da sam zdrava i sposobna da začnem. Tomas očigledno nije bio za mene i sada mi je drago da nemamo dece, valjda mi je telo od stresa odbijalo da stvori nešto njegovo jer je pametnije od mene. Zamisli šta bi bilo da smo imali dete, ili još gore decu, i da on još ima decu s Leom.“

„Uf, da, jebote“, promeškoljila se Natali strpavši u usta još jedan keks. „Bogme, o tome ne želim ni misliti. Bilo bi vam veselo svima.“

Nakon te večeri odustala je od ispitivanja Laure jer je znala da bi to bio kraj njihovog prijateljstva. Želela je svojoj drugarici svu sreću, ali skepsa je još nije bila do kraja napustila samo što više nije dozvolila da se to vidi. Nadala se da će s vremenom sve biti kako treba. Natali je volela srećne završetke. Uostalom, biće Laurina kuma na venčanju. Morala je pod hitno na dijetu, htela

je da zasia u svojoj ulozi, a možda Herman ima još kojeg rođaka koji nije u kolicima.

Bilo je takođe poželjno da, po mogućnosti, taj potencijalni neko nema ni decu. S time baš i nije htela da se nosi. Nije marila za opšteprihvaćeno mišljenje, barem u javnosti, da ukoliko voliš svog partnera da ćeš prihvatiti i njegovu decu iz ranije veze ili braka. Nije znala šta bi bilo gore, da ti partnerovi naslednici budu mali ili već odrasli. Odrasla deca na kraju mogu biti gora i zahtevnija nego mala. Uostalom, ne kaže se za džaba da mala deca sisaju mleko, a odrasla krv. Starija bi je vrlo verovatno gledala kao konkurenciju u podeli imovine i pažnje njihovog oca, dok je malu još i mogla da odgoji tako da joj budu naklonjena posebno kada bi se našla u poziciji maćehe s kojom ta deca stalno žive.

Natali je to bilo dobro poznato iz vlastitog iskustva. Kada joj je umrla majka, otac se nakon dve godine drugi put oženio. Maćeha je odmah uzela njenog nekoliko godina mlađeg brata pod svoje. Bilo je vidljivo da njega voli više nego nju, koja je kao starija više bila privržena svojoj umroj majci i, jasno, bolje ju je pamtila. Na trenutke, Natali se činilo da joj je brat zapravo polubrat i znala je da će, ako ikada bude imala svoju decu, maćeha više voleti onu od njenog brata.

10.

Na Zemlji pouzdano deluju zakon gravitacije i Marfijev zakon. Uverio sam se u to još jednom kada sam došao u zatvor za maloletnike. Uprkos saznanju šta sam uradio, opet su se našli manijaci koji su na temelju mog fizičkog izgleda pomislili da sam slab, i kojima je moje nedelo zbog kojeg sam bio osuđen bilo valjda u rangu krađe kikirikija.

I opet nije pomoglo to što sam gledao svoja posla, čitao, bavio se umnim radom, naprotiv, imao sam utisak (kao što je to bio slučaj s mojim bivšim direktorom iz srednje škole) da je to kod nekih mladih zatvorenika izazivalo pojačanu mržnju i prezir prema meni. Bio sam konstantno paralizovan od straha i sve mršaviji zbog ne jedenja, iako mi je majka sve vreme slala novac da mogu dodatno naručivati hranu. Takođe sam patio od nesanice jer sam znao da ću opet nagrabusiti i da će me ovaj put najverovatnije silovati.

Tako je i bilo. Desilo se to u mojoj ćeliji, njih dvojica izređala su se na meni, što svojim alatkama, što drškom metle. Moj cimer se pravio da spava iako sam u jednom trenutku video da drhti i

da mu teku suze.

Drugi dan nisam osećao ništa u glavi, samo neopisive bolove u telu. Krvario sam u području anusa pa sam strpao u pantalone staru majicu i toalet papir, ali sam svejedno na jednom mestu prokrvario.

„Neko je dobio mengu“, začuo sam podrugljivi kikot dok sam prolazio hodnikom pored dvojice klinaca koji su pričali naslonjeni na vrata jedne ćelije.

Umesto da sam prijavio silovanje upravniku i otišao u bolnicu da mi saniraju povrede koje su lako mogle da se inficiraju, poučen srednjoškolskim iskustvom i gonjen mržnjom, najpre sam se raspitao kod cimera koji je klinac potkupljiv i nabavio od njega britvu.

Platio sam mu novcem koji mi je majka slala za obroke. Brižno sam je skrivao, iako sam verovao da je bilo samo pitanje dana kada će neko otkriti moje zalihe i pokrasti me. Sve sam obavljao smireno i fokusirano iako sam još bio u šoku, a moji protivnici nisu mogli, dok su me podsmešljivo gledali, da naslute šta im se sprema.

Iznenadenje!

Pod tušem sam napao jednog od silovatelja kojeg sam prethodno vrebao danima. Britvom sam mu rasekao muškost i čmar. I opet je krv mog protivnika lptala, samo što ovaj put nisam imao publiku kao na gimnazijskom dvorištu, ali nisam zbog toga ništa manje osećao užitak osvete.

Umro je u bolnici.

Iskrvario je.

Nakon toga, znao sam da će me njegovi drugari i svi ostali ili pustiti na miru ili ubiti, jer je bilo očigledno da sam nameravao da usmrtime i sledećeg napadača, makar ceo život proveo u zatvoru. Konačno su me ipak pustili na miru i dali mi nadimak Britva.

Još uvek sam bio maloletan.

Sudija koji mi je sudio u tom slučaju bio je neki mudrijaš pa me je rebnuo maksimalnih deset godina. „Vidim da gospodin ništa nije naučio iz prethodne tragedije zbog koje je završio u zatvoru“, komentarisao je prevrćući svoje papire i ne pogledavši me. „Pa kad ti pet godina zatvora nije bilo dovoljno, evo ti sad duplo.“

Pomislio sam na to kako bih rado i njega priklaio britvom dok sam u sebi izgovarao: *Ne, gospodin je savršeno dobro naučio da mora stvari da uzme u svoje ruke jer ga sistem neće zaštititi zahvaljujući šupcima poput direktora moje bivše škole i tebe, uvaženi gospodine sudijo.*

„U Americi bi lako moglo da ti se sudi kao odrasloj osobi, a budi siguran da bi ti ovaj sudija odrezao maksimalnu kaznu“, rekao mi je tadašnji advokat. „Dete ili ne, ubio si čoveka. Tačnije, do sada si ubio dva čoveka. Momke tvog uzrasta. Momke koji su mogli da izrastu u prave ljude i zasnuju svoje porodice. I ne, ne zanimaju me nikakve okolnosti i tvoja opravdanja. A ne kod nas mlađi punoletnik pa stariji punoletnik. Bože, nekad mi se čini, da sudija i jeste u pravu“, umorno je uzdahnulo spremajući svoje spise u mestimično pohabanu aktovku i istresajući mi usput šta zapravo misli o meni i kazni koja mi je dodeljena.

Video sam mu na licu s koliko gnušanja je morao da nastupi u ulozi mog branitelja, koje je do tada, mora mu se to priznati, vrlo uspešno skrivao. Namirisao sam u njegovom ogorčenom govoru nešto lično, možda neku sličnu situaciju u kojoj se našao neko njemu blizak. Svejedno, u sebi sam pozeleo da i on crkne. Ali ko zna, možda bih se u drugim okolnostima, da imam svoju decu i sada kada sam stariji, složio s njim.

11.

Da stvar bude bolja, ne znam bih li ovako drastično odreagovao na zlostavljanja da nisam imao negativna iskustva u odnosu sa sopstvenim ocem. Možda sam mu se na taj način hteo dokazati i pokazati da nisam slabić za kakvog me je držao.

Moja melanholična priroda bila je uzrok njegovog ogromnog nezadovoljstva ili bolje rečeno – patnje. Kao dečak bio sam tih i povučen, osim kada je bila reč o iznošenju nekog znanja, što na njega nikada nije ostavljalo utisak. Naprotiv, ta činjenica je bila u žalosnom neskladu i suprotnosti s njegovom idejom o veselom, nestašnom muškom detetu koje izrasta u kopiju njega samog. Ali, priroda se – ili Bog ako hoćete – poigrala s očekivanjima mog tvorca. Temperament mi je po rođenju bio zatvoren spolja, ali nikako sasvim miran i iznutra.

Bolelo me možda i najviše što otac u meni nije nazirao nikakav unutrašnji plamen i značaj, a to je bogami i pokazivao neprekidnim omalovažavanjem. Verovatno je takav tretman predstavljao nekakvu njegovu grubu tehniku eventualnog podsticanja mojih „muških“ osobina, a kojoj je nesumnjivo i sâm bio izložen tokom

svog odrastanja. Sasvim sigurno, na taj način iskazivao je prezir prema ljudima mog soja, smatrajući nas beznačajnima, bednima.

Prezirao sam njegovu samodopadljivost, iako nije bila sasvim neosnovana – u svom vodoinstalaterskom poslu bio je izrazito sposoban i neumoran. Ali njegova neskrivena sujeta izazivala je moj podsmeh, što je on osećao, i u tim trenucima činilo mi se da me gleda gotovo s mržnjom.

Moju majku je uglavnom poštovao i nisam nikada načuo da se u njihovom odnosu spominje ime neke druge žene, iako bi ona, pomirljiva i blaga, od takvih rasprava zapravo zazirala, sve i kad bi bila svesna da se otac povremeno rešava stresa i van bračne postelje. A sumnjam da tako nešto nije uradio bar jednom. Činilo se da je samopotvrđivanje nalazio uglavnom u poslu i našem prećutnom povlađivanju njegovoj autokratskoj ulozi hranioca porodice.

Ono što sigurno znam jeste činjenica da je otac moju majku, osim dragog Boga (i moguće, ne priznajući to ni samom sebi – vlastitih gena), krivio za to što sam ja ispao *takav*. Reč *takav* objedinjavala je u tom kontekstu pregršt osobina kojih se gnušao, kao što je iz mojih usta reč *onakav* poimala sve one čije je značenje izazivalo prezir u meni iako, nevoljno priznajem, na bleskove i neko nejasno divljenje. Ono moje majke bilo je potpuno neskriveno i činilo se beskrajno.

12.

Verujem da sam izneo barem neke osnovne naznake koje rasvetljavaju karakter mog oca i ono što je još važnije – moj doživljaj njega. Tim više, moći ćete da zamislite njegovo izbezumljeno lice kada me je jednog jutra zatekao u sobi u liku žene, što je za njega bez sumnje značilo nepobitnu potvrdu njegovih najstrašnijih slutnji.

Naime, noć koja je prethodila šokiranju mog oca, proveo sam u diskoteci s prijateljima. Bilo je to karnevalsko veče, a moja ekipa obukla se u žene. Tačnije u ženske prostitutke. Nisam bio oduševljen tom idejom bez obzira na to što se radilo o maskiranju koje je bilo obična šala. Najviše iz razloga da mi za to ne doznaju otac i majka. Barem ne pre završetka mog provoda, jer sam naknadnu kaznu bio spreman podneti.

Ali bila je to jedinstvena prilika da se priključim ekipi iz škole i kvarta koja mi se retko pružala pa nisam hteo da je odbacim, makar to značilo da se moram pojaviti u ženskom obliku i kao kurva. Zato sam odlučio da rizikujem.

Pobogu, bila je to obična karnevalska zabava.

Bez majčine dozvole, potražio sam njenu staru odeću iz ormara

u sobici u kojoj smo odlagali razne, ne toliko potrebne stvari, a koje bi, možda, kada se čovek najmanje nada, mogle poslužiti svrsi. U kupatilu sam u njenom neseseru pronašao šminku i započeo svoju promenu. Krajnji rezultat bio je takav da sam izgledao kao sasvim solidna prostitutka, moguće i narkomanka, zbog mršavosti.

Nakon što smo se izdivljali i napili, polako nas je počela obuzimati sve veća dosada, a pesme benda, koji je te večeri nastupao u lokalnom klubu, bile su sve crnje. Neraspoloženje koje se uvuklo među nas, neki su pokušali rasterati dodatnim količinama alkohola, koji ja više nisam mogao da podnesem. Ruku zabijenih u džepove stajao sam pored šanka i na silu ispijao pivo, nezainteresovano i tupo buljio ispred sebe. A onda mi je pažnju privukla jedna neobična prilika za koju sam isprva i izdaleka bio uveren da se radi o ženi, iako je njena visina bila impozantna.

Posmatrao sam neko vreme njene duge koščate noge, uske kukove stešnjene u kratkoj suknji, nesrazmerne u odnosu na širinu torza. Zatim se ridokosa okrenula i naši su se pogledi sreli. Tamne oči bile su joj savršene, iako napadno ocrtane zelenom olovkom.

Kako je baš tada, u tom delu prolaza nastala gužva, stešnjena „žena“ mi se sasvim približila. Osetio sam čvrstu bujnost njenog lažnog poprsja od suđera, koje kao da mi je probijalo tanko platno košulje svezane u struku, dok sam buljio u njene ljubičasto-crvene, snažne usne i mislim da sam uspeo da nazrem i sitne, jedva vidljive tačkice na njenoj nausnici, poput slabašnih tragova crnog flomastera.

Naša je prisilna stešnjenost potrajala možda sekundu-dve, meni se činila kao večnost. Zatim me je tip odmerio i napadno zatreptao te uz osmeh, koji je otkrivao velike i žutkaste mu zube, njišući se

u bokovima otišao prema izlazu. Odjednom su svi počeli da se smeju, a ja sam tek tada shvatio da je to moj mučitelj iz Pomorske škole čija je ekipa takođe bila obučena u kurve.

Ostao sam zaprepašćen. I prije sam viđao muškarce preobučene u žene, ali nikada ti moji susreti nisu bili toliko bliski, iako je i do ovog došlo iz sasvim nevinog razloga. Proželi su me trnci nekog čudnog straha i uzbuđenja.

Volim da verujem da sam bez predrasuda, ali pri pomisli na žene preobučene u muškarce, pred očima mi iskrsavaju slike žena, sitne ili krupne dečачke građe, bez izraženih grudi, u vrećastim pantalonama i širokoj kariranoj košulji ili čak u muškim odelima. Ali osim onih prirodno feminiziranih, izrazito nežnih muških primeraka, što pomoću kozmetičkih zahvata i raznih rekvizita postaju gotovo savršeno oličenje ženstvenosti, svi ostali pokušaji sapinjanja snažnih trupova u uske korsete i prikrivanja ostalih obeležja muške fizionomije, koju najčešće ipak odaju grube crte prirodne građe, zastrašuju me uprkos neželjenoj nepravednosti mog rezonovanja.

Ostatak večeri proveo sam za šankom, u mamurnom razmišljanju koje se nepovezano rasplinjavalo pod žmirkajućim neonom plavičastog barskog svetla. Pred zoru smo krenuli kući. Bio sam već prilično umoran i najradije bih se odmah zavalio u krevet, ali trebalo je skinuti šminku i majčinu odeću sa sebe.

Negde pri sredini tog procesa kome sam se s mukom posvetio, začuo sam korake u hodniku. Pre nego sam išta mogao učiniti, kvaka je zadrhtala i moj se otac pojavio na pragu. Mora da je na putu do toaleta ugledavši svetlost u tankom procepu između vrata i poda odlučio zaviriti u moju sobu. O, gorko li je požalio taj gest!

Nikada neću zaboraviti njegov preneražen pogled, ujedno i prepun straha, iskolačene oči okružene podočnjacima, lice koje se zategnulo poput maske užasa, kada me je ugledao preobučenog u ženu. U polupijanom mozgu neko vreme činilo mi se da sanjam, ali onda se od šoka naglo počeh trezniti i objašnjavati mu da je to moj karnevalski kostim.

Tek kasnije u zatvoru, nakon proučavanja nekih knjiga iz psihijatrije, zablesnula me je misao koju nije valjalo sasvim odbaciti: jesam li ja možda i hteo da budem otkriven ne imajući na umu ništa više od obične, detinjaste provokacije i dizanja pritiska ocu? Nije li čest običaj onih koji, čak i kad u vlastitom domu rade nešto šta smatraju tuđem oku nenamenjenim, da se zaključavaju? Verovatnost da budem zatečen na delu bila je relativno mala, jer otac se retko budio noću, no nisam li ja ostavivši vrata sobe otključana, ostavio ujedno otvoren poziv slučaju dopuštajući i tu minimalnu mogućnost?

Kako bilo da bilo, završetak moje neobične razbibrige zapečatio la je očeva snažna šamarčina: pogodio me je posred desnog obraza i jednim delom preko hrbata nosa tako da sam se zateturao i pao na krevet. Otac me je gledao besno i s prezirom, tresući se, kao da se dvoumi hoće li me još jednom udariti. Teški uzdah nadigao mu je pa zatresao snažne grudi i on je skrhan napustio moju sobu.

Ostao sam neko vreme da sedim na krevetu u neverici i očaju koji me je obuzeo pri sećanju na njegov pogled u kome se mogla iščitati jedino osuda i užas nad mojim eksperimentom. *To je bio samo karneval*, ponavljao sam neprestano u sebi, ali uzalud.

Prišao sam zatim ogledalu i proučavao svoj odraz. S tamnim mrljama, od plavičaste senke razlivene preko ivice i sa strane kapaka, sopstvene oči učinile su mi se nekako ludačke i strane. Brzo

i panično počeo sam da skidam do kraja majčinu odeću i šminku, kao da pokušavam da se rešim dela sebe koji mi je bio tuđ i zastrašujući i u tom sam trenu osetio da u sebi nosim nešto mračno, nešto duboko, nešto što nije imalo veze sa svetlošću dana koja je već počela da se razliva po mojoj spavaćoj sobi.

13.

Potpuno su mi bili jasni očev gnev i strah – bilo je očigledno da je u mom činu našao potvrdu svoje bojazni o mojoj mogućoj homoseksualnoj orijentaciji. I sve to samo zato što se nisam uklapao u njegova i većinska, stereotipna očekivanja o tome kako treba da izgleda i ponaša se „pravi“ muškarac.

Što je najbolje, ja tada nisam ni bio devac. Gledao sam hetero porno filmove i redovno drkao ceo pubertet, čega je majka sigurno bila svesna, što zbog posteljine koju mi je prala, ubacivala u mašinu, što zbog nekoliko upada u sobu da me probudi za školu kada je mogla sasvim lepo da uoči moje jutarnje erekcije koje je uspešno ignorisala.

Nevinost sam izgubio s petnaest i po godina sa Kim, koju sam već spomenuo, devojkom iz komšiluka, mojom drugaricom iz osnovne škole. Već sam rekao i to da je bila zaljubljena u mene. Ili je barem to onda mislila. Tog dana smo bili u *Mekdonaldu* i ona me je nekako posebno proučavala preko stola dok je srkala svoj šejk sa ukusom čokolade, što me je poprilično nerviralo iako joj to nisam rekao. Uopšte, ponašala se kao da ima nešto posebno na

umu. Uz to, bilo je vruće i upravo kada sam obrisao čelo salvetom, ona je ispod stola stavila svoje stopalo na moje međunožje.

Zbunio sam se, ali mi nije dala priliku da protestujem. Umesto toga, dala mi je predlog koji nisam mogao odbiti: „Matorci su mi otišli kod tetke na selo. Kuća je prazna sve do sutra uveče. Šta kažeš na to da odemo kod mene da gledamo film?“

Jako dobro sam znao na šta je mislila pod *gledanjem filma*. Jasno, pristao sam.

Moj prvi seksualni proboj i nije bio tako nezgrapan kako sam se bojao da bi mogao ispasti, iako je kondom prilično otežao stvar, ali je bio nužan. „Matorci bi me ubili da ostanem trudna“, ponovila je Kim u nekoliko navrata sluteći da bih ga najradije svukao. Sada sam joj zahvalan što je ostala dosledna baš svaki put kada smo se kresnuli, jer bih ga ja na kraju sigurno u nekom trenutku skinuo, a upravo baksuzi poput mene mogu zabiti go i iz prvog pokušaja.

Kada smo završili, Kim se zadovoljno sklupčala uz mene, ali joj nisam mogao pružiti nežnost koju je tražila. Odahnuo sam kada sam otišao kući nakon što se izvešala po meni grleći me i svako malo ljubeći. Bilo je to iritantno i prepatetično za moj ukus, ali ona je na taj način samo htela da izrazi koliko joj se sviđam. Bila je draga, ali pomalo dosadna. Najviše od svega mi je imponovalo to što je smatrala da sam strašno pametan i da ću jednog dana sigurno biti poznati naučnik ili pisac. Ili advokat.

Kim je i sama smatrala da sam emocionalno hladan, ali nije odustajala od toga da me pozove kod sebe svaki put kada bi joj matorci otputovali na selo. To se dešavalo gotovo svakog vikenda jedno dobrih pola godine, jer su tamo podizali sprat kuće i hteli su da nadgledaju radove. Ako im je neko od komšija i rekao da navraćam u njihovu kuću, odnosno da sam tamo čest gost, mislim

da zbog mene nisu osećali preveliku pretnju – znali su za moju sklonost k gledanju filmova i učenju, a možda su i imali poverenja u ćerku kojoj su ozbiljno zapretili da će je ubiti ako zatrudni pre tridesete.

Dok sam jeb'o Kim, često sam zamišljao Linu kako dolazi do mene i jednostavno me zajaši, pritom poprilično raširi noge jer su moja bedra u međuvremenu postala krupna, snažna i široka od brojnih treninga. Jasno, bila je to samo moja mašta.

14.

Jedne februarske večeri, neko je pozvonio Sandi na vrata. „Evo, evo“, promrmrljala je. Bila je već pod gasom. Prala je sudove pa se uputila prema vratima, ne skinuvši prethodno rukavice sa kojih je obilno kapala voda.

Na njeno iznenađenje, u stan je uleteo Lukas. Najpre je zapeo o tepih, a zatim se razleteo posred hodnika. „Mali, šta radiš?“ rekla je i pomogla mu da ustane nakon čega je brzo oteturao u njenu dnevnu sobu i strovalio se na kauč. Sanda je došla za njim.

„Lepo si se sredio.“

Nasmejao se: „Za bilijar sa Erikom, ali sam slučajno pre toga naleteo na neku drugu ekipu“.

„Da, baš bi odlično igrao u takvom stanju.“ *Iako ni ja nisam daleko od tebe*, pomislila je. „Ali zar nije trebalo da se nađete u klubu? Erik je već tamo.“

Lukas se na to lupio po čelu rekavši: „Jesmo, ali kako vidiš, ja ne mogu ni do WC-a, a kamoli do bilijara. Vaš stan mi je bio najbliži“. Nakon toga je samo nepomično ostao da leži na leđima.

„Park ti je bio još bliži“, frknula je prezrivo Sanda.

Smrdljivo, malo govno. A moj sin se druži s tobom... Došlo joj je da uguši Lukasa jastukom, iako je bila svesna da joj to ne bi uspeło uprkos njegovom pijanstvu. Uzela je svoj mobilni koji se još hladio na stolu nakon napornog razgovora sa Sofijom. Nekim čudom je odustala od toga da je poseti kada je shvatila da Erik večeras neće biti kod kuće. Sanda je pozvala sina: „Samo da znaš da tvoj drugar pijan leži na našem kauču“.

„Ne čujem te. Šta kažeš? Ko pijan leži na našem kauču?“ Čula je buku i muziku u pozadini.

„Lukas, ko drugi.“

Na to je Erik rekao da je očigledno došlo do nesporazuma jer je trebalo da se nađu u sali za bilijar. Počeo je zatim da se smeje nekome objasnivši Sandi da je upravo usred partije i da ne misli da je prekida.

„Neka Lukas dođe ovamo ili ode kući. Šta god“, zaključio je i prekinuo vezu.

Divno, pomislila je gledajući u Lukasa koji je svako malo štucao zatvorenih očiju. Napipao je, i dalje zatvorenih očiju, gornje dugme svojih farmerki želeći da ih olabavi, ali nije uspeo.

„Šta ti izvodiš?“ ljutito ga je pitala Sanda.

„Samo prvo dugme, ne mogu da dišem.“

Htela je da mu kaže da to uopšte nije neka žalost, ali mu je samo prišla, šćepala dugme i otkopčala ga: „Evo“.

Nije joj se zahvalio, nije rekao ništa, samo se udobnije namestio na kauču. Tada se zagledala u taj mali trougao njegove kože iznad ruba bokserica koji se oslobodio nakon otkopčavanja gornjeg dugmeta, tople kože koju mu je brzo dodirnula hladnim prstima.

Kada se u tom kratkom trenutku nagnela nad njega, osetila je i njegov miris, pomalo slatkasti muški parfem, a ona dugo nije osetila

ni miris muškog tela ni parfema, ne računajući Erikov. Povukla je tada Lukasovu majicu i stavila svoju hladnu ruku na njegov stomak raširivši svih pet prstiju, na šta se on tek lagano trgao zbog iznenadnog dodira i hladnoće.

Nakon toga, odlučno je otkopčala preostala dva dugmeta na njegovim farmerkama, a on je sve to vreme samo ležao. Kada je konačno posegla ispod bokserica i osetila topli mekani smotuljak, otvorio je oči i naglo se ispravio. Od toga mu se zavrtelo u glavi.

„Hej, hej, šta radiš? Ubijen sam.“

„Nisi ipak. Ne skroz.“

„A ja sam mislio da me ne podnosiš i da bi najradije da odjebem od Erika. Zauvek. I usput, znam da me zoveš Lucifer“, iscerio se.

„Pa i ne podnosim te i za mene jesi sotona“, odvrtila mu je, ali nije prestala da prelazi rukom po njegovom mekanom penisu koji je počeo da oživljava.

„Opa, nisam mislio da u ovakvom stanju išta mogu...“

Sanda je sada ćutala. Samo je pojačala ritam kojim je jednom rukom prelazila preko njegovih grudi, a drugom po „malom Lukasu“ koji je sve više rastao dok nije postao pulsirajuća nabrekla crvena žila.

Štucnuo je.

„Izbljuješ li mi se po kauču, mrtav si čovek.“

„Nastojaću da ne povraćam, ali ne mogu obećati“, opet je štucnuo.

„Nećemo se ljubiti jer smrdiš na alkohol više od mene i odvratani si. I sada i inače. Takođe, Erik bi mogao da dođe već za pola sata.“

„O-odvratani sam“, mrmljao je dok je Sanda na brzinu svukla helanke zajedno s gaćicama, koje su ostale zarolane u njima, i ostavši u sportskoj majici, zajahala Lukasa. Ubrzo je prestao štucati i počeo stenjati. Ona već za par minuta nije osećala ništa osim kako

se giba i koliki li je samo užitak, makar na kratko, posedovati lepo i mlado muško telo. Čak i sotonino.

„Makni se“, produhtao je nakon kratkog vremena Lukas: „Svršiću“.

„Svrši.“ Skinula se s njega zadigavši majicu tako da je Lukas razlio svoju spermu među njene bujne materinske grudi.

Nije se bojala da će odati Eriku da se među njima dogodio seks – znala je da mu Erik ne bi poverovao. Niti bi hteo da mu veruje. To je mislio i sâm Lukas, tako da su se ponašali, kada bi se sreli, kao i ranije, ali s jednom razlikom: Sanda ga je sada dodatno mrzela jer je Lukas više nije pozeleo ni u treznom ni u pijanom stanju.

15.

Tog popodneva, Laura je došla kući ranije. Nije se osećala baš dobro, sve ju je bolelo od menstruacije, a glava joj je toliko pucala od migrene da joj se pojavila dvoslika. Bio je to užasan osećaj i da to već nije doživela, gotovo bi umrla od straha, baš kao kada joj se to desilo prvi put. Bila je tada sama i rastrzana glavoboljom u prepunom brodu na svom vikend-putovanju na ostrvo, kada je shvatila da ljude oko sebe vidi dvostruko i mutno i da ne zna kako će uspeti da hoda do izlaza kada brod pristane u luku. Srećom je more tog dana bilo mirno, jer da su ga kojim slučajem drmusali i najblaži talasi, znala je da bi je onda spopala još gora mučnina.

Niko nije imao pojma šta proživljava i na koji način vidi. Osećala je da će joj biti lakše ako počne lagano da trlja slepoočnice i masira vrat. I zaista, nakon nekih desetak minuta, vid joj se vratio u normalu, ali je strah od te epizode i njenog ponavljanja zauvek ostao. Sada je znala da je sve to u vezi sa njenim ciklusom pa joj je bilo malčice lakše.

Kada je ušla u stan, Ingrid je upravo spremala ručak-večeru. Na meniju je bila pečena riba sa restovanim krompirom i mešanom salatom. Nakon kuvanja i sređivanja kuhinje, Ingrid je trebalo tog dana još da prebriše kupatila. Laura je otišla do Florijana, ulogorenog u svojoj radnoj sobi, njenoj nekadašnjoj drugoj sobi za goste.

Sto mu je bio prepun papira. Nešto je računao. Nije htela da ga ometa, samo ga je cmoknula i rekla da joj je loše te da ide malo da odspava.

Ingrid joj je ponudila dva aspirina, na čemu joj je bila zahvalna jer je na povratku kući zaboravila upravo to najvažnije – kupiti tablete protiv bolova. „Šta bih ja bez tebe, zlatna si“, rekla joj je Laura isпивši ih s velikom čašom vode.

Ingrid je radila kod nje već nekoliko godina. Bila je rastavljena i imala je jednu ćerku. Bila je zgođušna, ali se nikada nije šminkala, za razliku od Laure koja se u javnosti nije pojavljivala bez *Diorovog* pudera, crvenog ruža boje vina i bogato nanesenih slojeva maskare, iako je slobodno mogla da izađe i bez imalo šminke s obzirom na količinu nege lica i novca kog je ostavljala po kozmetičkim salonima. U teretanu nije išla, imala je u stanu stepper, traku za trčanje i tegove, a neko vreme koristila je i usluge privatne trenerice. Nije volela teretane, želela je svoje napore sticanja i održavanja linije zadržati za sebe, a konačan rezultat pokazati u nekoj lepoj haljini na zabavi.

Kada je ušla u sobu, prvo šta je uradila bilo je to da je na prozore navukla teške zavese tako da do nje ne može da dopre ni najmanji tračak svetlosti. Presvukla se u majicu kratkih rukava i šorts pa legla u krevet. Uskoro je zaspala.

16.

Probudila se relativno brzo, suvih usana i uznemirena. Sanjala je nešto ružno i glava je i dalje bolela, iako mnogo manje. Dok je teturala prema kuhinji da uzme čašu vode, učinilo joj se da čuje neke zvukove koji su dopirali iz smera Florijanovog radnog prostora. Nešto poput stenjanja.

Kada je otvorila vrata, pred njom se pružala sledeća slika: Ingrid, njena kućna pomoćnica, oralno je zadovoljavala Florijana, njenog nesuđenog drugog muža.

Laura je stajala na vratima sobe i nemo ih gledala pokušavajući da se mentalno dovede u red. Osetila je njihov jetki miris znoja i zato se odmakla, morala je da izađe na terasu da se nadiše svežeg vazduha. Dala im je desetak minuta da se spreme i otperjaju iz njenog stana.

Florijan je ćutao kao zalizana pizdurina, dok su se Ingridine oči pretvorile u dva pomalo zlobna plamena. Laurine vlastite oči, čega ona, jasno, nije bila svesna, bile su mračne i crne dok im je naređivala da se gone. Nikada nije tako izgledala pa su je bez odlaganja poslušali. Florijan nije očekivao od nje takvu odlučnost, verovatno

zato što je zbog svog invaliditeta bio navikao na određene ustupke, popustljivost i sažaljenje, ali zato Ingrid nije bila iznenađena time što je dobila otkaz. Laura joj je dala novčanicu rekavši: „Danas ti plaćam samo za pušenje Florijanu, a ne za kuvanje i čišćenje jer si danas bila njegova kurva. A sada se oboje gubite“.

Ingrid je smestila novčanicu u džep i otišla bez pozdrava. Florijan je sa uzdahom svojim snažnim rukama okrenuo kolica u smeru izlaza. Za razliku od Tomasa, on nije pokušao da je nagovori da probaju da se pomire, da pokušaju još jednom. Odmah je shvatio da to nema smisla.

„Sutra ću poslati nekoga po svoje kompjutere, papire i ostale stvari“, rekao je i ne pogledavši je na odlasku.

Kad je ostala sama, Laura je u naletu neverice, očaja i gađenja neko vreme pušila na terasi. Zatim je ušla u dnevnu sobu zatvorivši za sobom staklena vrata i potražila tablete za smirenje preostale nakon haosa sa Tomasom. Popila ih je sve pomešavši ih još i sa tabletama protiv bolova koje je, ironično, pronašla, dok je tražila one za smirenje.

Tu opasnu mešavinu zalila je flašom alkohola.

Najpre se neko vreme nije događalo ništa, a onda joj je pozlilo. Toliko da nije mogla da dođe do daha dok se svet vrteo oko nje. Nije znala gde je, samo je čula kako svako malo zvoni prokleti telefon, ali nije mogla razlučiti umišlja li to ili ga zaista čuje.

Uskoro joj se sve zamračilo.

Probudila se na psihijatriji. Uz njeno uzglavlje sedela je Natali. Posumnjala je da se nešto zbiva kada joj se Laura nikako nije javljala na telefon, a imale su dogovor za susret. Tada je zvala Florijana

koji joj je ravnodušno priznao šta se dogodilo. Natali je istog momenta otišla do Laurinog stana i rezervnim ključem otvorila vrata i zatekla je u krevetu, u nesvesti. Odmah je pozvala hitnu pomoć.

Nakon što su joj u bolnici ispumpali želudac, dali su joj jako sredstvo za smirenje od kojeg je dugo spavala, ali kada se probudila, Lauri je bilo žao što je živa. Ali ne samo ona, već i njena sestra, njen bivši muž te sada Ingrid i Florijan. Stalno su je varali i napuštali.

U ljubavnoj vezi, kao i u životu generalno, očigledno nema nikakvih garancija ni za šta, a ona to nije mogla da prihvati. Isto tako, sve vreme pogrešno je verovala da ako je uspešna u poslu, da će automatski biti uspešna i neodoljiva i u ljubavi. Trauma se stalno ponavljala, a Laura je više od svega samo htela da se svima onima koji su joj naneli bol i povredili je, može osvetiti.

17.

Da bih barem na neki način ostvario svoj nekadašnji san i nečim se okupirao, odlučio sam da u zatvoru upišem pravo. Uprava mi je to odobrila, još jednom zatvoreniku i meni, na čemu sam bio zahvalan kao i Pravnom fakultetu iz B. Ali ko zna, možda su samo smatrali da će se tako još više smanjiti šanse da upadnem u nevolje, iako sam bio oličenje uzornog zatvorenika od kada su me prebacili u zatvor za punoletne osobe.

Za svaki ispit sam mnogo učio jer bi me bilo sramota da profesor s Pravnog fakulteta, koji je posebno dolazio zbog tog drugog studenta-zatvorenika i mene, trpi moje izvrđavanje. I da mi iz samilosti, ili – još gore – iz straha, daje prolazne ocene. Jednostavno sam osećao strast prema obrazovanju i zato sam voleo i volim da učim. Učenje, makar i u zatvoru, na neki način me je vraćalo u donekle srećne gimnazijske dane, dok se na mene nisu okomili oni koji, nadam se, sada trunu u paklu, iako ovu frazu koristim ogorčen i samo kao izraz. Pakao je ovde na zemlji i ja to najbolje znam.

Tog dana, kada su mi odobrili studiranje, sećam se po još dva događaja: svi zatvorenici, uključujući i Maksa, pohrlili su da gledaju neku fudbalsku utakmicu. Još jedan zatvorenik i ja jedini smo ostali da čitamo (on novine, a ja neki krimić).

Ne pratim fudbal, ne navijam ni za koga i pomalo prezirem kada ljudi s oduševljenjem pričaju o tom ponosu koji ih preplavi kada reprezentacija pobeđuje. Pritom se neretko ponašaju kao da su oni lično učestvovali u toj utakmici. To se valjda događa usled manjka sopstvenih životnih postignuća pa ti ne preostaje drugo nego hvaliti se tuđim uspesima. Ljudi se bave fudbalom jer to, verovali ili ne, u suštini nije ozbiljna stvar, barem ne za one koji od njega ne zarađuju.

Podsetilo me je to na vreme kada u srednjoj školi jedini u svom okruženju nisam pratio ondašnje svetsko prvenstvo u fudbalu. Sećam se da sam usred neke utakmice, kada je igrala reprezentacija, skoknuo do obližnjeg kioska po sladoled, na šta mi je prodavačica slušajući radijski prenos rekla: „Pratiš, zar ne?“ Rekla je to kao da nikakva druga mogućnost nije dolazila u obzir i to me je iznerviralo. „Ne“, rekao sam hladno, zgrabivši još hladniji sladoled i plativši joj pri čemu me je ona čudno pogledala. Još manje me zanimao doček fudbalera u glavnom gradu koji je (još jednom) pokazao stanje duha nacije. Sve su događaje u zemlji uspeli da ispolitiziraju pa tako i taj doček.

Moja tetka, koja je radila kao novinar u jednoj TV kući, pokrivajući prvenstveno područja iz kulture, u nekoliko navrata otkazala je već dogovorene intervju s kulturnjacima ako su u neko mesto tog dana dolazili političari. Ona i snimatelj morali su tada snimati njih jer oni su glavne zvezde gde god da se pojave, bilo pozitivne ili negativne. Posebno političari najvišeg ranga, što je i logično jer imaju najveću moć.

Smatram da su oni samo najuporniji među mnogima željnih moći, dobrih pozicija i novca. Ili su se jednostavno našli u pravo vreme na pravom mestu, a usput poseduju sve te osobine. Ljudi su po prirodi oportunisti. Takođe, ne kaže se za džaba „Daj nekome vlast pa ćeš videti kakav je“. Teško je zamisliti da neko na poziciji moći na ovim prostorima ne bi ništa prihodovao za sebe i svoje bližnje gde se zapravo i ceni to, nazovimo, *snalaženje*. Inače bi se takvom političaru gotovo svi rugali, govorili da je nesposoban i podsmehivali mu se.

18.

Jednom je jedan pisac napravio manji izgred usred emisije koju je tada, ima tome sada već dve godine, vodila moja tetka. Nešto je odvalio dotaknuvši se politike, šta je njoj zasmetalo, jer je bilo očigledno da je iskoristio svoje gostovanje da plasira svoj lični politički stav, a ona je insistirala na tome da koncept emisije bude isključivo kulturni. S obzirom na to da taj pisac nije političar, njegova izjava nije imala toliku težinu, ali je ipak javna osoba i dosta poznat pa se određeni efekat onoga šta je rekao nije mogao osporiti.

Tetka je htela da ublaži stvar, ali kako je tog dana uvaženi gost popio valjda čašicu konjaka više, rekao joj je usred prenosa uživo: „Želiš li hrpu laži ili intervju? Ako želiš laži, onda si mogla zvati nekog političara u goste“. Nakon toga, počeo je da se smeje. Tetka mu je na to, i sama obuzdavajući osmeh, rekla kako ne sumnja da će zahvaljujući njegovom energičnom nastupu emisija biti vrlo gledana, ali da ga ipak moli da pri sledećem gostovanju, ukoliko se udostoji da se odazove, dođe u prisebnijem i urednijem izdanju.

Aludirala je na njegovo očito pijanstvo i neuredan izgled. „Ra-

zumem da je čovek intelektualac, ali to ne znači da ne može s vremena na vreme oprati kosu“, komentarisala je kasnije mojoj majci.

Takođe sam te noći sanjao svog pokojnog dedu sa očeve strane. Nešto sam ga pitao sedeći uz njegovo uzglavlje, a on mi je odgovorio toliko promuklim glasom da sam se naježio, kao da je neko zaškripeo kredom po tabli. Jako sam želeo da čujem dedin odgovor dok mi je istovremeno bilo žao da se on napreže tako teško bolestan.

Svejedno, starac se nije predavao, meni za ljubav nastavio je da govori znajući da više neće biti prilike za davanje saveta ni meni ni bilo kome drugome. Nakon što sam dobio svoj odgovor, deda se hrapavo nasmejao, a mlaz krvi liptao mu je iz usta i razlio se oko njegovih beskrvnih, tankih usana.

Tada sam se probudio. Idućeg dana majka mi je javila da mi je otac teško bolestan, da je oboleo od raka pankreasa. Nisam znao šta osećam, dok je ona neutešno plakala.

19.

Kada bi se napila, Sanda je često razmišljala o nečemu što se dogodilo pre četiri godine, kada je njena ćerka Stefani imala skoro šesnaest godina.

Sa petnaest je Stefani ušla u vezu sa dvadesetogodišnjim Martinom N. Čak ga je dovela kući na upoznavanje. Mislila je da će joj majka biti oduševljena poput nje, ali Sanda je bila besna zato što je to značilo da će Martin ljubavisati sa njenom ćerkom i da će ona dolaziti kući sve ozarenija i srećnija. Osetila je snažan napad ljubomore, toliko žestok kao da ju je neki insekt doslovno ujeo, ili kao da joj je neko zlorado i sporo provukao debelu iglu sve do bedrene kosti i još je sporije izvukao.

Visok i plavook, širokih ramena i još šireg osmeha, Martin je bio meta uzdača gotovo svih srednjoškolki, devojaka na fakultetu, zapravo, većine žena nebitno koliko godina imaju. Činio se, sve u svemu, dobar momak, a uz to je bio i dobar radnik na održavanju brodova. Čak nije voleo ni da flртуje – iako je to i te kako mogao priuštiti sebi – bilo je mnogo žena koje se ne bi bunile da s njim provedu samo jednu noć, makar ih sutradan odbacio kao staru krpu.

Sanda je teškog srca jednostavno morala da prizna kako se i njoj samoj činilo da Martin iskreno voli njenu ćerku. Njegov pogled bio je tako neiskvaren, pogled momka koji želi da poruči: „Mlad sam i mogu vašoj ćerki dati sve šta joj treba, stojim joj na raspolaganju“.

Prisetila se tada kako pogled Stefaninog oca nikada nije delovao tako otvoreno i iskreno. Ali Nino je bio privlačan, možda baš zato jer je bio pokvaren i sebičan. Da, bio je nekako ljigavo privlačan i Sanda bi svisnula od ljubomore svaki put kada bi samo pogledao neku drugu ženu. Ipak se barem u početku kontrolisala i trudila da što bolje upravlja tom odvratnom, nagrizajućom emocijom, jer žene su padale na njegov dečaćki šarm, baš kao što je pala i ona sama.

Martin, prema Stefaninoj i vlastitoj priči, nije insistirao na tome da on i Stefani stupe u seksualni odnos sve dok ona za to ne bude potpuno spremna. Do tada su se samo *mazili* ili tačnije plazili jedno po drugom, izbegavajući i odgađajući ono što se kad-tad moralo desiti. Stefani se najpre htela uveriti da mu je stalo do nje i da je istina ono što joj je govorio dok bi se zaljubljeno gledali: „Ti si ta, Stefani, i čekaću te koliko god treba da budemo zajedno“.

„I do moje dvadesete ako treba?“

„I do dvadesete. Rekao sam ti, koliko god bude trebalo.“ Poljubio ju je u kosu.

Naravno da nije mislila da ga pusti da čeka do njene dvadesete – pre bi ona sama izgorela nego li to izdržala. Stefani je znala da mnogi misle da više nije devica zbog toga što je bila bahata, provokativna i drska još od završetka osnovne škole, odnosno od

kada su odnosi njenih roditelja počeli da se izrazito pogoršavaju. Ali isto tako, bila je i nesigurna i nije nikome htela dati priliku da je ismeje i odbaci. Iako je imala božanstveno lice, na leđima je imala ožiljak od pada na razbijenu staklenu teglu krastavaca.

Na staklo ju je, kada je imala osam godina, gurnuo Erik i od tada ga je mrzela, a ponekad nije bila sigurna da mu neće jednom vratiti milo za drago. Martinu nije smetao njen ožiljak, nije ni razmišljao o njemu, ali nije mogao da u to uveri Stefani koja se usredsredila na njega svesna da bi – da nema tog unakaženja na telu – bila gotovo savršena. Srećom je imala dobru elastičnost kože, a i lekari su dali svoj maksimum u njegovom šivenju, tako da ga je s težim korektivnim puderima mogla skoro potpuno prekriti.

Takođe, nije htela da prođe kao Anja koja se rasplakala pred njom i Marijanom nakon što je prvi put spavala sa Elvisom. S njim je prethodno bila nekoliko meseci u vezi i mislila je da ga dobro poznaje. Tada ju je obasipao pažnjom i bila je uverena da čini pravu stvar kada je pristala da spava s njim. Ali gotovo odmah nakon što je čin njenog razdevičenja bio gotov, Elvis kao da je postao druga osoba. Otpratio je Anju pešice kući, pritom se ponašajući hladno, kao da malo pre toga nisu bili intimni, nežno se i strastveno ljubili, bili jedno. Kada su u nekom prolazu prošli pored zaista zgodne devojke, Elvis je neskriveno odmerio od glave do pete prokomentarisavši da je zgodna i na taj način poručio Anji: *Tebe sam pojebao, sad mogu dalje.*

„Smeće jedno“, Marijana je zapenila od besa. „Što nisi i ti pogledala nekog zgodnog frajera?“

„Nisam se snašla, bila sam šokirana i potpuno slomljena. A i nije prošao nikakav frajer dok me kreten nije dopratio do trga, samo neki matorci.“

Bilo je očigledno da je Marijana ratoborna i agresivna igračica te da bi se borila za ono šta želi, dok je suprotno od nje, Anja bila malodušna. Kod nje se nakon odbijanja, poniženja ili negativne kritike javljala uvređenost. Tada bi se, umesto da se bori, povlačila u svom narcisoidnom besu. Marijana je pazila na svog Rikija, tipa s kojim je već godinu dana bila u vezi – taj ne bi mogao da šara naokolo bez posledica iako je bio dvostruko stariji od nje.

Ali upravo ga je to i privlačilo kod nje. Marijana bi se bez problema potukla i počupala kosu drugoj ženi naredivši joj da se okani njenog muškarca, dok bi se Anja samo skupila i otišla, ne želeći se uopšte spuštati na taj nivo niti se baviti osobom koja ima u vidu i drugu osobu. Za nju je to bilo ponižavajuće, iako je istovremeno nekada za sebe mislila da je kukavica i da je zapravo strah da krene da se bori, a da izgubi.

Stefani se pitala kako bi ona sada, kada je starija, reagovala u slučaju da neko pokuša da joj preotme dragog. To je zavisilo od toga koliko joj je stalo do tog nekog. A ako joj je zaista stalo, bila je spremna da ide do samoga kraja.

I više od Marijane.

20.

Stefani je želela da prvi put spava sa Martinom za svoj šesnaesti rođendan. To je trebalo da mu bude iznenađenje, njen poklon njemu, dok naposljetku ipak nije pomislila u svom stilu *ko ga jebe*. Više nije mogla ni trenutak čekati da on postane deo nje i ona deo njega, a svako maženje bez konačne akcije se sve više pretvaralo u pravo mučenje.

To veče gubitka nevinosti proveli su kod Martina u vikendici, bilo je predivno. Sve je proteklo upravo onako kako je zamišljala: najpre su bili u krevetu, a kasnije su izašli na terasu i naslonjeni na ogradu popušili cigaretu posmatrajući zvezde. Zatim su se opet vratili u kuću i još malo gledali TV. Nakon svega je Martin odbacio kući. Kada je Stefani stigla kući, bilo je oko 22.00.

Sanda je napeto iščekivala. Odmah po Stefaninom ulasku u stan, osetila je na njoj promenu. Kao vučica nanjušila je da njena ćerka više nije devica. Mala je na licu imala glupo zaljubljen izraz koji istovremeno budi prezir i nostalgiju. I – zavist. Verovatno je i ona tako izgledala tokom svojih zaljubljenih školskih dana. Ali za razliku od Stefani, Sanda je jedva čekala da šmugne u sobu pored

oca koji je spremao večeru za nju i braću u kuhinji, ako su jaja na oko mogla da se smatraju večerom.

Ona je jedino htela da se baci pod tuš, a onda strovali na krevet i sa sjajem u očima nastavi da u glavi premotava ugodne slike svog prvog seksa. Ali Stefani je očigledno imala drugačije namere. Možda je računala da lakše može da se poveri majci nego ocu, odnosno bilo kojem muškarcu iako ona, osim Martina, u svom životu nije imala niti jednog muškarca od poverenja. Ali kako li se samo prevarila, o kako li se samo prevarila...

Sanda je i dalje ispod oka odmeravala ćerku. „Sve u redu, dušo?“ odlučila je najpre fino krenuti s ispipavanjem detalja.

„Da, zašto pitaš?“ Stefani je navukla papuče.

„Rekla bi mi da nešto nije u redu?“

„Znaš da bih.“

„Nećeš ništa da jedeš?“

„Nisam gladna“, odgovorila je Stefani sada već pomalo nervozno iako je božanstveno raspoloženje posle vremena provedenog s Martinom i dalje držalo.

„Činiš mi se nekako odsutna. U poslednje vreme kao da si se udaljila. Otkako si s Martinom. Previše vremena provodite zajedno.“

„Ali, mama, to je normalno, u vezi smo. I nisam više dete.“

„Ali nisi ni odrasla“, oštro joj je dobacila Sanda.

„E pa, od večeras jesam.“ Stefani se nasmešila sneno zaljubljenog pogleda.

„Kako to misliš?“ Sanda je povisila glas, već osećajući da će dobiti potvrdu svojih slutnji koje su je obuzele čim joj je ćerka zakoračila u stan.

„Mama, želim nešto da podelim s tobom“, odgovorila joj je Stefa-

ni na to gotovo svečanim tonom sedajući za sto.

„Šta to?“ Ovog puta Sanda je izostavila reč *dušo*. Stefani se odjednom zacrvenela: „Danas, večeras, Martin i ja prvi put smo spavali.“

„Pa i smrdiš na spermu“, rekla je Sanda, što nije bila istina.

„Istuširala sam se kod njega“, uvređeno se na to obrecnula Stefani pa naivno nastavila da iznosi svoju priču: „Ti si prva osoba s kojom sam to htela podeliti, ali iskreno sumnjam da ću se suzdržati da se ne pohvalim Anji i Marijani“.

„Baš se imaš čime pohvaliti“, Sanda je sada u potpunosti prestala da bude fina. Stefanine lepo oblikovane crne obrve iznenađeno su se podigle dok je njena majka nastavila da je kudi:

„I dobro je što si mi to rekla. Nadam se da ste koristili zaštitu i da uskoro neće početi da ti raste stomak. Još bi mi samo trebalo da moram da hranim i čuvam tvoje derle ili plaćam abortus jer tvoj otac sigurno neće. Ujutru te vodim kod svog ginekologa po pilule za kontracepciju, vreme je da počneš da ih piješ jer, kako i sama kažeš, sada si *veelika* devojka.“

„Bože!“ Stefani je posve razrogačila oči. „Ti zbilja nisi normalna. Gde si ti došla od jednog seksa?“ Nije očekivala ovakav tok razgovora, a sada je osećala i strah – Martin i ona uopšte nisu koristili nikakvu zaštitu, osim što ga je Martin, nadala se, izvadio na vreme.

Mislila je da će joj majka, nakon što je s njom podelila tako intimnu vest, biti blaga i ohrabrujuća. Stefani je zapravo i došla kod Sande da potraži njen blagoslov jer ju je na neki način grizla savest zbog upuštanja u seksualni odnos. Očekivala je da će joj majka reći nešto u stilu: *Pa to je normalno, ti odrastaš i to je prirodan tok veze, a i Martin te zaista voli. Uostalom, za mesec dana imaćeš šesnaest godina.*

Ali nije. Umesto toga rekla je: „Ipak je bilo seksa. Spavali ste. Znala sam! Znala sam, čim sam te videla večeras!“

Stefani je pocrvenela, ali ovaj put od ljutnje. Tako se glupo izdala. Došlo joj je da sama sebi opali šamar. Nije trebalo ništa da kaže majci kako je i obećala Martinu, ali je nadvladao taj glupi i nepotrební osećaj griže savesti i potreba za majčinim odobrenjem. Očigledno se u pogrešnu crkvu došla moliti.

„On to nije smeo učiniti.“ Sanda je zapalila cigaretu.

„Ali za mesec dana napuniću šesnaest godina“, protestovala je Stefani.

„On to nije smeo da učini“, opet je poput robota ponovila Sanda.

Stefani je sada ljutito posegnula za cigaretom sa stola iz majčinog paketa. „Ali, ako nisi znala, već se i sa petnaest godina po zakonu mogu jebati s kim hoću.“

„Krivo tumačiš zakon, dušo. Ništa ti ne možeš bez moje dozvole. I vraćaj tu cigaretu, kada ih budeš sama kupovala, onda puši“, dreknula je Sanda.

„A ti ih kao sama kupuješ“, Stefani je posprдно bacila cigaretu natrag na sto. „Koliko ono imaš godina radnog staža? Da ti deda ne daje novac, ne bi imala ni za uloške.“

Sanda se jedva suzdržala da ne udari malu, na šta bi joj ona sigurno uzvratila. Morala je da se drži teme pa se prisilila da samo besno promrsi: „To mi je hvala što sam odgajala tebe i Erika“.

Stefani je ignorisala njene reči te uz škripu stolice ustala od stola.

„I kako to da nisi napadala Marijanu i njenog petnaest, hej *petnaest*, godina starijeg tipa koji je svaki dan čeka pred školom u svom BMW-u? Svi znaju da spavaju zajedno. Čak i profesori.“ Stefani se ushodala oko kauča kao panter u kavezu.

„Marijana nije moja ćerka, ti jesi“, oštro joj je odrezala Sanda. *I taj je Riki bogat pa Marijanini roditelji i svi ostali prećutno odobravaju tu vezu*, pomislila je ne izgovorivši to naglas. *Takođe, Marijanina*

mama ima oba roditelja, muža i stabilan brak pa može dopustiti da ostane bez kćeri. Ja ne mogu. Barem ne još. Zato je odlučila da nastavi psihički lomiti Stefani – ipak je imala mnogo više utakmica u nogama od nje.

„Slušaj, i da imaš četrnaest godina, Martin bi sigurno opet isto napravio. Spavao bi s tobom.“

„Sad stvarno izmišljaš i preteruješ. Pa zaboga, među nama je samo četiri i po godina razlike“, vrisnula je Stefani besno šutnuvši nogom o kuhinjski linoleum, na šta joj je papuča poput frizbi-ja poletela preko hodnika i zaustavila se pred vratima Erikove spavaće sobe.

„Ne divljaj i ne deri se“, zarežala je Sanda. „Neću da komšije pozovu policiju. Naprotiv, ovaj put ću ja pozvati policiju“, zadovoljno je zaključila.

Stefani je stala ispred majke s jednom papučom na nozi i izbečenih očiju. „Molim?“

„Neću se svađati, znaš na šta mislim. Po zakonu, ti si maloletna, on nije. Jesi li svesna da je onda vaš odnos zapravo bio silovanje? Koliko god ti tvrdila da te Martin nije izmanipulisao, ja u to nisam uverena. Mislim da ti toga naprosto nisi svesna. I zato sam posebno besna.“ Sanda je nepomično fiksirala zelenim očima svoju ćerku.

„Da li ti znaš da si to dužna prijaviti policiji? Šta ako to uradi još nekoj devojci? Misliš da si mu jedina? Kako možeš znati šta Martin radi na poslu? Ti još ideš u školu i za njega si piletina. Četiri i po godine razlike u nekim slučajevima je velika stvar. Nije isto kada neko ima, recimo, trideset i osam godina, a neko četrdeset i dve ili kada su u pitanju vaše godine.“

Stefani se zateturala, mislila je da će joj pozliti. *O čemu priča ova kravetina i nemajka, odakle joj ovi citati koje je izgovarala kao*

neka sotonska advokatica? Niko nju nije silovao. Najradije bi pregrizla jezik što je priznala majci da su Martin i ona spavali. Koje druge devojke kada su svaki slobodni trenutak provodili zajedno, a i našla bi valjda nešto da se on viđao s još nekom?

„Mama, zaboga, šta ti pada na pamet?! Sama sam odlučila da budemo večeras zajedno. Martin me voli“, pokušala je Stefani ovaj put molećivo, ali bezuspešno. Zbunjena i umorna nije mogla verovati da vodi ovakav razgovor sa rođenom majkom.

„Pih, voli te kao tvoj otac mene. Jednog dana ćeš mi biti zahvalna da nisi s njim i da nemate decu. Valjda nisi večeras ostala trudna. Sada lepo najpre idemo do Magde po tabletu za dan posle koju ćeš uzeti da budemo sigurne da večeras neće biti začeto malo kopile.“ Majka joj se unela u lice, a Stefani se učinilo da je osetila blagi zadah alkohola u njenom dahu. To je bio već drugi put u poslednje vreme.

Sanda je zatim ustala i dohvatila jaknu sa čiviluka dok ju je Stefani zapanjeno i skamenjeno gledala. Nakon toga je pozvala Magdu, a zatim i taksi, i još jednom graknula na Stefani: „Hajde, u šta si se zablenuła? Idemo! Taksi stiže za pet minuta.“

21.

Stefani je obula patike osećajući se kao u snu, a tako se osećala i dok su se vozile do Magde, koja je u kućnom ogrtaču i papučama, izletela iz kuće i predala Sandi pilulu zajedno s flašicom vode. Magda je radila u apoteci koja je bila u njenom vlasništvu i nalazila se u prizemlju kuće u kojoj je živela s majkom.

Stefani je progutala pilulu nadajući se da će tim potezom ujedno da zaustavi Sandin monolog i njene prekore. I, naravno, osigurati se da te večeri zaista nije ostala trudna.

Istina je da je šansa za tako nešto bila minimalna, ali nije ni za šta kružio onaj vic koji je glasio otprilike ovako: Kako se zovu partneri koji koriste metodu vađenja neposredno pre ejakulacije? Zovu se *roditelji*.

Kada su pozdravile Magdu, ušle su u taksi koji ih je čekao pred njenom kućom/apotekom dok nisu obavile tu brzu žensku razmenu. Stefani je očekivala da će Sanda tada reći taksisti da ih vozi nazad kući. Ali nije. Umesto toga rekla mu je da ih vozi u najbližu policijsku stanicu. Stefani je šćepala majku za ruku: „Šta si rekla? Jesam li ja to dobro čula?“

„Da, dobro si čula. Sada idemo u policiju da prijavimo Martina za silovanje.“ Sanda je to rekla tonom kao da ide po kutiju cigareta na pumpu.

Stefani je počela da plače. Sanda je videla da ih taksista budno prati pogledom u retrovizoru i da bi ih najradije izbacio, ali do najbliže stanice je bilo blizu. Izgledao je kao da smatra da ih upravo tamo i treba iskrcati. Pripremila je novac i stavila ga prezrivo u prostor do menjača. Kada su izašle iz taksija, uzela je uplakanu Stefani pod ruku kao malenu curicu i uvela je u policijsku stanicu. Nije mogla da svari činjenicu da su njena ćerka i Martin zajedno, a pogotovo ne da je Martinu do njene ćerke stalo. Bilo ju je strah da je Stefani ne ostavi i bila je ljubomorna na njihovu vezu.

Martin je dobio četiri godine zatvora. Uzalud je bilo i svedočenje veštaka koji je na sudu svedočio u njegovu korist i potvrdio da Stefani nije bila iskorišćena već voljena u tom odnosu.

Nakon povratka iz zatvora, Martin više nikada nije bio isti. Sanda i Stefani su mu doslovno uništile život. Stefani ga je prvih godinu dana često sanjala: njegovu nevericu i šok, kako najpre samo nemo vrti glavom odbijajući prihvatiti da je istina ono šta mu se događa dok mu se u očima postepeno počinje radati ogroman strah i konačno užas. Tada bi počeo da vrišti i otima se iz ruku policajaca, ali kada bi se Stefani probudila, shvatila bi da je ona ta koja vrišti.

Nakon jedne takve epizode, Stefani je prilikom žustre svađe napala majku nožem: zarezala ju je po ruci, ali je Sanda nije prijavila. Slagala je kasnije Erika da se porezala. Sumnjičavo ju je osmotrio, ali nije ništa rekao. Stefani je bila uverena da bi brat pozvao policiju da je video njen napad. Nije mogla da oprostí Sandi što ju je ipak preveslala i ubedila u svoje tvrdnje, tako da je i ona sama

u jednom trenu slomljeno pomislila da ju je Martin ipak silovao te da bi to uradio i devojčicama mlađima od nje ako izgledaju odraslije ili samo lepo.

Zbog toga je na Sandin nagovor, iako sva zbunjena, očajna i drhtavog glasa, ipak svedočila protiv njega.

S vremenom se Stefani primirila u svojim nasrtajima na Sandu i optužbama da ju je prevarila. Morala je, jer joj je Sanda zapretila da će završiti u vaspitno-popravnom domu.

„Videćeš da je tako najbolje za tebe iako ti se sada možda ne čini tako“, ponavljala joj je majka. Ali znala je pritom da je to bolje za – nju.

Kada joj je bilo deset godina, Sandu i njena dva mlađa brata, napustila je majka. Pobegla je sa svojim ljubavnikom u Švajcarsku. Nikada im se kasnije nije javila. Iako se otac mučio da ih podigne i izvede na pravi put, ona je bila ta koja je morala preuzeti ulogu svoje majke. Nikada toj kuji nije oprostila to što ih je ostavila i da je sutra zove, na samrtnoj postelji, rekla bi joj da se nada da će trunuti u paklu.

22.

U 7 ujutru, želeći da otključa kafić, Stefani je začuđeno shvatila da je Samuel već unutra. Nije to osećala kao dobar znak za razliku od jučerašnjih znakova u vezi sa Maksom.

„Okej, Stefi“, rekao je što ju je odmah iznerviralo jer je unakazio njeno lepo ime. S tim nadimkom osećala se kao seljančica, a da je kojim slučajem skraćeno nazvao Fani, ni to joj se ne bi mnogo više dopalo.

„Vidimo da ti konobarisanje ne ide. Ja ti mogu u najvećoj diskreciji, a nadam se da znaš šta to znači, ponuditi jedan drugi posao. Sigurno ti, kao i svima, treba novac.“

„Koji posao?“ Stefani je zamahnula kosom. Nije ostavljala utisak da imalo žali zbog otkaza, barem ne u Samuelovom kafiću.

„Reč je o eskortu.“ Samuel je prekrstio ruke na grudima. „Ne bavim se time, ali taj posao vodi jedan moj drugar s kojim mogu da te upoznam, ako si zainteresovana. Znaš šta podrazumeva eskort, zar ne?“

„Nisam glupa. Pratnju muškaraca na poslovne večere, putovanja i jebanje s njima za novac.“

„Pametna cura, eto, vidiš kako sve znaš.“ Sada je Samuel prebacio ruke u džepove, što se moglo doslovno protumačiti kao da drži fige u džepu.

„Dakle, na tebi je da odlučiš da li si spremna za tako nešto jer kod mene i uz najbolju volju, zaista više ne možeš da radiš. Dao sam ti nekoliko šansi, ali ti si magnet za nevolje s gostima. Upozoravam te, ako pristaneš na taj posao, treba da se držiš pravila i gledaš na to kao na, hajmo da kažemo, nešto dugoročniju opciju.“

Stefani je klimnula glavom. Bio joj je potreban novac. Nakon što je pristala na Samuelovu ponudu, dao joj je telefonski broj koji je trebalo da pozove u sedamnaest sati.

Tako je i uradila.

„Drago mi je da ste se javili“, rekao je miran muški glas srednje visine. *Koji k...? Ne bi da radi na odeljenju prodaje korišćenih kućnih aparata.* Ali okej, drago mu je da mu se javila. Šta dalje? Predlaže da se nađu u osamnaest sati, ukoliko želi da joj objasni sve detalje posla.

„Već u osamnaest?“ rekla je Stefani oklevajući. Mislila se naći s Anjom i napraviti krug po tržnom centru iako praznih džepova.

„Čujte, treba mi osoba za rad čim pre i zato bi bilo zgodno da se nađemo za sat vremena. Međutim, ako niste u mogućnosti, sve je u redu.“

Nije joj se dopala njegova ljubazna mirnoća i hladnoća, čak ni to što joj se obraća sa *vi*, ali besparica ne pita: „Okej, vidimo se onda za sat vremena, odnosno u osamnaest“, brzo je izgovorila.

„Vidimo se“, jednostavno je zaključio glas i obavestio je u kom kaficu će se naći, očigledno da je već imao odabranu idealnu lokaciju za takve sastanke: javnu, da se devojkica može osećati sigurno okružena ljudima, a opet dovoljno običnu da ništa ne izazove njenu sumnju.

Tip je izgledao sasvim obično, više kao bankar, nego kao makro. Predstavio joj se samo kao Čarli. On je bio taj koji je prepoznao Stefani, očigledno prema Samuelovim uputstvima. Da je ona morala tražiti njega u prepunom kafiću, bio bi valjda poslednja osoba koju bi odabrala.

Čarli nije gubio vreme.

„A sada iskreno – jesi li ikada pre bila u ovom... biznisu?“ Tek sada je prešao na *ti*.

„Ne, nikada do sada.“

„Dobro, ali i čudno jer zaista lepo izgledaš. Ali, ni to nije najvažnija stvar. Ono što je primarno jeste zadovoljiti klijente. Jebiga, oni plaćaju. Jesi li spremna na to? Kako stojiš s vremenom? Studiraš ili šta?“

„Ne studiram. Povremeno sam radila u butiku, kao trgovkinja, sobarica, u pečenjari i sad poslednje kod Samuela.“

„Impresivan radni rezime, a verujem i reference poslodavaca.“ Čarli je otpuhnuo dugačak dim kroz nos. Stefani nije znala šta znače reči *rezime* i *reference*, ali joj se učinilo da joj se narugao. *Eh, da joj je sada pri ruci onaj elektrošoker*, poželela je, ali uzalud.

„Okej, kada budeš imala nešto baš važno da obaviš, onda ćeš mi to unapred reći“, nastavio je da govori zabubnjavši kratko prstima po stolu. Možda ipak nije bio toliko smiren ili mu je već dosadilo da ponavlja iste stvari glupim kokoškama koje su ulazile u svet prostitucije?

„S kim živiš?“

„Sa mamom i bratom“, oprezno je rekla.

„Možeš ako zatreba da ideš van grada?“ Klimnula je glavom, zapravo jedva je čekala da mrdne van grada.

„To su većinom poslovni ljudi i možda bude trebalo da ideš s njima na neakve ručkove ili večere. Ali većina posla se odvija u stanu, tu, nedaleko od ovog kafića, u jednoj od soba, dok ću ja biti u drugoj sobi sve vreme tako da se možeš osećati sigurno. Ne moraš uvek biti tip-top sređena. Samo pristojno – u odnosu na žene koje neki klijenti imaju kod kuće i u takvom izdanju ćeš im biti vrh. Ne govori previše i budi ljubazna. Spavate s kondomom i ne nalaziš se privatno s klijentima. Razumeš?“

„Mogu li ja ići s tim ljudima samo na ručkove i večere?“ napola u šali upitala je Stefani.

„Zafrkavaš se, zar ne?“

„Da, ovaj... malo.“ Stefani nije znala šta bi mu odgovorila s obzirom na promenu njegovog izraza lica iz bankara u onog plaćenog ubice pa se složila s njim.

„E pa – nemoj. Ovo ti je prvi i poslednji put da se zafrkavaš sa mnom. Uostalom, zar nije prirodan tok eskorta završavanje u krevetu? Nakon dobre večere i par čaša vina, šta je prirodnije nego da se ista nastavi u postelji?“ Čarli se nasmešio. Pomislila je kako mora da je završio neki fakultet kada se tako lepo izražava, ali nije imala hrabrosti da ga pita ništa lično, a i sumnjala je da bi joj odgovorio. Barem ne istinu.

„Ako budeš pametna, možeš dobro da zaradiš, znaš? Treba mi devojka za rad čim pre. Dakle, sada kada sam ti sve lepo objasnio, moraš da se definitivno izjasniš da li želiš da radiš ili ne?“ U trenutku dok je to izgovarao, Stefani je osećala kao da je Čarli probija pogledom.

Klimnula je osećajući da joj to nekako i nije najpametnija odluka u životu, u moru i inače ne baš mudrih odluka.

23.

Dok je čekala Natali nedaleko od ulaza u novootvorenom tržnom centru, Laura je iza sebe slušala nečiji muški, zagonetno lep glas koji je pričao očigledno s nekom devojkom. Taj glas pobudio joj je znatiželju i malu ljubomoru prema osobi s kojom je pričao. Htela je da sazna ko je njegov vlasnik i kako izgleda njegova sagovornica s druge strane žice. Budući da je mogla saznati samo ovo prvo, na brzinu se okrenula i susrela sa nasmejanim pogledom najverovatnije studenta. Razočarano se okrenula – zamislila je da vlasnik glasa izgleda skroz drugačije i starije.

Pored svega, morala je još malo da se strpi dok Natali ne stigne. Javila joj je da je zapela u centru grada zbog nekog sudara i sada joj nije preostalo ništa drugo nego da je čeka. Laura je zato iz dosade, da ubije vreme, u obližnjem kiosku kupila novine. Listajući ih, naišla je na samo jednu vest koja ju je istinski zanimala, plaćeni oglas – najavu o otvaranju novog, luksuznog kozmetičkog salona nedaleko od njene kancelarije. Upravo kada je htela da zatvori novine i baci ih u kantu za smeće, one su se otvorile na mestu gde je bio članak o Maksu D. Privučena naslovom, odlučila je da ga

pročita. U članku je stajalo da, nakon nekoliko godina provedenih u zatvoru, on treba da svedoči zbog slučaja prebijanja sa smrtnim ishodom drugog zatvorenika u teretani.

Ono šta je posebno privuklo Laurinu pažnju i zbog čega se u trenu sva uzbudila, bilo je to što je u članku pisalo da je Maks D. gulio kaznu zbog ubistva žene i njenog ljubavnika. Čak je pomislila da se mutno seća tog slučaja, ostalo joj je negde u glavi, to gaženje ljubavnika autom. Kako je sama želela da uradi ono za šta je taj lik imao muda, odlučila je u dahu da *mora* da stupi s njim u kontakt i da će mu pisati.

Da, pisaće mu. Nešto ju je prosto teralo na taj skandalozni poduhvat, a nije odmagalo ni to što se na fotografiji, iako je bila nevelika, činilo da Maks D. ne izgleda loše.

Kada je Natali konačno stigla, rastreseno je slušala kako najpre opisuje frku zbog sudara, a nakon toga kuću svoje rođake. Inače bi Laura odmah pokušala da je vizualizuje i zamisli kako bi je uredila (bila je to kod nje već profesionalna deformacija i mentalna vežba), ali taj put je jedva čekala da dođe kući, sedne za radni sto, još malo progugla Maksa D. i napiše mu pismo.

Poštovani Makse, najpre je napisala pa odmah potom precrtala reč „poštovani“. Bilo je to preslužbeno. Nakon malo brljanja i nekoliko prepravki, finalna verzija njenog pisma glasila je ovako:

Dragi Makse,

Danas sam videla Vašu sliku u novinama u vezi sa suđenjem na kome morate da se pojavite u svojstvu svedoka. S obzirom na to da mi se činite kao dobar čovek, koji je u afektu reago-

vao na ono najgore šta mu se može dogoditi, a ja sama sam nedavno doživela nešto slično, volela bih da se upoznamo. Pretpostavljam da Vam pišu i druge žene i zato bi mi bilo posebno zadovoljstvo ukoliko se odlučite da me primite u posetu. Inače sam po zanimanju dizajnerka enterijera i moju biografiju možete pronaći na internetu. U očekivanju Vašeg odgovora, pozdravljam Vas i želim da Vam suđenje protekne sa što manje komplikacija.

Srdačno, Laura T.

Uz pismo pisano rukom, priložila je i svoju sliku koju je smatrala najlepšom, bez obzira na to što će Maks moći da je pronađe na internetu u raznim izdanjima.

Ruke su joj drhtale dok je prilazila poštanskom sandučetu. Bilo je još šanse da se predomisli, jer kad ubaci pismo, više nema povratka. A onda ga je ipak ubacila. Nakon toga, preostalo joj je još samo da čeka njegov odgovor.

Stigao je brzo.

Draga Laura,

stajalo je u pismu pisanom velikim oblim rukopisom:

Žao mi je što ste doživeli izdaju poput mene. Moja reakcija na tu situaciju je, kako ste i sami napisali, bila u afektu i ja sam sada zaista drugi čovek, iako društvo u to sumnja. Srećom postoje dobre duše poput Vas, koje daju grešnici-

ma poput mene drugu šansu. Vaša biografija je impresivna, a slika zadivljujuća.

Istina je, dobio sam pisma od nekoliko žena, ali ne nalazim više razloga da im odgovaram. I ja se nadam da će suđenje proći bez komplikacija.

Sa zadovoljstvom očekujem da me posetite što pre.

Vaš Maks D.

Srce joj je poskočilo na reč „Vaš“. Maks je smatrao da je, na neki način već njen, a ona njegova. Tako joj je i Herman na razgovoru za posao, već pri prvom razgovoru, prelistavajući njen CV, rekao: „Moja Laura, vi ste zaista talentovani i vredni“. To je značilo da ju je već tada smatrao svojom zaposlenom (sada partnerkom u firmi), da se bio odmah odlučio za nju između svih ostalih kandidata. I zaista je dobila posao.

24.

Maks je bio okoreli ženskaroš, potpuna suprotnost mom bivšem cimeru Lucijanu, koji je bio homoseksualac, a u zatvor je dospao upravo zbog ubistva svog ljubavnika s kojim je bio dugo godina u vezi. Maksova usta zgrčila su se od gađenja na samo spominjanje Lucijanove seksualne orijentacije nakon što je saznao ko mi je bio prethodni saputnik, a i sapatnik u zatvoru.

„Nikada ne bih mogao deliti ćeliju s pederom“, komentarisao je. Kada sam mu ispričao da se Lucijan ubio nakon što mu je novi ljubavnik kojeg je našao tu, u zatvoru, rekao da nema nikakve šanse da će živeti zajedno nakon izlaska na slobodu te da se misli vratiti ženi i deci, izgledao je zadovoljno.

Lično nemam ništa protiv homoseksualaca i lezbejki pod uslovom da nemaju nikakvih lascivnih i seksualnih kontakata s maloletnicima što, jasno, вреди i za heteroseksualce. Čak bi se moglo reći kako uživam u tome koliko zgražavaju tradicionalne porodice koje se prema njima odnose, u najboljem slučaju s prezirom, dok same često kriju tajne pune bluda, incesta, laži i prevara. Najviše me zabavlja kada članovi takvih porodica blenu nakon pitanja

kako je moguće da od heteroseksualnih roditelja nastanu gejevi. Je li to božja volja ili kazna, krst koji im je Bog dao da ga nose ili njihova, roditeljska greška? Ako je tako, kako Bog, koji je savršen, može da pogreši?

Jednom sam Lucijana zatekao u akciji s njegovim ljubavnikom zatvorenikom. Prošao je prstima kroz njegovu kosu i osetio uzbuđenje, što je bilo vrlo vidljivo po trenutnom podizanju njegove alatke. Drugu ruku stavio mu je na mišicu pa osetivši još veće uzbuđenje, prešao nekoliko puta po napetoj oblini njegovog mišića, a zatim prebacio obe ruke na njegove čvrste guzove. Za Lucijanove pojmove ništa mekano, oblo, maleno i žensko nije moglo da se uporedi s dlakavom kožom tog drugog zatvorenika, koja je prekrivala impozantne mu mišiće.

Noću je ležao otvorenih očiju, ruku savijenih ispod glave, bez treptanja, misleći o nečem neostvarivom, a što mu je palilo beskrajno srećnu, ali i opasnu nadu u srcu: Lucijan se nadao da bi nakon izlaska iz zatvora, on i taj zatvorenik mogli početi da žive zajedno. Danima kada su njegovog ljubavnika posećivali supruge i deca, bio je posebno nervozan i nesrećan.

Lucijanova zečja usna iskrivila se od bolnog sećanja na još jedan događaj o kojem mi je pričao. Jednom prilikom, kada je bio pijan i prvi put u kafani s tipom za kojim je ludovao pre nego li je završio u zatvoru, došlo mu je da ga nežno pogladi po obrazu, stavi mu ruku oko ramena i poljubi. Ali u poslednjem momentu se zaustavio, jer je umesto željnog i blagog ljubavnika odjednom ispred sebe zamislio sliku divljeg tipa koji mu više „Koji ti je kurac?!“ i odvaljuje mu snažan direkt ravno u nos. Preplavila su ga sećanja na neka strašna prebijanja koja je doživeo u nekoliko navrata i zbog kojih je dvaput završio u bolnici i tada je odustao...

Nekoliko meseci kasnije, Lucijan se uverio da mu te večeri nije uzalud pala na pamet ta ideja i potreba da razmene nežnost, makar bez seksa, jer mu je taj tip priznao da bi već onda bio s njim. Lucijan je sâm sebi pojasnio svoju želju pijanstvom, ne razumevajući da alkohol i droge samo izbacuju na površinu ono šta je u nama i da usput ponekad potpuno izobličuju ljudskost i ličnost.

Želeći da prekinem Lucijanove gej ispovesti, koje su mi već pomalo dosadile, jer nisam sveštenik, već njegov sada bivši cimer i to heteroseksualac, upitao sam ga:

„Ali da imaš sina, sigurno ne bi želeo da bude gej?“

Stanka. Uzdah.

„Iskreno, ne bih, zaista ne bih, pogotovo ne na ovim prostorima gde bi većina ljudi valjda radije da im je sin ratni zločinac, nego homoseksualac. Barem ne javno razotkriven. Život je ovde dovoljno težak i bez toga. Ali isto tako ne bih hteo ni da mi dete ima teškoće u razvoju, crvenu kosu i pege, da je rođen bez ruke ili ceo obrastao dlakama. Ili da imam jednojajčane blizance. Nekako su mi jezivi. I zabole me šta neki misle da se te stvari ne mogu upoređivati. Sve ih trpam u isti koš. U ono što *otežava* život. Shvataš šta želim da ti kažem?“

„Shvatam“, odvratio sam. Setio sam se tada kako smo Kim i ja redovno kupovali sendviče u jednoj pekari i kako je uvek kada bismo došli tamo (barem smo onda tako mislili), radio isti čovek. Komentarisali smo nešto u stilu: „Ide li taj ikada kući?“ Ali jednom kada smo došli, za pultom smo ugledali dva izgledom potpuno ista prodavca. U trenu nam je postalo jasno da su u pekari radili braća jednojajčani blizanci. Jedva smo čekali da platimo sendviče i izađemo napolje, gde smo se iskidali od smeha. Dok sam

se prisećao te anegdote, Lucijan je nastavio sa izlaganjem svoje životne filozofije:

„Ali volim verovati da bih prihvatio svog sina kakav god bi bio, za razliku od mojih roditelja koji su mene odbacili i pre nego što sam ubio G. Samo bih hteo da mi sin bude srećan, ako je to uopšte moguće na ovom prokletom svetu.“

Pomislio sam tada na izreku Bertranda Rasela da je tajna sreće u tome da prihvatimo činjenicu kako je svet užasno, užasno, užasno mesto.

25.

Iako sam između ostalog izučavao i tematiku homoseksualnosti i pročitao brojne članke na tu temu od ljudi mnogo pametnijih od mene – ne zaboravite da mi zatvorenici za razliku od vas, radnih ljudi, imamo dosta slobodnog vremena – ne mogu se odlučiti da li mi je prihvatljivija opcija da se oni takvi rađaju ili se stvaraju vaspitanjem. U svakom slučaju, otvoren sam za prihvatanje obe mogućnosti i naknadne promene mišljenja.

Čak ni struka još ne može da odluči i dokuči u čemu je stvar: u hormonima ili u vaspitanju i uticaju sredine. Možda je u pitanju zaista oboje, ali za sada mi se ipak čini, da su najčešće prvi i osnovni, iako obično nesvesni krivci za detetovu homoseksualnost, njegovi roditelji – isti ti koji će ga, ne baš retko, poput Lucijana, prvi odbaciti kada saznaju istinu.

Sve u svemu, slušajući njegove prilično intimne priče i saznajući okolnosti njegovog života, došao sam do zaključka da Lucijan nije bio svestan da su ga kao homoseksualca odredile lude žene s kojima je bio okružen u detinjstvu. I ne samo to – nije im bilo dovoljno da luduju, nego su ga stalno fizički kažnjavale i ismejavale

njegov „dečji ponos“ koji je realno bio dovoljno velik za njegov uzrast. Otac je većinom bio odsutan od kuće (radio je kao vozač kamiona), ali ga barem nije nasmrt plašio. Lucijanu je muški rod bio manje opasan od ludih i pretećih žena.

Ono šta je najžalosnije jeste to da je Lucijanu njegova homoseksualnost došla glave, za razliku od ljudi koji misle da su bogovi te su to i dokazali izbacujući homoseksualnost kao jednu od perverzija iz međunarodne klasifikacije bolesti. Deklarisani Lucijani su opasni pa je najbolje kada ih sahranimo, dok se skriveni Lucijani druže na gala zabavama uvaženih svetskih institucija ili verskih vladara.

Muška homoseksualnost kod mnogih izaziva veće gađenje jer u tom odnosu dolazi do penetracije, a to pak podseća na incest i izaziva veći osećaj krivice. Žene prosto nisu u mogućnosti bez upotrebe određenih pomagala (a bogme ni pomoću njih) da izvedu istu stvar u međusobnom polnom odnosu kao muškarci.

Možemo prihvatiti žensku homoseksualnost, jer bi svi muškarci voleli da se ponovo nađu između ženskih nogu, kao što ih je majka rodila. Nakon toga logično sledi majčina dojka, a sisa nijednom muškarcu nikada dosta.

I oko klasifikacije koja homoseksualnost više ne smatra bolešću, lome se koplja: je li se to dogodilo zbog razvoja psihijatrije kao nauke i prihvatanja promena do kojih dovode najnovija istraživanja ili uticaja jakog homoseksualnog lobija?

Koji god odgovor da se nekome čini ispravan, činjenica jeste da je danas, na svetskom nivou, to izrazito snažan lobi, a u zapadnom narcisoidnom društvu, pitanje je hoće li više iko i ostati sklon (samo) suprotnom polu. Tamo se već seljačinama smatraju oni koji nisu

imali barem jedno homoseksualno iskustvo, bilo da je ono završilo na eksperimentu ili prešlo u stalno praktikovanje takvih odnosa.

Za to me najiskrenije zabole jer ne planiram da imam decu. Ostaću heteroseksualni seljober i nakon izlaska iz zatvora plaćati usluge prostitutki, ako mi do seksa uopšte bude stalo. Sumnjam da bi u mom slučaju ijedna žena, osim kakve teške očajnice, pristala na vezu s dvostrukim ubicom kojeg zovu Britva. I koji će, iako sa završenim pravom u zatvoru, imati male šanse da nađe bilo kakav, a kamoli advokatski posao, nakon izlaska iz ćuže.

Jednostavno nisam Maks i nemam taj faktor iks.

Takođe, ne treba zaboraviti da će neki barem da se okušaju kao pederi ili lezbejke iz čiste pomodnosti, kao što se danas mnogi masovno tetoviraju da bi bili u trendu.

Ne potcenjujem ni mogućnost da niko od nas nije sto posto homoseksualan ili heteroseksualan, odnosno moguće je da su svi ljudi potencijalno biseksualni te da onda vaspitanje i uticaj sredine dalje čini svoje. Praktično postoji skala koja je posebno klizava kada smo pod uticajem alkohola ili droga koje otupljuju svest i osećaj za moral. Zato kada se napijemo ili nadrogiramo, u stanju smo da završimo i sa osobama istog pola, što u treznom stanju možda nikada ne bismo dozvolili. To me takođe ne brine jer se ne sećam da sam ikada osetio snažnu privlačnost prema ikome osim prema Lini, o čijem sam telu i dugoj kosi mogao samo sanjati iza rešetaka i zaljubljeno je idealizovati.

Mnogi homoseksualcima zameraju napadnost i javno iskazivanje svojih stavova, ali kako inače da se izbore za svoja prava ako nisu glasni? Ipak, činjenica je i da su glasni jer su naprosto narcisoidna skupina i, naravno, zbog dobijanja novca.

Ali mnogo opasniji likovi hodaju ulicama i vode zemlje, bolesnici sa karakternim poremećajima prema kojima bi ljudi u moralnom smislu trebalo da osećaju daleko veće gađenje. Lažovi i ubice, uništitelji naroda, a ljudi im se dive.

Koje suludo rezonovanje vlada u nekim glavama: ako si gej ili lezbejka, upitno je tvoje duševno zdravlje, a koliko ima ljudi s poremećajima i nikom ništa!

Ipak najgore i najopasnije za mene su heteroseksualne, tobože ispravne porodice u kojima se skrivaju i podvlače pod tepih svaka-kve prljave tajne i abnormalnosti i gde deca snose posledice zbog zlostavljanja nezdravih roditelja.

Nije prosečna porodica nikakva svetinja kakvom žele da je prikažu desničari, već je, da citiram jedan izvrstan komentar s interneta, koji najbolje definiše porodicu, „u realnosti često izvor brojnih trauma i frustracija, a ponegde i teških psihičkih oboljenja koja se prenose s generacije na generaciju i zbog čega najčešće ispaštaju nevini“.

26.

Kada je tog jutra ušla u redakciju, Sara je nameravala da sprovede u delo zamisao koja, iako joj se na trenutke činila luckasta i suluda, već danima u njenoj glavi nije popuštala u svojoj odlučnoj nametljivosti.

Konačno je donela definitivnu odluku: ipak će se prethodno konsultovati sa urednikom u vezi sa svojom idejom.

Jebiga, ipak je urednik – urednik.

Naime, danima ranije dvoumila se da li prethodno da traži njegovo odobrenje da stupi u kontakt sa Maksom D. ili da to uradi bez znanja urednika. Ali tako je rizikovala da se Valent G. naljuti na nju umesto da pohvali njenu samoinicijativu – mogao je da je ukori jer se bez njegove saglasnosti upustila u tako delikatnu stvar, bez obzira na simpatije koje je inače gajio prema njoj.

Bilo je to zato što se borila bez ikakvog oslonca iza sebe, tačnije krila ga je, što je on, staro novinarsko njuškalo, saznao. Ali Valentu G. se to dopalo. A i malo je ličila na njegovu stariju kćer, ali Sara to nije znala. Dakle, nije bilo druge nego da svom nadređenom predstavi plan, unapred verujući u svoj šarm i njegov nos za čitanost.

Sara je ostavila svoju torbu na radnom stolu, pozdravila kolege primetivši pritom kako je Arija s neodobravanjem odmerila savršene proporcije njenih nogu u farmerkama laganog trapez kroja u koje je naoko nemarno ugurala košulju. I danas je nosila svoje obožavane kaubojke.

Uputila se pravo prema urednikovoj kancelariji. Kafu će popiti kasnije, pomislila je jer je bila veoma nestrpljiva da vidi njegovu reakciju.

Kada bi nešto zacrtala, Sara je uvek hrlila da to ostvari čim pre.

Pokucala je na vrata, na šta joj je duboki glas odvratio da uđe. Šef je umorno podigao pogled dok su mu obrve ostale namrštene iznad sivih, sitnih očiju, okruženih mrežom bora. Kosa mu je još uvek bila dosta tamna, iako je imao pedeset i pet godina, a ona je popizdela kada je neki dan otkrila prve sede sa samo dvadeset i četiri. Inače se u poslednje vreme farbala u crvenkaste nijanse, a zalomila joj se u srednjoj školi i boja tamnog patlidžana i tamnosmeđa. Na fotografiji koju je uz pismo za Maksa D. imala kod sebe, bila je smeđokosa.

Pored nje je na slici inače bio njen momak, Roko, ali ga je za tu priliku pomoću alata za obradu fotografija odrezala. Htela je baš tu sliku za Maksa jer joj se sviđao sopstveni izraz lica na njoj. Osećala je da bi mogao da ga privuče, a uostalom, nije loše ni da se pita ko je osoba koju je oftkarila i tako mu pobudi znatiželju.

Sara je bila navikla na šefovu mrzovolju od početka njihovog poznanstva tako da je samo sela u stolicu i jednom se zavrтела. Kucnuo je hemijskom po papiru i umorno rekao.

„Šta imaš?“

„Predlog.“

„Nadam se da nije u vezi sa povećanjem plate.“

„Vrlo smešno. Jasno mi je da to ne mogu očekivati još narednih nekoliko godina, kao ni ugovor za stalno, a ako ostanem trudna, verovatno mi sledi otkaz ili ekspresni povratak na posao.“

„Odlično, drago mi je da shvataš neke stvari. Iako, uvek možemo nešto da dogovorimo i sa strane.“

„Hvala, za sada nisam toliko očajna i imam verenika koji radi.“

„Verenika, kaže ona. Šta ti je danas verenik? Imao sam tri verenice i dve žene. Uostalom, kada dođe dete, sve se menja. Zato me ne odbacuj u potpunosti, ne zatvaraj guzicom vrata.“

Sari se činilo da se urednik sada zabavlja, baš kao onog dana kada je prvi put došla u redakciju s još nekoliko studenata novinarstva i kada im je urednik održao kratak motivacioni govor koji je sve ostavio bez motivacije. Ipak niko nije odustao od zapošljavanja, ali je upravo ona bila ta koja je na sav glas rekla ono šta su svi pomislili: „Lepo je od vas što ste nam iskreno rekli šta se od nas očekuje i to se da izdržati koju godinu, ali ako nakon izvesnog vremena ne budem mogla da napredujem, ja odoh dalje“.

Nasmejao se i upitao je kako se zove, na šta mu je ponosno rekla svoje ime.

„Imaću to na umu, gospođice Saro“, komentarisao je tonom iz kojeg se nije dalo zaključiti da li je pomalo zafrkava. Ali zato se ona nije zafrkavala, a pogotovo ne kada je bila reč o poslu, šta ju je samo podsetilo da doda:

„Ta priča sa detetom se neće dogoditi, barem ne još nekoliko godina, ako ikada i hoće. Ne pre nego što se ostvarim u ovom poslu.“

„Svejedno, ne zatvaraj nigde guzicom vrata.“

„Okej, neću.“

„Nisam baš siguran, ali ono u što jesam siguran je da, boga mi, jesi ambiciozna. Shvatio sam to odmah na početku kad sam te zaposlio, ali tada još nisam naslućivao u kojoj meri. Ali pazi, u ovom poslu ima i stvari zbog kojih se gube glave.“

„O tome ćemo kada dođem do nečeg tako krupnog“, Sara je uzdahnula, nalaktila se na sto.

„Ne zaboravite da sada još uvek radim na prepisivanju vesti iz sveta i brisanju nepoželjnih komentara kao administrator *broj dva*. I kao kobajagi besplatni lektor jer je pola novinara nepismeno, a druga polovina treba da se leči od alkoholizma. Nego, ne želim više ćaskati, pogotovo ne o tim temama“, mrzovoljno je naposletku zaključila.

„Ni meni se zapravo ne da ćaskati, najradije bih se napio i sedeo u tišini jer mi glava puca, ali imam posao koji mrzim, a moram da ga obavim, i zato otežem razgovarajući s tobom, jer mi je to mnogo ugodnije. Znaš ono, kada šupku na poziciji iznad sebe moraš podneti izveštaj. E, to se zove sistem od šupka do šupka ili od šupka preko šupka do šupka u dužoj verziji. Finije se to zove delegiranje.“

„Super. Drago mi je da sam danas naučila barem nešto novo.“

„Dakle, mala, šta si htela?“

„Jeste li čuli za termin hibristofilija?“

„Hibristo... koji jarac?“

„Kada žena oseća seksualnu sklonost prema muškarcu koji je počinio neki grozni zločin, recimo serijsko ubistvo ili silovanje.“

„Da, čuo sam za takve ludakinje. One što su pisale Tedu Bandiju u zatvor i Čarlsu Mensonu, i čak se udavale za njih.“

„Da, te ludakinje. Iako moram napomenuti da ima i muških hibristofilicara ali, nažalost, žene prednjače u broju. Ima ih daleko više.“

„Vidim da je neko malo obradio temu. Ali kakve to veze ima sa bilo čim?“

„Radi se o tome da mi je palo na pamet da bih mogla pisati onome tipu što je ubio ženu i ljubavnika pre nekoliko godina. Maksu D. Zašto baš njemu? Mogli bismo to praktično nazvati sudbinom. Sinoć sam gledala na TV-u da treba da bude svedok u slučaju ubistva drugog zatvorenika u zatvoru u kome se nalazi, i da će mu to biti prvi izlazak nakon nekoliko godina. Doduše, samo u sudnicu. Tip nije ni dobio veliku kaznu, nekih petnaestak godina, a izdržao je već više od dve trećine kazne. Ako ga puste zbog dobrog vladanja, napolju bi mogao biti već do kraja godine.“

„Da, sećam se tog slučaja, pregazio je ljubavnika kolima, a ženu upucao“, urednik se počeošao po glavi, pri čemu je nešto peruti palo na revere njegovog sakoa. „I sad se, kažeš, taj gad socijalizuje na naš račun, kako tvrde ti ludi doktori, daje im se druga prilika, a niko od njih se ne menja. Pa nije prevario ženu poput mene, da mu treba dati drugu priliku.“

Umesto odgovora, Sara mu je pokazala najnoviju Maksovu sliku iz njihove rubrike crne hronike u kojoj se najavljavao njegov izlazak na sud. Urednikova usta su se obesila: „Da, jebote. Tip sasvim fino izgleda. Lepo žive ti zatvorenici na naš račun. To lako razbesni normalnog i poštenog radnog čoveka.“

Sada je urednik delovao zainteresovano. Sara je zadovoljno likovala u sebi.

„Dobro, šta s tim na kraju?“

„Došla sam na ideju da mu pišem u zatvor. Bila bi to ekskluziva u slučaju da mi se otvori, da pokažem koga mi hranimo na teret poreskih obaveznika dok se oni školuju, bilduju, tucaju i idu na vikende i o čemu uopšte pišu ubice ludačama koje im šalju pisma.

Naravno da bi deo čitatelja bio nezainteresovan. Deo čitatelja će uvek da kaže koga boli ona stvar šta neki poremećeni zatvorenik koji ždere o našem trošku piše poremećenoj ženi, ali neke bi to sigurno i zanimalo.“

27.

Šef je zamukao. Sara ga je posmatrala. Već ga je dobro poznavala. Reč *ekskluziva* delovala je na njega kao čarolija, sjajila mu je u očima koje su od hladnih sivih, gotovo haskijevih, dobile zlatne varnice. Šansa da se poveća čitanost i njegova spremnost da uradi gotovo sve za dodatni klik na portalu i prodaju novina koje je uređivao, davali su joj nadu da će pristati.

Naposletku je ipak rekao: „Ne znam, Saro, nije to baš šala, tip je ubica. Ima šanse da opet završi u zatvoru nakon što iz njega izađe. A koliko se sećam nije bio samo ubica, već i problem od malih nogu, pljačkaš, siledžija.“

„Istina, to sam juče potražila u novinama.“

„I to te nije odvratilo od tvoje zamisli?“

„Naprotiv, to me je još samo zainteresovalo.“

„Jesi li sigurna da si ti skroz normalna, dete drago? Da nisi jednako luda kao te ženske koje mu pišu?“

Umesto odgovora, Sara ga je posmatrala s osmehom dok je konačno nije upitao: „Na koji način bi to uradila? Kada bi krenula s tim?“

„Već sam krenula.“

„Šta?!“

„Već sam mu napisala pismo. Evo ga, tu je“, rekla je vadeći elegantno presavijeni list papira, ali uz pismo u njenoj ruci bilo je još nešto – njena fotografija s kraćom tamnosmeđom kosom. Delovala je na njoj sportski i zavodljivo. I kučkasto.

„Došla sam da vam ga pročitam i uz vaš blagoslov“, tu se osmehnula poput lasice, „iz ovih stopa idem u poštu da ga pošaljem“.

Zbilja je spremna da sve uradi za karijeru, pomislio je urednik. Znao je da bi, da treba, spavala s njim, bez obzira na njenu priču o vereniku.

„Ne znam šta si mu napisala, ali mislim da će ti uz ovakvu fotografiju odgovoriti, jedino ako nije peder. S obzirom na to da je ubio ženu i njenog ljubavnika, a načuo sam da je bio i osumnjičen u slučaju nestanka jedne devojke, za šta nije bilo dokaza, verovatno nije gej.“

„Verovatno, odnosno barem ne deluje tako. Ali, svi znamo koliko nečiji izgled i nastup može da zavara. Recimo, kada samo pomisliš na to koliko su narcisoidni neki političari, shvatiš da je lako moguće da su priče koje kruže o njima da su gej ili da se povremeno upuštaju u homoseksualne odnose lako moguće. Moj otac uvek kaže: 'Pusti ti kako neko deluje spolja'.“

Urednik je zainteresovano slušao. „Mislio sam da si studirala novinarstvo, a ne psihologiju“, rekao je.

„Zanimaju me oba područja. Mislim da su povezana. Treba znati s ljudima. Uostalom, vi najbolje znate o čemu govorim.“

„Da, znam o čemu govoriš“, rekao je urednik zamišljeno.

Sara se sada unervozila. „Skrenula sam s teme“, oštro je dobacila. „Vratimo se mi na Maksa D.“

„Slušam te.“

„Dakle, dovoljno je da barem nešto napiše, iako ću se ja potruditi i iz njega izvući maksimum. Ako ne probamo, nećemo znati. Možda mi uopšte ne odgovori, ali čisto sumnjam“, Sara se samouvereno iskezila. „Iako, ko zna koliko ludakinja mu već piše.“ Kada je na to pomislila, na tren više nije delovala toliko optimistično.

Ali samo na tren.

„Šta ti verenik kaže na sve to?“ upitao je urednik odjednom počevši da kruži vratom i razgibava ramena. Sara se još jednom smrkla.

„Ništa. Nisam mu još rekla jer znam da to neće odobriti, a nemam živaca da gubim vreme na nepotrebna prepucavanja. Uostalom, ne podnosi ni on meni izveštaj o svom poslu. Reći ću mu tek na kraju, kada bude sve objavljeno. Kada korespondencija između mene i Maksa D. bude gotova i kada dobijem od njega ekskluzivni intervju.“

„Korespondencija? Šta je tebi, mala? Pa ti si umislila da je on akademski pisac. On je ubica!“ dreknuo je urednik. „Misliš da se razotkriješ?“

„Koji je smisao svega ako se ne sazna da sam ga *ja* navela da mi odgovara, da sam *ja* približila ljudima svakodnevicu monstruma i ako ljudi ne čuju da sam upravo *ja* ta koja je donela ekskluzivu?“

Šef je mislio da će mu prsnuti glava od Sarinog naglašavanja i ponavljanja reči „*ja*“.

„A da li *ti* možda želiš da budeš prva osoba koju će da poseti nakon izlaska iz zatvora? A? I zar misliš da bih voleo da mu se nađem na nišanu? Preriskantno je to. Nikada ne znaš šta možeš da očekuješ od takvih, ali uglavnom ništa dobro.“

„Pisali smo i o gorima.“

„Ne znam, Saro. Nemam dobar osećaj u vezi sa ovim.“

„Ali zato ja imam.“

„Hm“, skeptično je promumljao Valent G.

„Dobro, onda će vam možda ovo šta ću vam sada saopštiti promeniti mišljenje. Od svog izvora u zatvoru, dobila sam informaciju da je Maksu D. pisala Laura T.“

„Misliš na dizajnerku enterijera kojoj je muž pojebao sestru i napravio joj decu? Na onu koja je imala nervni slom?“ Urednik se ispravio u stolici sada potpuno sjajnih očiju.

„Da, upravo na nju.“

„Hajde me podseti, tvoj je otac nekada radio kao upravnik zatvora. Jedan od retkih kadrova koga nije krasila samo politička podobnost već i potrebno znanje i iskustvo, moram da primetim. I kada ga već spominjemo, mnogo mi ga pozdravi kada ga vidiš. Zar si zaista mislila da ja to neću saznati iako koristiš majčino prezime?“

Sara je progutala knedlu.

„Pozdraviću ga. Nego, kada već znate ko mi je otac, onda znate i da je moja dojava tačna.“

„Verujem da je tačna s obzirom na tvoje izvore. Još bi nam samo falilo da se diskreditujemo dugoročno i da nas ta ludača tuži, iako bi na prvu, takva vest sigurno izazvala veliki interes.“

Na trenutak je u prostoriji zavladała ćutnja, ali Sara je uskoro razbila svojim pitanjem: „Dakle, šta onda kažete na sve to? Jeste li saglasni s mojim planom?“

Teško uzdahnuvši i još jednom se zavrtevši u svojoj šefovskoj fotelji, što je Sari već počelo da ide na živce, njen nadređeni joj je konačno dao svoj blagoslov.

„Ali, molim te, budi oprezna. Znaš ka...“

„Znam, znam, sve znam“, nestrpljivo je uzvratila Sara i potom dodala: „Ništa vi ne brinite, šefe. Maks D. će nam još biti i zahvalan

što smo mu pridali značaj i pažnju javnosti. I sami ste rekli da je šljama, a mi ćemo mu dati osećaj važnosti. Za tim svi čeznu“.

Urednik je sada bez reči posmatrao. Pomalo ga je plašila. Kako je tako dobro naslućivala osobine takvog tipa jedino ako i sama u sebi nije imala nekakav psihopatski deo?

28.

Sledeći životni udarac koji je pogodio Sandu nakon odlaska njene majke s ljubavnikom, nije bio ništa manje bolan i ponižavajući. Njen bivši muž, otac njene dece, ostavio ju je zbog koleginice s posla dok je ona svoj posao odbacila da bi ostala kod kuće i odgajala Erika i Stefani. Nino joj je na to rekao da je niko nije ni na šta silio i da je za sve sama kriva.

Zato je bila još ljuća i onako odlučna da barem Stefani sačuva za sebe. Ali dugoročno je to bilo nemoguće. Sanda je bila svesna da je uglavnom samo stan, koji je glasio na njeno ime, i to što imaju gde da jedu i prespavaju, jedini razlog zašto njena deca još žive s njom.

Osećala se sve više kao potpuna životna gubitnica. Vlastita majka ju je najpre ostavila odlepršavši s ljubavnikom, a posle i muž, neprestano je ponavljala. Trauma se ponovila. Zbog toga je preko ćerke htela da kontroliše taj odnos sa Martinom, u čemu je i uspela. Ali sada je Stefani imala dvadeset godina i više je, baš kao ni dvadesettrogodišnjeg Erika, nije mogla držati na uzdi. Sanda je bila svesna da svojim ponašanjem sve više izaziva gađenje i odbacivanje svoje dece, ali nije mogla pomoći sebi.

Barem ne sama.

Alkohol joj je postajao sve veća uteha iako je svakoga dana samoj sebi obećavala da od sutra okreće novi list. Ali kako godinama nije radila, potpuno je ispala iz forme i osećala se staro i nepoželjno na tržištu rada, čak i za poslove poput čišćenja i peglanja. Zato su i ta njena obećanja samoj sebi o tome da će početi da šalje molbe za bilo kakav posao, svakodnevno padale u vodu. Pri pomisli da je mogla, da je nastavila da radi, danas obavljati neku dobru funkciju, obuzeo bi je bes uolikoj meri da je u nekoliko navrata vrištala u stanu, a onda se naroljala.

Sama je bila kriva, iako je krivila i bivšeg muža Nina, jer joj je upravo on slatkorečivo predlagao opciju da ostane kod kuće i brine se za njegove naslednike. Gde joj je bila pamet da ga posluša?

Žena *uvek mora* da ima vlastiti izvor prihoda, to joj je pokojna baba redovno ponavljala. I kada se udala za njenog dobrostojećeg dedu, nastavila je da radi kao sobarica. Bila je sa istoka zemlje, a Sandinog je dedu upoznala dok je čistila za njega na severu. Dakle – u nimalo romantičnim okolnostima. Onda su se zajedno odselili na jug.

Sanda je morala priznati samoj sebi da joj Ninova ponuda da se on finansijski brine za nju, decu i domaćinstvo tada nije previše teško pala. Želela je da udobno živi na leđima nekoga muškarca, i manje-više, to su joj bile sve ambicije. Na vrhuncu svoje lepote nije se previše opterećivala ljubomornim mislima, činile su joj se poput dalekih tamnih sena koje se vuku po ivičnim delovima nekog imaginarnog životnog scenarija čije će realizacije nekim čudom zauvek ostati pošteđena.

Ali kako su godine prolazile, postajala je sve goropadnija i

ljubomornija što njen muž ima daleko bogatiji društveni život i važna poslovna poznanstva. Počeo joj je spominjati i uvoditi u život neke u javnosti poznate osobe, muške i ženske, da je napravi ljubomornom i u tome je, naravno, uspeo. Sve više je strepela od same pomisli da jednog dana više neće biti lepa, ali i dalje nije radila ništa da se razvija u nekom drugom smeru. Nadala se da je dvoje dece ipak dovoljno osiguranje da je muž neće napustiti.

Brinula se o domaćinstvu i deci dok je Nino sve duže ostajao na poslu. Svoje zadatke obavljala je nevoljno, dok je istovremeno počela da mu pravi sve veće scene nakon što bi došao kući. Nikada neće znati je li to gurnulo Nina u naručje drugih žena ili je naprosto bio takve čudi, ženskaroš po prirodi, ali njeno ponašanje sigurno nije pomoglo da ne ode od kuće. Da ironija bude veća, sve su te žene za koje je načula da se s njima smuca, bile manje lepe od nje. Konačno je Nino odlučio da ostavi nju, kraljicu, i to zbog devojke koja je mogla da joj bude sluškinja.

29.

Možda je za sve krivo njeno vaspitanje. Roditelji su je teško začeli i zato su je mnogo razmazili. Kada je Stefani bila mala, Sanda joj je često pričala bajku koja je bila verzija bajke o Snežani i o njoj samoj, a glasila je ovako: jednom davno u kraljevstvu od deset hiljada stanovnika, podno mrke planine okružene gustom šumom, živeli su kralj Petar i kraljica Ena. Kraljica je žarko želela da ima dete, što joj godinama nije uspevalo uprkos predanom radu kraljevskog para na ostvarenju te želje. Ili – možda baš zato? (Tu bi se Stefani svaki put promeškoljila i počela da se smeje iako nije imala pojma zašto, možda zbog dramatične pauze koju bi Sanda napravila.)

Kraljica je zamišljala kako će roditi devojčicu lepu poput sna: puti bele kao sneg, usana crvenih kao krv, očiju plavih poput neba, kose sjajne i crne kao gavranova krila. Konačno, nakon sedam godina iščekivanja i nadanja, kada su kralj i kraljica, već svako za sebe počeli da razmišljaju da li im je zaista suđeno potomstvo i zajednički život, kraljica je ostala trudna. Nakon osam meseci i dvadeset dana, ona rodi devojčicu lepu poput sna: puti bele kao sneg, usana crvenih kao krv, očiju plavih poput neba, kose sjajne

i crne kao gavranova krila. Njihovoj sreći nije bilo kraja i oboje su hteli da je podele sa što više stanovnika svog malog kraljevstva.

„I šta je onda bilo?“ radoznalo je pitala Sandina mala kopyja Stefani.

„Onda su živeli srećno do kraja života, a kasnije su dobili još i dva sina.“

„Kako lepo“, Stefani bi svaki put zadovoljno zaključila oduševljena krajem priče i utonula u san.

Ali prava verzija i odgovor na njeno pitanje „I šta je onda bilo?“ glasio je: „I onda je svemu došao kraj. Na ovom mestu prestaje bajka i počinje priča o izdaji onih najbližih, njene majke, Sandinoj depresiji i samoći, prevari muža i propadanju“. Samo što to, naravno, nije htela da ispriča Stefani. Budući da je bila malena, imala je pravo na srećne završetke bajki. Kasnije će se već život, kako to obično biva, pobrinuti da je uveri koliko su srećni završeci zapravo retki.

Sanda je često razmišljala o svojoj deci i najveća noćna mora bila joj je da će se jednom oboje odseliti od nje, da će ostati sama u stanu.

Stefani je jedva završila srednju trgovačku školu. Sa svakim od onih nekoliko poslova koje je uspela da pronađe, imala je problema: na jednom su je čak optužili za krađu, ali je vratila ukradenu robu i verovatno popušila vlasniku butika pa je nisu službeno prijavili. Bila je drska i naprasita još od malena. *Da nije bila tako lepa, možda bi upadala u manje nevolja*, pomislila je Sanda.

Erik je bio stabilniji od sestre, posebno kada je bila reč o poslu. Za sada joj je davao deo novca za domaćinstvo. Radio je na građevini kao fizički radnik, a učio je i da vozi viljuškar i bager. Ali neće joj još dugo pomagati, zapretio joj je nedavno, ukoliko ne prestane da troši na alkohol.

Ostatak novca Sandi je davao otac koji je imao dobru penziju, ali svejedno je to osećala kao svoju sramotu, da otac finansira nju u tim godinama umesto da ona pomaže njemu. Zato bi se, nakon što bi svakog meseca primila od njega plavu kovertu, najpre dobro napila.

Nino, njen bivši muž, nikada nije posećivao ni Erika, ni Stefani, niti su oni odlazili k njemu. Jedino je ispoštovao svoje finansijske obaveze koje su se ticale plaćanja alimentacije do njihove osamnaeste godine.

Bilo je to pravo čudo. Mislila je da će u vezi s tim strašno zanovetati i na sve načine pokušati da to izbegne, ali možda je tako hteo da umanjí eventualnu grižu savesti i prigovore okoline zbog toga što ne posećuje decu iz prvog braka. Tvrdio je da oni nisu za to zainteresovani i da je na to uticala Sanda.

Imao je s *droljom*, kako je Sanda nazivala njegovu drugu ženu Žanu, još dvoje dece koju su njegovi roditelji prigrlili mnogo bolje od njene dece, posebno bolje nego Stefani. Do Erika su, jer je muško, više držali.

Ninovi roditelji su tu decu i čuvali jer je *drolja* bila pametnija od nje pa je ostala na poslu, zadržala je svoje radno mesto. Sandi je bilo krivo zbog toga, što su Ninovi roditelji tetošili to dvoje malih droljinih prasića, kojima bi najradije u hranu ubacila smrvljeno staklo. Mrzela je te podle starce i želela im da se razbole i umru u najtežim mukama iako su se oni držali sasvim dobro, dok je ona sama sve više kopnila. S tolikom količinom mržnje i besa u sebi i nezdravim načinom života, upravo je nešto slično prizivala samoj sebi.

30.

Maks je počeo da dobija pisma nedugo nakon dolaska u zatvor. Pohvalio mi se kako su mu neke žene već pisale dok je bio u prethodnom zatvoru tako da to za njega nije bila nikakva novost, samo činjenica koju je ponosno prihvatao. Ja nikada za sve vreme koje sam proveo među rešetkama nisam dobio nijedno pismo ni od koga.

S majkom sam se redovno čuo telefonom i viđao je tokom poseta. Zatvorenici su takođe masovno koristili mobilne uprkos zabranama. Neki su imali i više njih te su praktično iz zatvora vodili svoje poslove napolju.

Primetio sam da Maks ima dosta poznanika u zatvoru, među samim zatvorenicima, ali i osobljem. Mislim da je jednom čak spomenuo kako poznaje zamenika upravnika i da bi mesto na kojem su se upoznali bilo mnogo zanimljivo za javnost i njegovu suprugu.

Maks je ponekad, kada mu je bilo dosadno, slao poruke Lauri i Stefani. Ja nisam imao niti sam hteo da imam mobilni, nije bilo potrebe za tim.

Pametni uređaji su ionako pametniji od većine svojih korisnika.

Ne smatram se posebno ružnim ni lepim, ali kako sam već spomenuo, čini se da nemam ono nešto, faktor iks, zbog čega bi me žene izabrale da mi šalju pisma, osim činjenice da sam ubica. To me nije vređalo. Ionako smatram da te nesrećnice koje pišu nama, zatvorenicima, nisu sasvim normalne.

Uprkos tome što sam svestan svih ograničenja realnog života, često sam maštao o Lini i zamišljao kako živimo zajedno, iako sam znao da se udala i da ima sina, što mi je rekla majka prilikom jedne posete prepričavajući mi dogodovštine iz kvarta. Znao sam ko joj je muž, onaj koji je uvek voleo da prošiša pored kafića u svom dobrom autu. Nikada mi nije bilo jasno koja je fora brzo prošišati u dobrom autu ili na motoru kada tada niko ni ne stigne da te dobro vidi. Pre bi trebalo pojuriti od sramote u nekom kršu od auta, ukoliko je to moguće.

Majka mi je rekla da se Lina udebljala i da je postala dosta nervozna. Znam da je to rekla kao usput, da mi bude lakše da je zamišljam u goreм izdanju od onog u kojem mi je ostala u sećanju. Nije trebalo da me teši. Još je Oskar Vajld pametno zaključio da „što se ljudi bolje upoznaju, samo se razočaraju“.

Rastužilo me je kada mi je majka rekla da je uginuo komšijin pas. Obožavao sam kada bi poskočio, skriven iza ograde, pa kada bi se ljudi u prolazu trgli, opsovali ga ili se doslovno umalo ukakali u gaće od straha i iznenađenja. Jednom se neki tip u naletu besa zbog toga što ga je pas bio prepao, doslovno namerio da ga komadom drveta istuče. Spretno je preskočio ogradu kuće komšija iako je bila visoka. Da istuče psa, u njegovom svetu bila je normalna pojava, norma, a da neko njega razbije, e, to je već bilo nešto drugo.

Srećom nije uspeo da ostvari svoj naum jer je vlasnica kuće odmah pozvala policiju, a njen muž je izašao u dvorište uperivši u besnog prolaznika pištolj. Frajer je istog tog trenu počeo da se kukavički povlači i izvinjava. Bilo je lepo i korisno doznati da ti prvi komšija nedozvoljeno drži pištolj. Na kraju su obojica privedena u policijsku stanicu.

Na mene komšijski pas nije lajao jer me je poznavao. Isto tako sam ja mogao lajati na mesec, jer sve i da se Lina u međuvremenu rastane, znam da nema nikakve šanse da me pogleda kada izađem na slobodu, kao što me nije gledala ni dok sam išao u školu. Za nju sam bio samo mali kržljavko, pametan, ali neprimetan, dok me nije uočila onog dana kada sam preklao srednjoškolca iz Pomorske jer se tada i ona zatekla na školskom dvorištu. Ali njene oči odavale su strah i užas te se uskoro pridružila vriscima ostalih devojaka i pobegla, dok sam ja stajao u kredom ocrtanom krugu nedaleko od zidića i čekao da po mene dođe policija.

Maks je po mom mišljenju bio nešto kao „lepo ružan“. Znam da je to oksimoron, ali ne nalazim bolji način da ga opišem. Imao je prilično isturenu bradu, ali preteranu naglašenost donjeg dela lica, nadomeštala je lepota gornjeg: imao je savršeno, visoko čelo i podrugljive plave oči. Obično je nosio bradu tako da je izgledao nešto starije od svoje trideset i tri godine. Samo jednom sam ga video bez brade i jedva sam ga prepoznao.

Mislim da bi neke žene bile razočarane njegovim izgledom bez nje, ali ipak ne u dovoljnoj meri da ga se okane. Kao da mu je falilo pola lica. To me je podsetilo na moju majku u jutarnjem izdanju, pre nego li se našminka. S obzirom na to da je plavuša i ima svetle obrve, blede lice, beskrvne usne i svetle trepavice, ujutro izgleda

kao čovečja ribica. Ali zato kada se našminka, izgleda neuporedivo bolje, zapravo, jako lepo.

Budući da sam u zatvoru imao vremena uprkos učenju za ispite, pozabavio sam se malo i terminom hibristofilije. Vikipedija: „Hibristofilija je naziv za parafiliju, odnosno seksualnu sklonost prema osobama koje su počinile strašan zločin ili zločine. Ponekad se kolokvijalno koristi naziv sindrom Boni i Klajd“.

Pročitao sam još i to da, iako je hibristofilija tehnički seksualna privlačnost, ona proizlazi iz drugih karakteristika kriminalca kojim je žena zalučena. Za te žene, oni su na neki način savršeni partneri jer sve vreme znaju gde su. Tu vezu mogu kontrolisati na način da će zatvoreniku doći u posetu samo ukoliko se on ponaša kako treba.

Ne treba za njim čistiti i spremati, a takva veza pruža im i osećaj da su nekome potrebne, beg od dosade i medijsku pažnju, kao i onu porodice i prijatelja.

Mislim da dobar izgled zatvorenika kome hibristofiličarke pišu nije ključan, ali svakako nije naodmet. Maksu je išao u prilog.

31.

Uskoro su se isprofilisale tri žene s kojima se dopisivao. Prva ženska koja je pisala Maksu bila je dvadesetogodišnja Stefani, lepa kao Snežana, delinkventica još od svoje dvanaeste, problematična u zadržavanju poslova i uopšte s mnogo porodičnih problema. Ni njoj, kao ni Maksu, poznavanje gramatike nije bilo jača strana.

Bilo je očigledno da se zaljubila u njega, najpre na osnovu Maksove medijske slike i svoje idealizovane verzije njega, koju je isfantazirala u luckastoj glavi, a onda i uživo nakon što mu je došla u posetu u zatvor.

On je njene nade o tome da bi mogli završiti zajedno nakon što odsluži kaznu podgrejavao. Smejao se kada sam mu rekao da će, upravo kada se oslobodi zatvorskih okova, ući u one bračne.

Nade je podgrejavao i Lauri, vrlo dobrostojećoj, ako već ne bogatoj dizajnerki enterijera. Na slici koju mu je poslala smešila se tip-top sređena u svome dizajnerski uređenom stanu. Delovala je fino, negovano i skupo za održavanje. Ali ona je održavala i izdržavala samu sebe. Proguglali smo je i saznali kako je za svoje radove bila već nekoliko puta nagrađena i da je u poslu jako tra-

žena. Uprkos njenom porcelanskom osmehu, na njoj sam nazreo dozu gorčine koju nije moglo prikriti ni luksuzno okruženje. Za takvu ženu, bez obzira na njeno ljubavno poniženje koje je doprlo do javnosti, prosečan čovek bi se najpre zaista zapitao zašto piše jednom zatvoreniku, koji je napravio tako svirepi zločin, dok za Stefani ne bi.

Stefani se u pogledu videlo da je luckasta, ali i dalje je bila neosporno predivna.

Naposletku sam saznao zašto je Laura pisala Maksu jer mi je on sâm to rekao. Najkraće rečeno, sve se svodilo na to da je bila uspešna u poslu, a izrazito nesrećna u ljubavi. *Toliko da je spala na to da piše tebi*, pomislio sam. Bivši muž prevario je s vlastitom sestrom i dobio s njom troje dece, a roditelji su se pritom priklonili na sestrinu stranu. Bio je to snažan i ponižavajući životni udarac. Tu se završavala njena verzija priče koju sam ja nadopunio sledećom pretpostavkom: budući da je Maks izdaju svoje žene rešio njenim ubistvom, kao i ubistvom njenog ljubavnika, verovao sam da je u Laurinim očima to bio ogroman plus u Maksovu korist, jer ne samo što je takođe doživeo izdaju, već je napravio i ono što ona nije – osvetio im se.

Za prva dva pisma koja je poslao Lauri, Maks me je molio da mu pomognem i ispravim gramatičke greške. Hteo je da ostavi dobar utisak na tako divnu i otmenu damu. To mu kod male Stefke nije bilo bitno.

Treća žena s kojom se dopisivao, bila je najtajanstvenija. Na slici koju mu je poslala i koju mi je pokazao, odavala je odlučnost, čak neku agresivnost. I naravno – zavodljivost. Očigledno je na toj slici što je poslala Maksu odsekla nekoga sa strane. To se dalo zaključiti

po tome što se uz njenu ruku nazirala tamna boja džempera nečije tuđe ruke, a da se nije moglo videti pripada li ženi ili muškarcu.

Fotografije se seku iz više razloga: da zaštitish identitet osobe koja ne želi da se izloži javnosti ili to nije poželjno, da ti neko ne pokvari sliku ili da te neko na njoj ne zaseni. Kao što na primer možeš ukloniti nečiji spomenik zbog zavisti, jer svaki put kada ga pogledaš, prisetiš se toga koliko su malena tvoja postignuća, a koliko su velika i pamtljiva onoga koga spomenik predstavlja i da ih nikada nećeš moći nadmašiti.

Iz kojeg je razloga gospođica Tara, kako je napisala da se zove, to uradila, mogao sam samo da nagađam. Možda da još više zaintrigira Maksa? S tom se ženskom najviše dopisivao, ona mu, za razliku od Stefani i Laure, nije došla u posetu nakon razmenjena dva pisma. Kao da se trudila da ga što bolje upozna. Osećao sam da je iz nekog razloga, makar to bilo i čisto poigravanje, htela da izvuče što više informacija iz njega i jednostavno ga natera da se zapali za nju. Osim što se ispostavilo da sam bio u pravu, u tome je i uspela.

32.

U početku je Stefani, sve sa njenim najnovijim poslom eskort pratnje, odnosno prostitutke, bilo čudno: ustajanje na Čarlijev poziv da se na brzinu spremi i dođe da se kresne s nekim neznancem, ispijanje kafe u njegovoj čistoj (ili bolje rečeno prečistoj) kuhinji, isprobavanje seksi kompleta donjeg rublja koje bi joj davao da obuče pa oštrim okom odmeravao kako joj stoji. Stan, koji je Čarli najverovatnije iznajmio, nalazio se u običnoj zgradi na tri sprata. Ako su neki od stanara i znali šta se odvija u njegovoj jazbini, svi su gledali svoja posla.

Stefani je pitala Čarlija boji li se racije i iznenadnog dolaska policije, na šta je on počeo da se smeje kao da mu je ispričala toliko dobar vic kakav već dugo nije čuo. „Pa ti spavaš sve vreme s dvojicom policajaca“, još se uvek grleno smejao.

„Sa kojom dvojicom?“ Odmah je od radoznalosti poskočila Stefani.

„A, to ti ne mogu reći, oni su na tajnom zadatku“, kikota se Čarli.

Pokušala je da prokljuvi ko bi od njenih jebača mogao da bude policajac, ali bilo je to nemoguće, tako da je od toga odustala. Svejedno, bilo je lepo znati da, osim Čarlija, na nju „pazi“ i policija.

Takođe, nije imala prilike da sretne nijednu od Čarlijevih drugih „andela“, iako je bila uverena da za njega radi barem još jedna devojka. Nešto kao „u drugoj smeni“, za vreme kada bi ona bila slobodna.

Dok se Stefani jebavala s klijentima u spavaćoj sobi, Čarli je bio u dnevnoj, obavljao razgovore, dogovarao poslove i gledao razne televizijske emisije. Ulivalo joj je sigurnost time što je prisutan, ali gledajući unazad, možda je samo imala sreće što nije stigla da doživi situaciju koja bi opovrgnula njena umirujuća razmišljanja.

„Je li sve bilo u redu?“ pitao bi je nakon svakog odlaska mušterije.

„Da“, klimnula bi. Čarli je imao neku lagano nervoznu crtu i podsvesno je osećala da nije uvek prvenstveno razuman poslovni čovek, već da je u stanju da i te kako pobesni. Bila je svesna da je samo obična kurva i da postoje ljudi kojima se živo jebe za nju ako ne donosi profit, ljudi za koje je ona bila obična igračka, stvar, potrošna roba.

Takođe, bila je svesna da je Čarliju neko od klijenata ponudio potreban iznos za neku od svojih perverzних želja, da bi mu on to sigurno odobrio. Ali ono što ju je posebno mučilo, bilo je to što joj nije davao iznos novca koji je očekivala i koji su dogovorili. Nakon što se jednom pokušala pobuniti, njegov odgovor glasio je: „Maco, budi srećna šta dobijaš koliko dobijaš i što te nisam otpremio negde preko granice“.

Srećom, Stefanini klijenti bili su većinom pristojni. Najzabavniji od njih bio je jedan mršavko dlakavih grudi, a najdosadniji jedan prosedi lik kojem se nikako nije mogao dignuti piša tako da je samo slušala o problemima u proizvodnji u njegovoj firmi. Pratila je te priče tek na pola uha, pitajući se ako mu se ne može dići na nju, znači li to da ipak nije toliko izazovna ili da je stari prdonja izgubljen slučaj, umoran i preopterećen direktor, dominantan u

svakodnevnoj komunikaciji i na sastancima, a privatno manji od makovog zrna.

Bilo joj ga je čak i žao, kada bi na kraju svog jednosatnog monologa neko vreme samo ostao da leži par minuta u tišini, sklupčan kao staro pseto. Mazila je Stefani njegovog visuljka ili ga grubo natezala, ali je shvatila da nema te kurve koja bi mu ga mogla oživeti, osim možda gospođice vijagre.

Bio je tu i jedan umišljenko koji ju je jednom, dok je protivno Čarlijevim uputstvima, nešto bezveze brbljala, opomenuo da nije došao k njoj da priča nego da kreše. Nakon te opomene, odmah je začutala i prihvatila se posla. Igra se brzo smenjivala: izvadila je kondom, otvorila ga zubima (takođe protivno Čarlijevim uputstvima) i bacila plastičnu foliju na pod sobe. Onda ga je spretnim pokretom natakla na njegov štrčeći ud. On je ćutke i sa odobravanjem gledao šta Stefani radi.

Nije bio posebno zgodan, ali imao je nešto privlačno. Možda to što ju je toliko želeo? Ali možda bi u tom trenutku isto tako želeo i neku drugu kurvu? Kada je svršio, gotovo joj je bilo krivo, jer je tog puta bila zaista uzbuđena i napaljena. Sve vreme je zamišljala da je kreše Maks. Dok se taj tip oblačio, zakopčavajući dugmad košulje rekao joj je: „Znaš, podsećaš me na nekoga“. Stefani ga nije pitala na koga. Samo se smešila.

Bila je prazna.

Ali ipak bio je jedan klijent... spopala bi je mučnina kada bi ga se setila. Na licu mu se videlo da je poremećen. Sećala se njegovih mutnih očiju dok ju je snažno nabijao, a ona je jedva uspevala da se rukama pridržava za uzglavlje kreveta. Pritom joj je vikao: „Ti si moja kurvetina, reci da si moja kurvetina!“

Čim je otišao, Stefani se požalila Čarliju kako ju je strah tog ludaka. Odvratio joj je da tip nije ludak, ali priznao je da deluje pomalo čudno. Slagavši je ili ne, Čarli je zaključio da je sve u redu i da joj ga neće više slati „na obradu“. Nije znala može li mu verovati. Znala je da je to prvenstveno pitanje novca i možda tip više nije došao jer ga nije imao dovoljno. Sve se vrtelo i vrti se oko novca.

Onaj za koga je pouzdano znala da je doplatio za njenu uslugu, bio je neki tip u invalidskim kolicima. Bio je visok, smeđokos i snažan u gornjem delu tela. Delovao je fino i žalosno. Usudila se pitati ga šta mu se dogodilo: „Saobraćajka“, umorno je odgovorio dajući joj do znanja da mu nije do razgovora, a pogotovo ne o nečemu što ga je obeležilo za ceo život.

Jedan visoki tip koji je već nekoliko puta koristio njene usluge, jednog dana dok je zatvarao šlic na pantalonama uvlačeći stomak, a ona gola ležala na krevetu posmatrajući ga, priznao joj je:

„Znaš, imam ćerku tvojih godina.“

„A da?“ Stefani se ispravila u krevetu. „Baš super, onda možemo biti prijateljice“, zakikotala se. Nije se naljutio. Delovao je dobroćudno, ali znala je jako dobro koliko takve procene, posebno u njenom poslu, mogu da budu pogrešne i opasne.

„Sutra“, rekao je.

„Šta sutra?“ ponovila je za njim. Nije joj bilo jasno na šta misli.

„Sutra idem na kraći put. Pođi sa mnom. Ali da Čarli ne sazna.“

Stefani se zamislila ležeći i dalje gola na krevetu.

To je bio onaj deo o kome su ona i Čarli više puta razgovarali. Onaj deo koji joj je posebno u nekoliko navrata naglasio, sveta pravila koja je trebalo da poštuje svaka njegova kurva: ne nalaziti se s klijentima sa strane. Ne raditi ništa na svoju ruku. Ne praviti

se pametna. Jer Čarli je znao kakvi su klijenti, kao i da cure dolaze u iskušenje da zarade novac bez njegovog znanja i učešća.

Nakon kraćeg razmišljanja, preplavljena osećajem ljutnje zbog toga što ju je Čarli ionako konstantno zakidao za novac, konačno je odgovorila: „Dobro“.

Visoki, koji se zvao Enco, ili je barem tako tvrdio, obećao joj je da će je sutradan čekati na parkingu jednog restorana u deset ujutru. Stefani je pomislila kako će Čarliju reći da sutra ide sa mamom kod ujne. Čarli nije njen bog i gospodar pa da mora baš sve znati.

33.

U međuvremenu je nakon deset dana dobila pismo od Maksa. Njena najveća želja se ostvarila – pozvao ju je da ga poseti u zatvoru. Malo je reći da je bila izvan sebe od sreće. Na jedvite jade se suzdržavala da ne podeli vest sa drugaricama.

Ali ipak to nije uradila: bilo je strah da se Marijana i Anja ne razbrbljaju i da njen plan o tome da se namerava naći sa Maksom tako ne dopre do Erika i majke, koji bi joj onda sigurno, u najmanju ruku, napravili scenu.

Tada bi upropastili svu svetost i radost planiranja njene posete Maksu za koju se s toliko iščekivanja pripremala i verovatno je u tome fizički sprečili. Uostalom, Stefani se jako dobro sećala šta je njena majka bila u stanju da uradi svaki put kada bi pomislila na Martina. Istina, to više nije bilo tako često, ali je još uvek povremeno mislila na njega i znala je da će misliti do kraja svog života.

Odmah je napisala Maksu novo pismo o tome koliko se raduje što joj je odgovorio i da će zatražiti potrebnu dozvolu za posetu.

Na dan susreta, Stefani je obukla svoju najlepšu haljinu, crnu sa prošivenim crvenim detaljima i dekolteom koji je otkrivao beli oval njenih punih prsa, dužine do iznad kolena. Na nogama je imala crne čizme sa debelom petom koje je inače najčešće nosila za noćne izlaske. Raspustila je blago valovitu crnu kosu i usne naglasila najcrvenijim karminom, a nokte najcrvenijim lakom. U igri je bila drečavo crvena boja za razliku od prigušeno crvene boje vina koju je preferirala Laura.

Primitila je kako je pravosudna policajka, koja je vodila na susret s Maksom, prezrivo i zavidno posmatra, ali gledali su je i svi ostali koji su se zatekli u tom trenutku u njenoj blizini, jer je zbog svoje lepote, visine i odeće, bila više nego upadljiva. Stefani se nije svidela ideja da u muškom zatvoru rade i čuvarke, pogotovo jer ova uopšte nije izgledala loše. Malo šminke ili još bolje – malo više šminke – i eto čuda. Dok nije ugledala tu guzatu i nadmenu crnku, nije ni razmišljala o tome. Zamišljala je da na takvom mestu rade samo stare neugledne kuvarice i muškarače.

Zatim je pomislila i na advokaticu i terapeutkinju koje takođe neizostavno imaju posla sa zatvorenicima pa se još više smrkla, ali tada je došao Maks i njeno je lice automatski zasijalo. On je teatralno raširio oči i ruke pre nego li je seo na stolicu i podigao telefonsku slušalicu. S druge strane stakla, isto je uradila i ona.

„Dušo, prelepa si, još si lepša nego na slici, daleko lepša.“ Maks nije skrivao svoje oduševljenje Stefaninom pojavom.

„I ti si bolji uživo nego na internetu“, odvrtila mu je, što je zazvučalo nekako dečje pa se nasmejao, ali bilo je vidljivo koliko mu je to drago čuti. „Voleo bih da te mogu zagrliti sada više od ičega na svetu.“

„I ja tebe.“

„Voleo bih da mogu i daleko više od toga“, obuhvatio ju je pogledom dodavši: „Nadam se da se ne ljutiš što sam iskren i ovako otvoren već pri našem prvom susretu“.

„Ne ljutim se“, promrmljala je Stefani pocrvenevši kao curica iako je tog dana bez imalo srama odradila dva klijenta. „I ja bih to htela. Jedino šta želim jeste da što pre izađeš na slobodu.“

„Uskoro, dušo, uskoro. Ako budem dobar dečko, kao što jesam, za dva meseca biću slobodan kao ptica i u tvom zagrljaju.“

„Jedva čekam samo da znaš“, zagugutala je dok je u sebi zabrinuto mislila kako će do tada morati da se reši Čarlija. Samo što nije znala kako. Slagaće ako treba Maksa da su je on i Samuel prisilili na prostituisanje, no hoće li joj Maks verovati?

Na kraju posete, dogovorili su se da se dopisuju. Maks joj je rekao da ne okleva i da mu slobodno pošalje još slika, može i onih slobodnijih, ali na mobilni. Razumela je šta želi da kaže. Obećala mu je da hoće. Sve za njegovu ljubav i pažnju.

Od tog dana, Stefani je počela da nosi njegovu sliku koju joj je poslao u prvom pismu u svom novčaniku. *On je moj bodigard, telohranitelj, anđeo čuvar, iako nije kraj mene*, ustreptalo je ponavljala u sebi. Jedva je čekala da ga puste na slobodu. A do tada će već nekako da reši i sve to sa Čarlijem, hrabrila se, iako je to značilo da će opet ostati bez ikakvih prihoda. Ali zato će dobiti Maksa.

34.

Maks mi je pročitao neka pisma koja je dobio u prethodnom zatvoru. Radio je to iz dosade i zabave, a najviše zato da se pohvali kako je, iako osuđen za strašan zločin i zatvoren, još uvek poželjan. Zadržao sam u sebi mišljenje da upravo zato što je u zatvoru i zato što je uradio zločine poželjan određenom profilu žena, vrlo verovatno zlostavljanih, koje ga da je normalan, bez obzira na izgled, možda ne bi ni pogledale.

S obzirom na to da sam važio za zatvorskog knjiškog moljca, hteo je moju potvrdu o tome kako se snalazi u odgovorima pa sam mu u pisanju dva pisma Lauri, nenametljivo asistirao. Obrazovanje mu, kako sam već rekao, nije bilo jača strana, a odmah sam uočio da u pisanju ne razlikuje č i ć, ne zna kada treba da koristi veliko, a kada malo slovo. Nisam ni ja neki savršeni poznavalac gramatike, ali on je ipak bio na nivou koji ukazuje na to da je polupismen.

Mislim da mu je to smetalo. Bio je toliko razmetljiv da je hteo da bude dasa i u fizičkom i u intelektualnom smislu, ali je bio lenj pa se posvetio dizanju tegova, a mogućnost dodatnog obrazovanja zatvorenika, od kojih neki nisu bili završili ni osnovnu školu, odbio

je, tim više jer je profesorka koja je dolazila u zatvor i držala većinu časova bila neprivlačna. On se sve vreme, gotovo od početka dolaska u moju ćeliju, prašio s pravosudnom policajkom sasvim solidnog izgleda (nije retkost da zatvorske čuvarke, advokaticе, terapeutkinje padnu na loše momke). Ona je podrugljivo gledala žene koje su mu dolazile u posete jer je jedino nju kresao.

Za to vreme, ja sam obično trenirao: na svu muku naprosto sam se prisiljavao da odradim neki minimum vežbi snage i razgibavanja jer nisam hteo da fizički zakržljам u zatvoru.

Ipak sam ostao relativno mršav. Hrana me nikada nije preterano zanimala pa je nisam dodatno naručivao kao neki zatvorenici, koji su se uz toliko žderanja i treniranja, pretvarali u prave bikčine. Dizali su tegove, radili sklekove, zgibove i čučnjeve pri čemu im je faca redovno izgledala kao da se naprežu u rešavanju zadataka iz kvantne fizike.

Tetovaže su u zatvoru bile uobičajena pojava, ali ni tu nisam poklekao – nisam uradio nijednu. Maks je istetovirao sirenu urezavši tako sebi na kožu misteriozno biće ženske glave i ribljeg tela. Sirene su mamile pomorce da se nasuču na hridi svojom neodoljivom pesmom, odnosno mamile su muškarce u smrt. Pitao sam ga koja je od njegove tri obožavateljke zauvek ukrasila njegovu kožu, na šta mi je namignuvši odgovorio: „Videćemo“.

Bilo je mnogo onih koji su po raznim delovima tela tetovirali stihove iz svetih knjiga i krstove preko celih leđa. Krstovi su, moglo bi se reći, bili zatvorska klasika, a mene je više bilo strah onih koji su nosili njih, nego onih koji su nosili tetovaže sa glavama kostura. Većina je zatvorenika, baš kao i većina ljudi vani, nosila te krstove za ukras.

U najvećem broju ti zatvorenici bili su desničari, često u startu

polubolesni ljudi, od rođenja s problemima u odnosu sa sopstvenim majkama, krkani odani svojoj uzvišenoj fiks ideji, koju prenose i identifikuju se s njom. Ipak, to im nije smetalo da vode mutne biznise i međusobno sklapaju svakakve prljave poslove.

Uvek traže smrtne neprijatelje, ali zato njih Majka božja voli, njima pomaže Bog i oni sve mogu uz božju pomoć, bla, bla... Njihova filozofija propagira paćeništvo i nagradu u drugom životu. S druge strane, psovali su nečiju majku kako samo dobri hrišćani znaju i bogohulili kao kočijaši isto kao i mnogi izvan zatvorskih zidina, ali to nije ništa čudno. Mnogo je ljudi kojima ne smeta što se na svakodnevnom nivou bogohuli, bitno im je ono deklarativno.

Mnogi zatvorenici izrazito su nacionalistički nastrojeni. Mene živo zabole i da otkriju da imam indijski ili indijanski DNK, ali poznajem one koji bi se doslovno ubili da se otkrije kako poseduju krvna zrnca naroda kojeg patološki mrze.

Nikada nisam osećao nikakav nacionalni ponos, čak ni onaj koji se smatra zdravim, dakle koji ne umanjuje vrednosti i identitet drugih naroda. Hvaliti se i biti ponosan time što si iz neke zemlje, po mom mišljenju je vrhunac bezveznosti. Isti ti ljudi, da su kojim slučajem rođeni u nekoj drugoj zemlji, možda samo sto kilometara dalje od svoje trenutne lokacije, jednako bi ponosno uzvikivali parole te zemlje i verovatno poštovali religiju koja tamo vlada.

Da nas posete neprijateljski nastrojeni vanzemaljci, začas bi svi postali usrani, mali Zemljani. Ili da na nekoj plaži punoj kupaca iz raznih zemalja sveta sve izbriše cunami, mogao bi ponosno izvikati koliko hoćeš koje si nacionalnosti, jaku bi ti to igralo ulogu.

Da se razumemo, nisam ja ljubitelj ni levičara i njihovih jebe-nih organizacija, ali su barem takvi kakvi jesu, dok su desničari

pretvorni i žele sve prisiliti da prihvate njihovo mišljenje. Da ne spominjem da ih većina koje poznajem u zatvoru i za koje znam iz javnog života, imaju ljubavnice ili ljubavnike ili su rastavljeni. Takođe, ni jednima ni drugima, pri čemu prvenstveno mislim na javne funkcionere i bogate preduzetnike, nije mrsko školovati sopstvenu decu u inostranstvu i tamo se lečiti ukoliko se razbole.

Levičari i desničari, kada pogledaš, u suštini im je ista poveznica, a to je ostvarenje ličnih interesa i dobijanje radnih mesta preko veze i bez potrebnih kvalifikacija. Konačno mogu da zaključim da mrzim i jedne i druge i samog sebe.

Ja sam, kao što vidite, prekaljeni mrzitelj ljudskog roda, a naj-srećniji bih bio da nestane sveta i odvratne ljudske vrste.

35.

Posebno sam prezirao i prezirem one koji su i u zatvoru negovali bilo kakve rituale, a najviše one religijske. To me je samo podsećalo na to koliko mi se gadi kada nedeljom teški bogataši drže propovedi o duhovnosti. Ali danas je moderno imati svog duhovnika, iako je bolje i pametnije imati dobrog psihijatra, a na kraju i jeftinije.

Moljenje, imanje vlastitih „čarobnih brojeva“, zatim brojanje krunice, odlazanje i izlaženje iz crkvi na određeni način (vredi za one koji imaju slobodne vikende), ponavljanje posebnih fraza za koje su mnogi zatvorenici verovali da imaju posebnu snagu, ispovesti, čitanje svetih knjiga, sve su to bile radnje koje su imale za cilj da kod opsesivno-kompulzivnih osoba umanje teskobu ili da spreče neko zlo. Takve osobe stalno osećaju da bi to zlo moglo da se dogodi iako od toga najčešće ne bude ništa. Griža savesti koja te ljude obuzima često je vezana za seksualnost pa preduzimaju sve te radnje, odnosno kompulzije, da izbace iz glave opsesivne misli i umire teskobu koja ih pritom obuzima.

To su, zapravo, blesave koreografije koje su bolesne opsesivno-kompulzivne ličnosti izmislile, a zajednica ih prihvatila i s vre-

menom razvila. Zamislite da ja kažem: „Ljudi, danas ćemo slaviti tog i tog sveca na način da ćemo najpre kleknuti, onda ispružiti desnu pa levu ruku, a zatim ustati, okrenuti se tri puta oko sebe, odlomiti komad hleba i onda izdvojiti novac za našu zajednicu“.

Uvek bi se našlo barem nekoliko budala da pristanu na tako nešto. Da ne spominjem da su ti sveci i svetice koje ljudi poštuju, najverovatnije bili šizofreničari, epileptičari ili najobičnije varalice, u što sam posebno uveren kada se samo prisetim lica jedne poznate hrišćanske svetice koja mi je delovala retardirano. Verujem da se nije bavila čime se bavila, pomagala siromašnima i gladnima prihvatajući Isusa za duhovnog oca, da bi stalno bila na psihijatriji.

Zaista ne znam ko više uopšte veruje današnjoj crkvi, onda ni vijagru ne bi smeli piti jer je to božja volja da si impotentan, ha, ha.

Mislim da je iz svega šta sam naveo suviše napominjati kakav je moj stav o *svim* religijama, a za to što sam se posebno nabrusio na katoličanstvo, odnosno hrišćanstvo, imam najjednostavnije objašnjenje. Kako lepo reče Huan Pablo Kastel, slikar koji je ubio svoju ljubavnicu Mariju Iribarne u već spomenutom Sabatovom *Tunelu* i mrzitelj slikarskih družina, „znano je da čovek ima više razloga da prezire ono što bolje poznaje“.

Teško da bih ja sâm mogao pripadati bilo kojoj zajednici što zahteva pojačano izvođenje rituala, a da od toga nemam materijalne ili egzistencijalne koristi. Jedino bih u tom slučaju pristao na izvođenje svih tih gluparija. I to samo zato jer svet funkcioniše po tom principu pa ponekad, ako želiš nešto ostvariti, *moraš* zaista nešto i pretrpeti. Naravno, ako ti je do toga stalo. Čak je *i meni* jasno da je diplomatija u životu važna.

Kod ekskluzivnih zajednica u koje je teško upasti, pretpostavljam da izvođenje rituala ima za cilj da upravo naglasi tradiciju i tu ekskluzivnost, ali s mog gledišta, tek to mi izaziva podsmeš. Ovi religiozni jadnici se barem kompulzijama (prisilnim radnjama) brane od opsesivnih misli i opsednutosti čistoćom i grehom, koje im usade još od malih nogu.

Ni glumljenje uloga u seksu mi ne bi leglo, pukao bih od smeha da moram da glumim nekog sado-mazo tipa. A što se tradicije tiče, to mi je takođe zadnja rupa na svirali: istina, po mom mišljenju bi valjda zamrli svi običaji, ali naprosto mi je nepodnošljiva ideja da se neki običaji koji idu na štetu ljudi koji ih praktikuju ne menjaju te da uopšte postoje tako veliki primitivci koji smatraju da se to ne sme raditi.

Pre nego što sam završio u zatvoru, uglavnom sam radio stvari kada sam i kako sam hteo, ne držeći se previše onoga šta mi je nalažala tradicija. Jeste da je to izluđivalo moje roditelje, ali ja nisam odustajao od sprovođenja svojih želja i zamisli. Ako su mi se jeli kokošji bataci za Badnjak, ja sam ih jeo, skrivajući ili otvoreno, bez obzira na to što je tradicija nalažala da se jede riba.

Sećam se kako sam sa nekih dvanaestak godina gledao prenos vojne parade i kada sam video kako vojnici uigrano dižu noge kao konji, počeo sam nekontrolisano da se smejem, na šta me je otac pogledao ljutito rekavši: „A kog se vraga ti smeješ?“ On je, za razliku od mene, bio zadivljen njihovim usklađenim pokretima dok su se meni već tada činili jako smešni u toj paradnoj ulozi.

U drugom slučaju, kada sam imao četrnaest godina, poznanik Rene pozvao me je u svoju garažu. Uredio ju je da izgleda sotonistički sa svim za to potrebnim rekvizitima pa je imala mračni i

izopačeni ambijent. Mislio je da mi ukazuje čast time što me je, uz još dve devojke i jednog svog drugara, pozvao k sebi da osnujemo malo sotonističko društvo. Na to sam opet počeo da se smejem (jednako nekontrolisano kao dok sam gledao prenos vojne parade) pritom ispalivši: „Čekaj, ti zaista želiš da ja stojim u šugavom, crveno ocrtanom pentagramu, držim se s vama za ruke, slušam *death metal* i izgovaram neke sotonističke pizdarije“.

Naravno da su me izbacili iz garaže, imao sam sreće što me nisu i prebili. Rene me je potpuno pogrešno procenio. Mislio je da sam zbog svoje zatvorenosti i ćutljivosti kao takav idealan da postanem deo njihovog malog društvanca-govanca u kojem bi on, onako divlji i nasilan, bio vođa.

Neki zatvorenici su (bili) i potpuno praznoverni. Jedan manijak je teško pretukao svog cimera jer je ovaj zviždao u ćeliji, a on je smatrao da će to da privuče zmiје, koje će potom da se omotaju oko njega.

Leti kada je bilo vruće, uvek sam ponovo iščitavao uvodno poglavlje iz Ziskindovog *Parfema* o nesnosnom smradu na ulicama Pariza, posebno na pijaci gde je Žan-Batist Grenuj rođen. Ali on je bar bio genijalni ubica s višim ciljem od obične materijalne dobiti ili ljubavne osvete (koliko god taj cilj uvrnut bio), a ovo oko mene je uglavnom obična, neoprana, znojava bagra, uključivši i mene samog.

36.

Dok je Laura prolazila kroz jedna od zatvorskih vrata, srce joj je kucalo tri puta snažnije i brže nego kada se dvoumila hoće li ubaciti pismo za Maksa u poštansko sanduče. Bila je to njena prva poseta Maksu i prvi put da se našla u takvom okruženju na koje nije bila navikla. To ju je plašilo, ali istovremeno je bila radoznala da uživo vidi kako sve to „iza rešetaka“ izgleda. Odmah je zaključila da izgleda užasno. Tada se prisetila kako je čitala da neke ćelije vrve od stenica koje ujedaju zatvorenike i sva se s gađenjem naježila.

Predstavila se kao Maksova ljubavnica i pritom se osećala jako uzbuđeno, kao glumica u nekom filmu. Tako joj je on rekao da se predstavi, a ona nije mogla verovati da je zaista izgovorila te reči. Klecavih nogu sela je ispred telefonske kabine iza stakla podigavši slušalicu.

Pored Laure su sedele još tri žene. Najpre joj se činilo da je sve čudno posmatraju. Doduše, za jednu ženu je bila sigurna da je prepoznala jer je posle još dva puta uhvatila njen pogled, ali kada je Maks seo nasuprot nje, uskoro je zaboravila na sve oko sebe.

Osetila je kako trne, ali bilo je to više nego ugodno trnjenje. Bio je viši nego šta je očekivala. Zapravo ni sama nije znala šta sme da očekuje, ali vibracije koje je osećala učinile su da se oseća potpuno oduzetom. Nadala se da joj je šminka na mestu i da njena duga cvetna haljina ne izgleda previše romantično. Nije htela da obuče ni poslovni kostim niti farmerke – ovaj put je za promenu htela da pokaže svoju romantičnu stranu, a ne praktičnu, kežual, uštogljenu ili poslovnu.

Maks je delovao opušteno, videlo se da je navikao da sedi iza tog stakla s telefonskom slušalicom u ruci. Pitala se ko ga sve posećuje. „Majka najviše“, odgovorio joj je. „Jedna je majka.“ Pomislivši nakon tih njegovih reči na svoje roditelje, Lauri je u trenu postalo mučno.

„I neki prijatelji“, dodao je Maks. „Ali kada dospeš u zatvor, ne preostane ti ih baš mnogo“, istovremeno se turobno i posprdno nasmešio. Htela je da ga pita: „A prijateljice?“ no suzdržala se. Umesto toga, zadrhtala je kada je izgovorila:

„Jednu stvar ti nisam napisala iako si je lako mogao, ako si me guglao, pronaći na internetu. Ja imam trideset šest godina, dakle starija sam od tebe tri godine.“

„Znam, proverio sam te“, obešenjački joj je namignuo. „Ali nema veze, i moja bivša žena je bila starija od mene četiri godine.“ Laura se automatski nasmejala njegovoj bizarnoj šali, a on je shvatio prema izrazu njenog lica, koji nije uspela iskontrolisati, da se nakon toga šokirala zbog sopstvene reakcije i još jednom joj namignuo. To je radio tako vešto i prirodno, taj sitni pokret koji ona, osim sama pred ogledalom, nikada nije izvela u javnosti niti uputila ikome, jer je osećala da joj takvo ponašanje ne leži, da nije spontano kao kod nekih ljudi.

Kao kod Maksa.

U tih par minuta osećala se kao da ne zna ko joj nosi glavu i kao da gubi tlo pod nogama dok je zagnjurenjena u svoje komplikovane projekte i nacрте uvek savršeno dobro znala šta radi. Nije znala sviđa li joj se to, ova novost, ova ošamućenost, barem kao mala promena.

Da prekine svoju nelagodu, ponovila je Maksu ono šta je već znao iz pisama: da je rastavljena i da je bila donedavno verena. On je pokušao da ispipa pravi razlog prekida njene veridbe budući da je o njenoj rastavi već sve bilo poznato iz medija, ali Laura to nije htela da mu oda. Ne još. Da ne pomisli da je bednica i da zadrži dovoljno njegove znatiželje tako da ima još razloga da je opet pozove u posetu.

Maks joj je, zavalivši se u stolici, na to rekao: „Izgledaš mi kao neko ko nosi mnogo bola“.

„Zar nije ista stvar i s tobom?“ odvrtila mu je pogledavši u svoje ruke nalakirane bordo lakom.

Stavio je ruku na staklo: „Meni treba žena koja će sav moj bol izlečiti do kraja kada uskoro izađem iz zatvora“. Na to je čuvar opomenuo Maksa da pomeri ruku i on je, kao uz pogled izvinjenja, spustio. Na staklu je ostao trag njegovih vitkih, snažnih prstiju. Laura je zamislila kako joj gnječe bele grudi i pritom se zacrvenela.

„I meni treba muškarac koji će izlečiti sav moj bol.“

„To znači da smo suđeni jedno drugome“, Maks ju je gledao ravno i duboko u oči, izvlačeći joj dušu kroz pregradno staklo i terajući je da se zaljubi u njega. Neka druga žena bi mu na to odvrtila da priča idiotarije, pokupila se i otišla, zapravo, ne bi mu uopšte ni došla u posetu, ali Maks je znao koja vrsta žena pada na njega. Laura je definitivno bila jedna od njih.

Kada je razgovor završen, Laura je imala osećaj da je na sedmom nebu. Nije znala kako će dočekati sledeći susret. U međuvremenu su se dogovorili da će jedno drugome pisati. Nešto kasnije dok se prisećala detalja njihovog razgovora, koji kao da je proleteo u sekundi, pomislila je na to da se Maks nije izražavao tako učeno kao u pismima. Dobro, nije ni ona, ali ipak je njen govor bio finiji.

Da li je moguće da mu je neko asistirao pri pisanju dva pisma? Spomenuo je da ima cimera, nekog okej tipa, zvanog Britva (Britva!). Taj je navodno neki štreber koji stalno nešto čita. Iako joj inače ne bi bilo drago da taj nepoznati joj tip poznaje njenu intimu, ako je Maks tražio njegovu pomoć da bi je na taj način impresionirao, bilo mu je oprošteno.

U tom slučaju, bilo joj je to čak simpatično. Uostalom, pisma su se i onako čitala i proveravala. U zatvoru nema intime. Osim u sobi za posete, ako ti uprava zatvora odobri, a ona je bila još daleko od tog stadijuma.

Ali nije ni slutila koliko brzo Maks želi da deluje.

Procenio je da je Laura predragocena i da u krugu ljudi u kojem se kreće, postoji šansa da upozna nekog daleko prikladnijeg od njega. Zato nije mislio da čeka i okleva već joj je nameravao ponuditi brak i nagovoriti je da venčanje obave upravo u zatvoru da ne bi po izlasku iz njega ostao praznih ruku.

37.

Zanimljivo, na dan kada je Maksa prvi put posetila Stefani, sećam se da sam pročitao blog o tome zašto su zatvorske kazne kod nas male. Prema tom blogeru, sve se svodi na to da su troškovi funkcionisanja zatvorskog sistema veliki pa je manji trošak ako se zatvorenik pusti kući za vikend ili ranije, iako se to pravda postupkom njihove postupne socijalizacije i povratka u društvo.

To što neko od njih prilikom tih izlazaka povremeno ukoka nekog nevinog, društvo nije preterano briga, jer da ga je briga, onda bi sistem kontrole i kažnjavanja bio mnogo rigorozniji. Zatim sâm zatvorski i pravosudni svet izrazito je korumpiran. Podstiče se klima bezakonja da bi kriminalci mogli bolje da manevrišu i da se obeshrabri mali čovek u pokušaju traženja svojih prava i pravde, odnosno onoga što mu u uređenim društvima automatski pripada.

Pretpostavka je da bi se odlučivalo drugačije ukoliko bi sudije i visoki javni funkcioneri bili lično ugroženi od zatvorenika i ako bi znali da za vikend može da strada njihovo dete, ali to se po pravilu ne događa, nego opet nastrada neko ni kriv ni dužan. Kao da opšta mržnja usmerena protiv onih na vlasti i bogataša, formira

oko njih neku zaštitnu energiju i što se po nekom više pljuje, čini se da taj živi bolje.

Na dan kada je Maksa prvi put posetila Laura, bio sam pod utiskom novinskog članka (pod pretpostavkom da je tačan) o jednom od svojih omiljenih glumaca. Priznao je da je bio loš otac i da već dugi niz godina nije u kontaktu sa svojom jedinom ćerkom koju je dobio u prvom braku te da ne zna praktično ništa o njenom životu.

Iako su imali nekoliko pokušaja zbližavanja, to je završeno neuspešno. Kada su ga pitali ima li unuke, hladnokrvno je odgovorio da nema pojma, kao i to da se ljudi rastaju i idu svojim putem te da ne moramo nužno voleti svoju porodicu. Nakon što su mu na račun te izjave prebacili da zvuči hladno, odgovorio je: „Pa da. Život je hladan“.

Tada mi je još više porastao u očima zbog svoje iskrenosti, radi čega je deo njegovih obožavalaca ostao razočaran. Neki su mu odmah zbog toga pokušali osporiti i glumačku vrednost, ali smatram da je to nedopustivo: poznavajući karaktere i intimu mnogih glumaca, pevača, pisaca i javnih osoba, makar samo iz medija (a zamislite kakvi su tek onda uživo), malo bi nam ostalo velikana da njihova umetnička dostignuća ne gledamo odvojeno od njihovih privatnih, često skandaloznih i bolesnih života.

Osim toga, prozvani glumac je izjavio i da mu je otac bio tvrda i hladna osoba, kao i deda.

Može li on onda dati nešto šta njemu nije bilo dato? *I don't think so.*

38.

Na putovanju sa Encom, Stefani je bilo lepo. Nisu išli daleko, tek do mesta udaljenog nekih sat vremena vožnje od grada gde se on našao sa tipom, koji se na dogovoreno mesto dovezao *maseratijem*. Stefani je počela da se smeje sedeći u autu i čekajući Enca zbog toga što su ona i Erik *maserati* još kao deca nazivali *preserati* iako su oboje čeznuli da imaju takav automobil. Enco je tom tipu predao nekakve dokumente, nešto mu je kratko rekao i pozdravio ga srdačno ga potapšavši po ramenu. Nakon toga je vozač *maseratija/ preseratija* odjurio.

Ni Enco se nije suzdržavao da na pojedinim deonicama ceste ne vozi prebrzo. Nije joj se to dopadalo, ali činilo se da zna šta radi. Očigledno je dobro znao gde su patrole, kamere i restorani. Zauzvatio se pred jednim s pogledom na panoramu grada. Stefani se najela zelenih rezanaca s plodovima mora, a Enco je izabrao ramstek. Nakon toga su se popeli na sprat, u jednu od soba u sklopu restorana.

„Koliko imaš godina?“ upitala ga je crtajući prstom po njegovim prsima.

„Uskoro ću pedeset.“

„Jesi li oženjen?“

„Jesam.“

„Koliko ti žena ima godina?“

„Četrdeset osam.“

„Kako izgleda?“

„Pa, malo se zapustila, udebljala. Jebiga, da, zapustila se. Ali rodila mi je troje dece. Jasno mi je da ne može svaka žena da se vrati na staro, iako ima onih koje i nakon pet porođaja izgledaju vrhunski.“ *Poznajem jednu takvu*, pomislila je Stefani dok je Enco, pomalo se nećkajući, na koncu ipak nastavio da se jada:

„Ali njen fizički izgled mi ne predstavlja problem. Nisam ni ja maneken.“ Stefani nije izdržala da se ne nasmeje kada je to izgovorio.

„Nju jednostavno već dugo vremena više ne zanimaju one stvari“, snuždeno je zaključio.

„Misliš ove stvari?“ Stefani mu je dotaknula penis.

Lagano je nekoliko puta potvrdno klimnuo.

„Ne spavaš s njom?“

„Spavam, ali jako retko.“

„Stvarno?“

„Najstvarnije. Već godinama.“

„Hm...“ Stefani je utočila u ćutanje pokušavajući da zamisli šta znači to retko. Relativan pojam, zavisi od individualnih seksualnih potreba partnera koje nekada ili barem u nekim fazama njihovog života, ne mogu da budu u većem raskoraku.

Na kraju nije mogla da izdrži da ga ne pita: „A koliko je to retko?“

Enco je uzdahnuo: „Ne znam, možda tri puta godišnje. Ako i toliko“.

„Uf, to je stvarno retko. Kako god okreneš.“

„Kao što si se uverila, moje seksualne potrebe su mnogo veće od onih moje žene. Ona sada zapravo vrlo verovatno zna da nisam sâm otišao na put i mislim da ne brine previše oko toga dokle god ne bih pozeleo da se rastanem. Ona je od onih žena koje se udaju samo jednom. Međutim, još važnije od toga je to što je navikla na udoban život i boji se, s pravom, da razvodom ne izgubi taj komoditet i stabilnost, a to bi se sigurno dogodilo, jer ipak nisam toliki bogataš da bih mogao da obilno finansiram dve familije.“

Stefani je načula da postoji neki ekskluzivni motel za seks na samoj granici sa M., u šumi. To je bilo prestižno mesto sa ogromnim kazinom i SPA centrom, za devojke retke lepote. Tamo bi žene išle da rade po petnaest ili trideset dana, kao što su negovateljice po kućama ili domovima išle da neguju starce po smenama. Nakon toga bi se i jedne i druge vraćale kući i svom normalnom životu. Ali za razliku od negovateljica, kurve bi se vraćale sa mnogo većom zaradom. Neke od njih bile su čak udate i imale su decu.

Ovo kod Čarlija je ipak sitniš, mislila je Stefani iako nije mogla da porekne da je kod njega zaradila najviše novca u odnosu na prethodna radna mesta. Stefani je navukla natikače i pripremila novi seksi komplet za idućeg klijenta. Jedan je upravo bio otišao. Pogledala je novac na noćnom ormariću. Ovaj je bio velikodušan. Osmi klijent toga dana.

Odlučila je nakon što krene iz Čarlijevog stana, a pre povratka kući, da ode u saunu i na masažu. Zaslužila je to. Radila je neumorno. Bez poštene. Nekada je uživala, nekada nije osećala ništa, pred menstruaciju je bila nervozna, a jedino o čemu je istinski mislila i šta ju je držalo živom, bila je pomisao na to da će uskoro biti s Maksom.

39.

Čarli je ipak saznao da je Stefani onoga dana kada mu je rekla da će posetiti ujnu, bila sa Encom van grada. Nije mogla da veruje, čak je pomislila da je Čarli prati, ali ipak je Enco bio taj koji mu je sve priznao kada ga je Čarli pritisnuo. Nije delovao iznenađeno. Očigledno Stefani nije bila prva devojka koja je to uradila uprkos njegovom upozorenju. Čarli je zahtevao od nje novac koji joj je Enco dao tog dana, a isto je tražio i od Enca samo u većem iznosu, kao nadoknadu štete. Stefani je videla da se Čarli jedva suzdržava da je barem pošteno ne pukne, ali valjda je istodobno imao na umu da izlupana kurva nije reprezentativna, barem ne za njegove klijente, pa se suzdržao.

Ali joj je zato zapretio da bi mogla da dobije novi ožiljak, ovog puta na licu, ukoliko to ponovi još jednom. Uprkos tome što se sva stresla i razbesnela od pomisli na sećanje kako ju je Erik gurnuo na staklo, nije htela da dâ Čarliju svoju torbicu. Čvrsto ju je privila na grudi, ali naravno, Čarli je bio jači i viši te je bez problema oteo njenu crvenu kožnu torbicu kojom se nedavno počastila. To nije promaklo Sandi koja je odmah htela da dozna odakle joj novac za tako

lepu i skupu stvar, ali Stefani je na to samo odrezala: „To je poklon“. „Poklon, baš!“ frknula je na to Sanda.

Čarli je spretno, kao da svaki dan proverava ženske torbice, otvorio njen sadržaj, i nakon što je na krevet istresao Stefaninu šminku, tampon za svaki slučaj i cigarete, dohvatio je njen novčanik.

Kada je video u njemu Maksovu sliku, izraz lica mu se potpuno promenio: mešavinu zabave zbog natezanja oko torbice, ljutnje jer je i Stefani pokušala da ga prevari te dosade, jer se ponekad osećao kao profesor (što je i bio po struci) koji uvek mora da ponavlja iste stvari zločestim i glupavim devojkama i klijentima, zamenio je izraz zaprepašćenja i straha. To Stefani nije uspela da primeti budući da se pretenciozno okrenula prema prozoru.

Pitao je tada ko je čovek na slici, i kada je video kako mu je ponosno odgovorila da joj je to dečko s kojim planira budućnost i da na ovaj način skuplja novac za njihov zajednički život, kada Maks uskoro izađe iz zatvora, vratio joj je natrag i torbicu i novac. Već će naterati Enca da mu plati za svoj prekršaj. Poznao ga je godinama i znao je da neće prestati da dolazi.

Čarli je verovao da je upravo Maks pre nekoliko godina silovao i ubio devojkicu koja je radila za njega, ali njeno telo nikada nisu pronašli, a policija i pravosudni organi nisu mogli ništa da dokažu. Maks je bio poslednja osoba viđena s njom. To su Čarliju potvrdili i policajci koji su takođe koristili usluge njegovih devojaka, ali su bez tela i dokaza bili nemoćni. Istina, nisu se baš pretrgli da je pronađu s obzirom na posao kojim se bavila. Takođe, njena porodica nije bila preterano zainteresovana za njenu sudbinu niti ih je pritiskala da razotkriju devojčinu sudbinu, ali obavili su korektnu istragu.

Zatim je Čarli rekao Stefani da je otpuštena jer je prekršila

osnovno pravilo koje je nalagalo da se ne sastaje s mušterijama bez njegovog znanja. Takođe joj je izričito naglasio da ga više nikada ne kontaktira te da sve što se događalo u njegovom stanu zadrži u maksimalnoj tajnosti, za svoje dobro i dobro svoje porodice. Ovo poslednje je dodao trudeći se da zvuči preteći iako je on bio taj koji je u tom trenutku osećao strah, ali to glupačica Stefi nije videla. Proklinjao je u tom trenutku Samuela što mu je preporučio Stefani iako je na njoj odlično zaradio. Trebalo je da veruje svojoj intuiciji da je ćaknuta, ali ga je privukla mogućnost zarade i zadivila njena lepota iako ga je inače više privlačio isti pol.

Dobro da nije spavao s njom, pomislio je. Ali malo mu je falilo da je ne povali jedno veče kada je video kako, nakon obrade jednog klijenta, gola ide prema kupatilu da se istušira i pripremi se da sveža dočeka drugog.

Čarli je jako držao do higijene, sâm je čistio stan u kome je bio sa devojkama kao svoj vlastiti i zagovarao upotrebu kondoma, no svestan da one i kurvari to pravilo, poneseni strašću, posebno s muške strane, krše.

Dva puta godišnje ih je slao na ginekološke preglede, naravno o njihovom trošku, i nije ih terao, kao neki makroi, da rade za vreme ciklusa ukoliko klijent to ne bi posebno želeo, ali tada je taj morao dodatno da plati. Samo su dvojica do sada insistirala da se pračkaju u krvavim pizdama, veća želja muškaraca bila je usmerena na analni seks. To je takođe spadalo pod posebnu tarifu.

Kada je izašla iz Čarlijevog stana, Stefani je pomislila: *Odlično, čak sam i kao kurva uspela da dobijem otkaz.* Bila je zadovoljna kako je sve ispalo, kao da se samo nebo pobrinulo da joj skine Čarlija s leđa da bi bila potpuno slobodna za Maksa.

40.

Maks se smejuljio što zavatlava tri žene istovremeno. Svakođ od njih je govorio da se samo s njom viđa, odnosno dopisuje. Kada mu je u posetu dolazila Stefani, Lauri bi rekao da je taj dan rezervisan za posetu njegove majke. Ako ga je posećivala Laura, Stefani je govorio isto. A majci je govorio poluistinu: da vreba (da, upravo se izrazio tim rećima) dobro potkoženu ženu „od koje bi moglo da bude nešto ozbiljno“ u ljubavnom smislu kada izade iz zatvora, tako da je gospođa Miranda, u ime budućeg Maksovog ljubavnog života, teškog srca odustajala od redovnih poseta svome „sinčiću“ na koje je bila navikla.

Maks joj je prećutao da se nalazi sa Stefani jer je znao da bi majka smatrala da je ona u odnosu na Lauru obićna ništarija i gubljenje vremena. I da bi mu to oštro dala do znanja, a njemu nije bilo do toga da sluša njena predavanja, posebno ne u zatvoru. Svejedno, Maks nije mogao da odoli da se ne vidi i s njom.

Pisanje i prića o ljubavi, i to još u zatvoru, jeste poput maća s dve oštrice. Iako je ljubav esencijalna za život i nužna poput hrane i vode, ipak kada nema zdravlja i ispunjenja tih osnovnih

uslova, nedovoljna je za opstanak. U zatvoru, može da se čini i kao drski luksuz, kao redak začim, kao kolačić s posebnom aromom i skupim sastojcima. Upravo je to Maks radio: na račun poštenih građana sladio se kolačićima. I Laura i Stefani verovale su Maksu, ili su barem tako delovale, da su mu jedine, ali za Taru ne bih stavio ruku u vatru da je nasela na njegovu priču. Obojica smo znali da će doći vreme kada će ipak morati da odabere samo jednu od njih.

Nakon samo šest meseci poznanstva, Maks je predložio Lauri da se uda za njega. Hteo je da stupi u akciju još i ranije i da je zaprosi, ali ono što *nije* hteo bilo je da rizikuje da se sve odvija prebrzo i prenapadno. U tom slučaju, osetljiva Laura mogla je da se prepadne i počne da preispituje njegove motive – ipak je na ljubavnom planu bila dvaput žestoko povređena. No, sve je na kraju ispalo i više nego dobro – bilo je jasno da je Laura već nakon mesec dana bila potpuno uhvaćena u mrežu koju je oko nje i u njoj ispleo veliki, dlakavi i bradati pauk Maks.

Kada je Laura pristala na njegovu prosidbu, bio je izrazito zadovoljan. Te noći prvi put nije mogao da spava: prevrtao se po krevetu verovatno zamišljajući kako se brčka u džakuziju ili sunča na nekoj egzotičnoj plaži gde su Laura i on hteli da otputuju na medeni mesec. Naravno, Laura će biti ta koja će platiti putovanje, Maksovu garderobu i sve ostalo šta treba jednom zatvoreniku da se obnovi nakon izlaska s višegodišnje robije.

„Sada još samo treba da saopštim vest Stefani da ne sazna to preko medija i ne napravi mi sranje“, izgovorio je u jednom trenutku u mraku ćelije svestan da ni ja ne spavam zbog njegovog prevrtanja.

„Ne bih ti bio u koži“, odvratio sam mu na to, zamišljajući koliko će mala biti besna i razočarana onako temperamentna. Ali nekako nisam sumnjao u Maksa i u to da će manipulacijom uspeti da je ubedi kako se ženi zbog više svrhe i za njihovo dobro, odnosno da je to najlakši način da dođe do novca u kojem će potom zajedno uživati.

Da bi došli do novca, neki su bili spremni da se prijave i u degradirajuće emisije poput nekog *rijaliti* šoua. U vreme Maksove prosidbe Laure, počela je nova sezona najpoznatijeg od njih. Zatvorenici su pratili svaki prenos u velikom broju, posebno zbog nekoliko atraktivnih žena, ukoliko se žene-patke mogu smatrati atraktivnima. Ponekad sam i ja navraćao i gledao te budalaštine i likove koji su u svemu učestvovali.

Bili su spremni na sve, mnogo više nego u prethodnim sezonama. Žene su takođe bile agresivnije, imale su osim već spomenutih pačjih usana i uglavnom jeftine ekstenzije, što sam čak i ja provalio. Muškarci su većinom bili tetovirani seljačići.

Kada ljudi kažu da idu u neki *rijaliti* bez ikakvih očekivanja, odnosno bez očekivanja pobeđe, to još i mogu da verujem. Tamo idu da se ispromovišu, zabave i zarade. Neki u tome budu zaista uspešni te kasnije na toj osnovi razvijaju medijsku karijeru. Međutim, kada mi neko kaže da igra loto iz dosade i zabave, e u to ne verujem. Čudno koliko je ljudi prosto sram priznati da se nadaju dobitku. Mnogo je zatvorenika koji igraju loto, redovno uplaćuju listiće ili šta već, odnosno to neko drugi obavlja za njih napolju.

Ne igram nikakve igre na sreću. Naučen sam da se ništa ne postiže lako i samo pukom srećom, već da je pre nesreća ta koja može da te pogodi, kao mene i to dvaput.

Takođe sam uveren da bi bar polovina onih koji kažu da vole svoj posao i muža ili ženu, u slučaju da ostvare značajan dobitak na lotu:

1. dala otkaz
2. ostavila muža ili ženu.

41.

Kada je došla kući, Stefanino zadovoljstvo brzo je splasnulo. Sanda je stajala na vratima dnevne sobe mašući novčanicama koje je otkrila ispod dušeka u njenoj sobi, dok su za stolom sedeli Sofija, Magda i Erik. Ovaj put je njen brat odlučio da ostane kod kuće barem dok Stefani ne objasni poreklo svog novca.

Pravi odbor za doček, nema šta.

„Neko nam je zatajio keš i ne da ništa za domaćinstvo, ali zato može sebe da počasti skupocenom torbicom“, odmah ju je verbalno napala Sanda.

„Rekla sam ti da je torbica poklon“, otresla se na nju Stefani uvređena što je njenoj majci toliko teško da prihvati da njenoj ćerki neko može pokloniti nešto fino. Čak je i Erik poverovao u to, ali nije izdržao da joj ne dobaci zlobno se kezeći: „Da, a ti si verovatno uzvratila u naturi“.

Stefani ga nije udostojila pogleda. A nije ni pomislila na to da je lažljivica i da nema pravo da se ljuti jer je Sanda bila u pravu u vezi sa torbicom. Zapravo je odahnula. Drugi deo njenog novca zarađenog kod Čarlija nalazio se kod Marijane. Čuvala ga je kod

nje, jer bi inače verovatno dospelo u Erikove šake. Zнала je da joj pretresa sve stvari i da mu nikako nije bilo jasno kako ne uspeva ništa da pronađe. To joj je bilo smešno, ali ako naposljetku i dođe do zaključka gde bi Stefanin novac mogao da bude, znala je da će ga Marijana štititi poput buldoga.

Ona je bila pouzdani čuvar njenog malog blaga, koje je uključivalo i porodični prsten i lančić od babe koji joj je predala Sanda, jer je Stefanina imovina za Marijanu bila u rangu džeparca koji joj je Riki davao za izlazak s drugaricama na kafu. Ali ovaj put Stefani nije stigla da odnese Marijani novac, jer nisu uspele da se nađu zbog Čarlijevog poziva da se što pre nacрта kod njega u stanu zbog posla.

Konačno i nije bila ljuta, jer ako je ta lova, koju je srećom ukebala Sanda, a ne Erik, bila cena koju je prema nekom kosmičkom pravilu morala da plati zauzvrat što se rešila Čarlija, onda je to zapravo bilo dobro. Jako dobro. Zato je samo rekla:

„U redu, dobro, kriva sam. Prilažem novac za kućni budžet. Možeš ga zadržati“, rekla je Sandi, kojoj nije trebalo dvaput reći da ga strpa u džep.

„Još samo da nam kažeš gde si ga zaradila?“ Erik ju je po-drugljivo merkao.

„Šta te briga, budaletino!“ odvratila mu je na šta se brat zaletео prema njoj i gurnuo je u rame.

„Hej, hej, ponašajte se pristojno barem kada imamo goste, pička vam materina, vama, onome koji vas je napravio i meni koja sam mu to dozvolila“, dreknula je Sanda, nakon čega su svi počeli da se smeju. Nakon toga napravila je kafu i stala da moli Sofiju da im gata iz taloga.

„Znaš da to ne volim“, negodovala je Sofija, ali uzalud. Sanda je uporno navijala za gatanje, a uskoro su joj se pridružili svi za

stolom osim Magde, tako da je oko nje samo odjekivalo: „Molim te, gataj nam, pliz, molim te...”

Sofija nije htela da se bavi gatanjem i predviđanjem budućnosti profesionalno iako je imala ponudu da radi na nekoliko telefonskih linija i drži svoju emisiju na jednom TV kanalu. Osećala bi preveliku odgovornost bez obzira na napomenu onima kojima gata da je to samo njeno tumačenje onoga šta može da iščita u vezi sa tom osobom pomoću pomagala od kojih su joj kafa i tarot karte bile omiljene. A ponekad i bez ikakvih pomagala. Samo bi se odjednom pred njom stvorila nečija slika u nekoj situaciji za koju se u više navrata pokazalo da se na kraju obistinila. Ali nekada i nije – zato nikako nije mogla da bude sto posto sigurna u svoje prognoze.

„Okej, neka vam bude, ekipo“, konačno je rekla, „ali ima da me pustite na miru barem sledećih godinu dana“.

„Dogovoreno“, pristala je Sanda iako je Magda znala da će za nekoliko meseci opet navaljivati.

„Da vidimo, šta tu imamo“, najpre je uzela Sandinu šoljicu.

„Šta vidiš?“ Sanda je odmah poskočila, na šta ju je Sofija ošinula pogledom.

„Kao prvo, sedni ženo, kud si navalila. Treba mi malo vremena.“ Nakon kraćeg proučavanja taloga, Sofija je podigla istanjene obrve i rekla joj: „Znaš šta? Ne vidim ništa“.

Sanda je bila zbunjena i ljuta. „Kako sad to? Zar baš ništa, ništa?“

„Baš ništa, a to znači da nikakvu promenu u svom životu ne možeš da očekuješ na vidiku ukoliko se sama ne pokreneš. Nikakav muškarac ni posao ni novac neće ti pasti sa neba.“

„To sam mogla i sama zaključiti“, sada je Sanda delovala razočarana.

„Istina, ali ovo ti je definitivna potvrda da je to tako. Zar želiš da te lažem? Nekad mi sami moramo napraviti prvi korak da bi nam ljudi i događaji krenuli u susret.“ Činilo se kao da se Sofija dvoumi da li da doda još nešto, a onda je kratko rekla: „Takođe, trebalo bi da se mnogo više pozabaviš svojim zdravljem“.

„To bi trebalo da uradi većina ljudi na ovome svetu“, Magda je podrugljivo prokomentarisala.

Sanda je nakon toga zamukla i ostatak večeri ostala uglavnom zamišljena. Misli su joj lutale dok je ispijala pivo.

Magda je, kao i uvek, odbila da joj Sofija gata. „Strah me je čuti išta, bilo to lepo ili ružno, da mi se to onda ne uvuče u podsvest. Ljudi toga nisu svesni i tako dopuštaju drugima da im kroje život. I još im zato plaćaju. Neka, hvala, ja volim da verujem da svoj život mogu da krijem sama. Za sve sam se izborila sama uprkos svojim porodičnim prilikama ili bolje rečeno neprilikama. Završila sam farmaciju radeći uz studiranje i uskoro idem na dugo priželjkivano putovanje u Australiju. Uh, već se vidim na plaži. Ne treba mi nikakav talog kafe da mi to potvrdi.“

„Kako hoćeš“, odvrtila joj je na to Sofija, ali nije se činila nimalo uvređenom Magdinim oštrim rečima, naprotiv, izgledala je kao da joj je laknulo.

„Da vidimo šta imamo kod Erika“, Sofija je sada prihvatila njegovu šolju koju joj je on dodao usput pokazavši svoj biceps. Koketno ga je gledala. On se zbunjeno smeuljio, vidljivo uzbuđen u vezi sa tim što će mu reći.

„Dakle, vidim napredak na poslu. I svađu s nekom muškom osobom.“

„I?“ Sada je i Erik delovao znatiželjno i razočarano poput Sande. Sofija je u sebi uzdahnula. Bilo je teško raditi s takvim ljudima,

nerealnim sanjarima. Oni su očekivali da im ona kaže kako će doživeti neku ludu životnu avanturu, dobitak na lutriji iako nisu uplatili srećku, putovanje svetom na belom jednorogu ili let u svemir. Nakon gatanja njima, osećala bi se kao da ih je razočarala i u nekoliko navrata došlo joj je da kaže upravo to šta su hteli da čuju. Ali nije mogla. Obećala je sebi da će im govoriti samo lepe stvari koje zaista vidi, a one loše će im prećutati.

„Pa to sam mu mogla i ja reći“, tada se ubacila Magda. „Ako se Erik marljivo trudi na poslu, a svi znamo koliko vredno radi, onda je logično da napreduje, dok je svađa s muškom osobom sigurno svađa, a s kim drugim, nego s Lukasom“, završila je trijumfalno, želeći da pokaže Eriku da njeno zaključivanje nije ništa manje uspešno od Sofijinog iako se bazira na logici.

Da, ali ono što ti ne možeš da vidiš jeste to da će Erik nakon napredovanja doživeti nesreću na poslu, da će se Sanda razboleti i da tvoj jebeni avion za Australiju neće poleteti s tobom na sedištu jer će ti odbiti vizu.

Sofija je ignorisala Magdine reči, nije joj se dalo natezati s njom jer je bilo vidljivo da pokušava da impresionira Erika. Osećala je umor i htela je da ide kući, posebno nakon što je Erik najavio da ubrzo namerava da počne da se sprema za izlazak.

„Još nam je preostala Stefani.“ Sofija je dohvatila i njenu šoljicu. Ona je stavila ruke pod bradu, željno iščekujući da čuje šta joj je sudbina namenila. Neko vreme, Sofija je gledala u šoljicu povremeno je okrećući u rukama.

„Vidim oko tebe mnogo muškaraca“, konačno je progovorila. „Ali kako bi se sigurno složila i Magda“, dodala je podrugljivo, „to ne čudi s obzirom na tvoj izgled. Ali ipak bih izdvojila jednog muškarca koji je za tebe, Stefani, baš onako poseban. Vidim i da

ste se već upoznali i to na jednom posebnom mestu.“

Stefani je zadrhtala nadajući se da to nije bilo primetno. Obuzela ju je čudna mešavina ushićenja i straha, posebno kada se Sanda koja je do tada sve vreme ćutala, odjednom ispravila na kauču i rekla: „A je li, gospođice, nisi mi to prijavila?“

Stefani je najpre na Sandinu opasku propraćenu smehom prisutnih prevrnula očima, a nakon toga je sva procvetala. Bila je ipak zadovoljna Sofijinim rečima i nije htela da je previše ispituje, iako joj je glava odzvanjala od radoznalosti, od svih onih pitanja koja su joj u tom trenutku pala na pamet i koja je želela da joj postavi. Ali, ipak je prevladao strah da neki detalji u vezi sa Maksom ne isplivaju na površinu ako se ne suzdrži, a Sofija odluči da podeli s njom i ostalima sve ono šta vidi.

Ko zna šta je sve ta veštica Sofija mogla da predoseti. Možda i to da je Maks ubica. Nikada nije saznala da je Sofija te večeri prećutala to da uz Stefani i starijeg problematičnog muškarca vidi samo ženu kose boje meda, punu besa i mržnje.

42.

Kada je dva dana kasnije Stefani posetila Maksa u zatvoru, odmah je shvatila da nešto nije u redu. Na licu mu se ocrtavalo da je zabrinut, nije bilo onog veselog pogleda i zadovoljnog odmeravanja njene odevne kombinacije. Svaki put trudila se da se dotera za njega, ali u okviru daleko skromnijeg budžeta nego Laura.

„Šta je bilo?“ upitala je Maksa čim je podigla slušalicu. On se najpre nećkao, a onda, svestan da ne može dalje da odlaže neizbežno i maksimalno se trudeći da ostane što mirniji, rekao:

„Još ništa, ali će uskoro da bude. Molim te sada da ostaneš mirna na ovo što ću ti reći, jer ako počneš da vičeš, izbaciće te iz prostorije, a ja neću moći da ti objasnim zašto ću uraditi ono šta nameravam.“

Stefani je odjednom osetila hladnoću i ogrnula džemper preko ramena. „O čemu se, pobogu, radi?“

„Radi se o tome da se uskoro ženim i da ne želim da to saznaš iz novina.“

Stefani je ostala zabezeknuta. Lice joj se zaledilo, počela je teško da diše. Maks se nadao da neće dobiti nekakav epileptični napad

ili napad astme, još bi mu samo to falilo. Ali, srećom, nije. Umesto toga, dobio je ubistveno prekoran Stefanin pogled i bezbroj pitanja koja je ispaljivala poput metaka, a on je na sve morao da joj strpljivo, ali brzo odgovara.

„Lagao si me da se otkada si me upoznao dopisuješ jedino sa mnom.“

„Nisam te lagao. A znaš zašto? Jer se nisam ni sa kim dopisivao *s osećanjima, s emocijama*. Zato to ne može niti da se smatra dopisivanjem. To je bilo kao pisanje poslovnih pisama, barem sa moje strane. I nije dugo trajalo dok nismo sve dogovorili.“

„Ko se kome prvi javio?“

„Ona meni“, uzdahnua je, a Stefani je nekako osetila da je to istina. Očekivala je da će joj Maks u svojim odgovorima dati mešavinu laži i istine te da će izbegavati detalje koji bi mogli da je dovedu do potpunog sloma. Sudila je po sebi, tako bi se i ona ponašala.

„I šta je bilo onda? Zašto si pristao da joj odgovoriš?“ Stefani se jedva suzdržala da ne vrisne dok je izgovarala ovo drugo pitanje.

„Jer mi je bila poznata pa sam je proguglao i shvatio da je puna para. Kô brod.“

Stefani je prekrstila ruke na grudima osećajući se kao poslednja jadnica i budala na celom svetu.

„I zato si pristao na dopisivanje i nalaženje s njom, a ne zato jer ti se svidela?“

„Stefani, neću da te lažem, Laura izgleda lepo, ali nije poput tebe. Ti znaš da si ti moja Snežana.“ Stefani je izvukla usta u osmeh prepun gađenja, ali Maks se nije predavao.

„Ona je učena, ima dobar posao, zna razlikovati č i ć za razliku od nas“, tu se nasmejao prošavši krupnim rukama kroz kosu, „i ima novca. Ali je i ukočena, nema tvoju prirodnu lepotu i mladalačku

svežinu. Ipak, u ovom trenutku je najvažnije to da je pouzdano dobar materijal za korist. Budimo ozbiljni, Stefani, ti ne radiš ništa, a kada se i zaposliš, pre dobiješ otkaz nego platu. A ko će mene da zaposli po izlasku iz zatvora? Od čega ćemo da živimo?“

„Od ljubavi?“ Stefani se izrugivala, ali Maks je to ignorisao žustro nastavljajući da joj objašnjava prednosti njegovog braka s Laurom.

„Veruj mi kada ti kažem da je ova žena idealna prilika i da nam je samo nebo poslalo da možemo da započnemo nekakvu budućnost. Razmisli, to je najlakši način da dođem do novca, da obnovim garderobu, dobijem auto i sve ostalo, a onda ću da se razvedem. A sve vreme, ti i ja ćemo da se viđamo.“

Sada se Stefani već zamislila. Odjednom je obuzela vrućina pa je skinula džemper. Osećala je znoj na potiljku ispod svoje bujne crne kose. „Kako mogu da ti verujem nakon svega ovoga?“

„Zato što će biti tako. Kunem ti se našom budućom decom.“

Neko je vreme zamišljeno ćutala očigledno razmatrajući prednosti onoga šta joj je Maks predstavio kao najlakši i najbrži, iako – verovala je – za oboje najbolniji put do novca.

„Koliko dugo nameravaš da budeš s njom u braku?“

„Najviše godinu dana. Jebiga, ne mogu kraće. Neće mi sve dati prvi dan. Ali ponavljam ti da ćemo nas dvoje da se vidimo kad god budem mogao.“

Iako joj se nije svidelo to naglašavanje reči „kad god budem mogao“, Stefani je duboko uzdahnula, a onda kratko rekla: „U redu“.

Poseta je ionako bila gotova.

43.

U utorak je Saru šef pozvao k sebi u kancelariju. „Kaže da je hitno“, rekao je njen kolega Marko, što je opet značilo da nema ništa od kafe. Pokucavši na vrata šefove kancelarije i ne sačekavši njegovo odobrenje da uđe, otvorila je vrata. Valent G. je s nekim pričao telefonom stojeći.

„Okej, hvala ti, čujemo se“, zaključio je razgovor i seo dok se Sara, opet bez pitanja, smestila u nešto skromniju kožnu fotelju nasuprot njegove.

Valent G. je zadovoljno protrljao ruke. U tom trenutku delovao je kao trgovac konjima koji je sklopio dobar posao, a ne kao urednik. Sari je došlo da se nasmeje, ali se ipak suzdržala.

„Mala, stvarno imaš dobar nos“, započeo je njen šef. „Potvrdio sam i preko svojih veza da Maksa D. posećuje Laura T., nagrađivana dizajnerka enterijera koja je svojevremeno vodila i svoju TV emisiju“, ovaj deo je brzo izrecitovao, „i da su u ljubavnoj vezi“. „Ali“, tu je napravio kratku pauzu, „zaljubljeni golupčići odlučili su da naprave i korak više – zatražili su dozvolu za venčanje u zatvoru. Želim da obaviš taj intervju s njim što pre. Dosta je bilo

dopisivanja. Ne želim da nas neko preduhitri. Kasnije možeš da ideš da posetiš i Maksove roditelje, rođake, Lauru“.

„U redu, šefe“, Sara ga je napeto slušala dok su joj se njegove reči činile poput muzike. Uzbudivala ju je sama pomisao na zadatke koje će morati da obavi i na akciju.

„I da, našem zatvorskom mačoru i jebivetru Maksu još neka mala sve vreme dolazi u posete. Kažu da je jako lepa, ali problematična, možda ne bi bilo loše ni da s njom prozboriš koju reč. To bi, još ukoliko se dodaju pisma koja je poslao tebi, mogla da bude prava ljubavna drama.“

„Da, poznato mi je to, za tu malu. Zove se Stefani. Kakva mustra je taj Maks“, Sara je zavrtila glavom. „Zamislite, u poslednjem pismu, nije mi spomenuo baš ništa o svom venčanju. Istina, nešto je nagovestio pre, da ima određenih ponuda i pisama, verovatno da me zaintrigira i napravi ljubomornom, ali uglavnom je pričao o tome kako čezne da me upozna i kako se jako zagrejao za mene. Molio me je da prestanem da ga mučim svojim odlaganjem posete.“

„Jadničak“, zakikotao se urednik. „Apsolutno razumem kako mu je.“

„Vrlo smešno“, Sara je zakolotala očima. „I još nešto, šefe. Maks D. mora da je ipak akademski pisac s obzirom na ispravnost gramatike u njegovim pismima i stil pisanja.“

Valent G. je zbunjeno pogledao.

„Šalim se, pretpostavljam da mi je pisma pisao njegov cimer u ćeliji. Studira pravo i neprestano čita knjige. To su mi takođe dojavili moji izvori. Pisao mi je, naravno, prema Maksovim uputstvima. Možda su se i oni pritom dobro zabavljali. Cimer mu se, zamislite, zove Britva. Odnosno to mu je nadimak, pravo ime mu je Sven O. I o njemu bi se dala napisati lepa reportaža, kako čovek studira u

zatvoru nakon što je britvom isekao dvojicu tinejdžera. Predlažem vam da ga zaposlite nakon puštanja, koje isto treba da bude skoro, pismeniji je od cele redakcije.“

Sada je urednik zakolutao očima. „Sve letim“, promrmljao je dok se Sara smejala. Tada je, kao da je ona šefica, a ne obrnuto, što uredniku nije promaklo, rekla:

„Nego, da se vratimo na zadatak. Očigledno je ova dizajnerka potpuno luda čim je u stanju da se venča sa Maksom, a on je prvenstveno praktičan čovek koji ne gubi vreme, makar bio zatvoren. Uostalom, gvožđe se kuje dok je vruće.“

„Upravo tako. Idi sada kod njega, u zatvoru je najavljen tvoj dolazak i službeno, s moje strane, iako znam da ti to možeš da središ i sama.“ Hteo je da joj polaska, ali njeno lice je ostalo nepomično. Baš ga je podsećala na ćerku, na Ilenu. Uzdahnuvši u sebi, Valent G. je nastavio da govori:

„Kako mi je rečeno, Maks D. te više nego željno iščekuje. Javi mi se čim završiš razgovor. I...“

„Da?“ Sara je upitno pogledala urednika.

„Pamet u glavu, mala“, ozbiljno ju je prostrelio pogledom pre nego što je nestala iza vrata njegovog ureda. Nije sumnjao da će se snaći, ali miran će biti tek kada mu javi da je sve prošlo kako treba. Osećao se kao da iščekuje da mu ćerka dođe kući nakon izlaska da bi tek onda mogao da zaspi u miru.

Prošavši pored Arije i Marka, Sara ih je veselo pozdravila. Oboje su pucali od radoznalosti da doznaju o čemu je pričala sa šefom i kuda ide. Tog dana imala je na sebi crnu usku suknju do kolena, plavu košulju i niske salonke. Nije bilo potrebe da ode kući da se presvuče jer je, prema sopstvenom mišljenju, bila idealno odevena

za upoznavanje s jednim zatvorenikom. Ostavljala je utisak ozbiljne elegancije, ali i zavodljivosti. Sako je ponela u ruci.

Sedela je potpuno smireno u prostoriji u kojoj je čekala da dovedu Maksa, prekrstivši nogu preko noge i nemarno prebacivši jednu ruku preko naslona stolice. Prisecala se kako je, kada je bila mala, ispitivala oca kako je u zatvoru i molila ga da je povede u obilazak. Tada joj nije ispunio tu želju. Umesto toga, poklonio joj je malog, crnog labradora i to je bilo dovoljno da je obuzme oduševljenje u tolikoj meri da prestane da gnjavi oca. Nesvesno se nasmešila.

Čuvar koji je bio zadužen da nadgleda susret Sare i Maksa i koji nije znao da je ona ćerka bivšeg upravnika zatvora, pomislio je da je komad i da se ponaša prilično nonšalantno, s obzirom na mesto gde je. Nezavisno od obezbeđenja i svega ostalog – zatvor je ipak zatvor.

44.

Kada se Maks pojavio u prostoriji, Sara je primetila kako deluje viši nego što joj se učinilo na TV-u, ali i opasniji. Svejedno je odlučila da čuvar ostane ispred prostorije za razgovor. Htela mu je pokazati da ga se ne boji. Maks je imao lisice na rukama, a slobodne noge. Seo je na stolicu nasuprot Sare i rekao: „Konačno. Maks D., drago mi je. Pružio bih ti ruku, ali kao što vidiš nisam u mogućnosti“, iscerio se.

„Ne brini zbog toga, ko kaže da bih je prihvatila“, Sara mu je namignula dok ju je on celu halapljivo gutao pogledom.

Nakon tih njenih reči, najpre je zastao i oštro je pogledao, a onda je ipak počeo da se smeje: „E, ta ti je dobra“.

„Sara“, predstavila se.

Složio je zbunjeno izraz lica, suzivši oči u dva procepa i tada je primetila kako ima snažnu bradu. I oblikom i po jačini dlake.

„Zar nisi rekla Tara? I na slici koju si mi poslala imala si drugačiju kosu. Ne kažem da ti i ova frizura i boja dobro ne stoje, ali ne volim da me zbunjuju.“

Još najbolje da ću tebe pitati koju boju kose i frizuru ću nositi, pomislila je, a zatim mu odgovorila: „Jesam, rekla sam ti to, ali ja

ipak nisam Tara, već Sara, i novinarka sam. Došla sam da mi daš ekskluzivni intervju u vezi sa tvojim venčanjem s Laurom T. i o tvom životu. Čini se prilično interesantan“.

Maks ju je najpre nekoliko sekundi ćutke gledao, a onda zaklopio pa otvorio oči.

Promenile su boju. Sevnule su gotovo žuto, kao da pulsiraju želju. Želju da je ubije.

Sara je spremno čekala početak najpre verbalne paljbe koja se uglavnom svela na ponavljanje ovih reči:

„Kujo, lagala si me sve vreme. Ispipavala me. Pravila budalu od mene. Pretvarala si se da si se napalila na mene. Jesi li? A kujo? Jesi li?“

Maks je shvatio da je Sari bilo jedino važno da se on napali na nju u čemu je i uspela, kao i to da se isto nije dogodilo s njene strane. Ono šta je ona zapravo htela bio je samo posrani intervju na temu *hibristofilije pičke materine*, kako je već glasila ona reč za koju mu je Britva rekao da opisuje Lauru i Stefani i šta mu je na jedno uho ušlo, a na drugo izašlo.

Umesto odgovora, Sara je ustala. Na Maksovom licu videla je da je izbezumljen od besa. Pomislila je da bi mogao da sruši sto ili da je dohvati preko njega, uprkos lisicama na rukama. Bila je u pravu jer je tačno u idućem trenu ustao i prevaleo nogom sto. Ona je u svojim salonkama poskočila u stranu u poslednjem momentu izbegavši da je udari ivica stola u padu. Bilo bi to više nego bolno.

Da Maks nije bio vezan, zgrabio bi je za vrat i možda joj ga jednim potezom slomio. Pomislivši na to, mirno je nastavila da gleda njegovo mahnitanje i sluša njegove psovke dok ga je zatvorski čuvar obuzdavao proklinjući taj dan u kome se običan novinarski

intervju pretvorio u nešto što mu zaista nije trebalo za kraj smene. Uskoro su mu u pomoć pritekla još dvojica snažnih kolega.

U trenutku kada su čuvari hteli da odvuku Maksa nazad u ćeliju, Sara je odjednom oštro rekla: „Kuda ćete, gospodo? Ja još nisam obavila razgovor“. Tada su sva četvorica zastali. Maks je prestao da se otima. Uspravio se i počeo da smrknuo i ošamućeno bulji u nju. Navikao je da ga se ljudi boje, a ova novinarska kučka, koja ga je prevarila u vezi sa svojim identitetom i osećanjima prema njemu, sada ga je gledala s osmehom. Ili s podsmehom. Hladnokrvno i ravnodušno kako ga nisu gledali ni neki zatvorenici.

„Gospodo, jeste li sigurni?“ Pitao ju je najkrupniji čuvar, a zapravo je hteo da kaže *Gospodo* jeste li normalni? „Jeste li sigurni da želite da nastavite ovaj razgovor?“

„Ako si završio sa svojim ludovanjem, i naravno, ako ti to želiš, onda da“, Laura se okrenula prema Maksu namestivši svoju dugu kestenjastu kosu iza uha. „Zar ne vidiš da sam od svih zatvorenika *upravo tebe* izabrala za razgovor, čak i pre vesti da se ženiš s Laurom. Zar ti to ništa ne znači?“

Još uvek ju je tupo i sumnjičavo gledao nakon tih reči, i vidljivo se pitao kad pre je doznala za njegovu ženidbu uprkos tome šta je dobro znao da je tajna u zatvoru nepoznata pojava. Maks je počeo da deluje mirnije. Kao da su mu dali injekciju u ludari od koje pacijenta brzo zahvati obamrlost. Čuvari su bili u čudu, ovako nešto još nikada nisu doživeli. Možda ta žena nije bila samo novinarka, nego neka agentica ili policajka, pomislio je jedan od njih.

Maks se na kraju uz škripu stolice vratio na svoje mesto za stolom. Isto je uradila i Sara. Shvatio je da mu ne preostaje ništa drugo nego saradnja i davanje intervjuja jer je hteo da dobije na važnosti, osećaju kojem svako teži, a kako je i sama Sara rekla,

ipak je ona *njega* izabrala od svih potencijalnih zatvorenika za taj razgovor.

„Pitaj šta imaš“, naposletku je rekao.

45.

Kada je nakon dva sata izašla iz zatvora, Sara je samo kratko telefonski obavestila urednika: „Dobila sam ekskluzivu!“

Konačno je imala neki konkretan uspeh kojim je mogla da se pohvali, a to je bio tek početak.

Dok je bila na faksu, sviđao joj se jedan Mihael. Nije ni ona njemu bila mrska, ali tada je sve pokvarila naporna dosadnjakovićka Roksi sa svojim nastupom na poznatom pevačkom takmičenju. Žena je rasturila glasom i svi su neko vreme pričali samo o tome, iako je na kraju osvojila drugo mesto. Mihael je bio ushićen Roksandom, kako joj glasi puno ime, i samo je s njom hteo da se druži. Sara joj je najviše zavidela na tome što je imala konkretan talenat. Znala je da peva, a ona sama je jedino znala da želi *da* se bavi novinarstvom i da bude pred kamerama. Nije znala da slika, da piše knjige, izrađuje makete brodova, rastura u šahu ili pleše dovoljno dobro da bi mogla da bude profesionalna plesačica. A nešto znati i želeti su dva različita pojma.

Jedne pijane večeri, nakon što više nije mogla da sluša Mihaelove hvalospeve o Roksi, došla je kući, skinula se gola, uslikala i

poslala mu sliku svoje vagine. Poslala mu je sliku svoje pičke jer nije imala šta drugo za pohvaliti se. Pritom se setila kako joj je majka, kada bi se pred njom tuširala gola, dok je ona kao mala sedela na WC šolji, pokazivala kako je njena vagina lepa. Hvalila se kako je najlepša, dok je Sari za to vreme govorila da je ružna curica s ružnom vaginom.

To nije bila istina. Sarina vagina je bila prekrasna, što je potvrdio i Mihael, uskoro joj poslavši svoj zadivljeni odgovor. Kasnije su završili u krevetu, čak su se i viđali tri meseca dok se euforija oko Roksinog nastupa polako smirivala. Ali, iako se Sara i onda i u još nekim kasnijim situacijama uverila u moć ženskog polnog organa, prema njenim merilima to nije bilo to. To joj naprosto nije bilo dovoljno za osećaj samoostvarenja i samopoštovanja, iako je poznavala mnogo žena koje bi atributima pička-sise-dupe i finansijskim ili društvenim benefitima ostvarenim na osnovu njih, bile sasvim zadovoljne.

Sada je konačno i ona imala konkretan projekat s kojim je mogla da se pohvali i zbog toga je bila srećnija i ispunjenija nego ikad. Svisnula bi od jada da mora da umre i da zna da je sve što neko za nju može da kaže glasi: *A bila je tako lepa...*

Samo biti lep je tako dosadno. A kada lepota prođe, i tužno. Kada neko umre i ljudi kažu „Bila je tako lepa ili lep“, okej, možda registruju ono najvidljivije, ali po načinu na koji to obično izgovore, ispada kao da je ta osoba imala sve razloge da živi, odnosno da onaj ko nije lep, da ih nema. Ispada kao da ružni ili nedovoljno atraktivni ljudi nemaju čak ni pravo na postojanje. E pa, ako je sve što neko za ceo život jedne žene može reći da je bila lepa ili da je bila nečija žena, onda ta stvarno i može da se ubije!

Sara je mrzela takve komentare. Sve to s izgledom i estetskom hirurgijom prešlo je u potpuno ludilo i opsesiju. I što je najstrašnije, ti ljudi koji su se tome često nepotrebno podvrgavali, izjavljivali su da tako ulažu u sebe! Bila je svesna da je mogla napisati najbolju reportažu i dobiti najugledniju nagradu za svoj rad, a da bi se opet mogao naći veliki broj onih koji bi komentarisali: „Ah, to je ona lepa novinarka“, izostavljajući pridev *talentovana*, a kamoli da ga stave na prvo mesto. Iako je bila svesna da to *nije njen* problem, odnosno da je to problem površnosti ljudi koji gledaju samo ili prvenstveno spoljašnji izgled, i da ne može ona da ispravlja svet, barem ne u jednom danu, to je nije činilo ništa manje besnom.

Setila se jedne svoje faze kada je bila premršava, kada je doslovno jela samu sebe zbog problema u tadašnjoj vezi, koji su joj se sada činili više nego glupi, a opet su se našli ljudi koji su joj rekli da je lepa, jer gledaju žene samo površno. Za njih važi da što je žena veći kostur, to je lepša. Baš u to vreme bila je na godišnjem redovnom pregledu kod ginekologa. On je, nimalo oduševljeno, na temelju podataka njenih tadašnjih mera i vizualno, primetio da je smršala šest kilograma. Naglasio joj je da ne smije više nimalo da smrša dodavši da se mala težina nepovoljno odražava na živce.

U tom trenutku, Sari je došlo da se rasplače. Obuzeo ju je neki ružan, preteći osećaj. Nije bila sigurna da li je ginekolog to rekao „samo tako“ ili ju je pročitao i shvatio da psihički nije baš dobro. Ali, bilo joj je to zeleno svetlo da se trgne, da počne da jede i da se smiri, kao što se njenoj, u procesu razvoda omršavatelj rođaci, isto zeleno svetlo upalilo kada ju otac, inače dobre drugarice, kod koje nije bila nekoliko meseci, doslovno nije prepoznao. To ju je toliko ubilo u pojam da je počela da jede na silu. U početku joj se ništa

nije primalo, mučila se jedno dobrih mesec i više dana, a onda je lagano počela da dobija na težini. U protivnom, da je nastavila da mršavi, završila bi u bolnici.

Sara je pre dva meseca pisala članak o jednoj poznatoj domaćoj manekenki koja je iznervirana komentarima na račun svoje mršavosti, insistirala da naslov članka glasi: „Ne patim od poremećaja u ishrani“.

Ne, ne patiš, a prezentuješ *se jedino kroz izgled*, pomislila je Sara dok je tipkala naslov. Članak je pošteno platio manekenkin jebač pa neka joj bude po želji. Što se Sare ticalo, naslov članka mogao je glasiti: „Bila sam na Marsu i bilo mi je super“.

Arija je tu žensku i lično poznavala te je potvrdila Sari i Marku da je opsednuta brojanjem kalorija i vežbanjem, a nije odbijala ni belo. U krugu ljudi u kojem se prozvana manekenka kretala, bilo je to gotovo nemoguće. Jeste da su svi većinu vremena bili ušmrkani i pijani, ali se ženska barem družila ne samo sa domaćom, već i sa svetskom elitom, na čemu su joj mnogi zavideli.

Nakon toga, među Sarom, Markom i Arijom povel se rasprava o tome da li zaista postoje ljudi koji mogu da jedu koliko požele, a da se ne ugoje. Konačni zaključak glasio je da ne postoje, jedino ako nemaju neki zdravstveni problem, na primer: hipertireozu, pantljičaru, dijabetes ili rak.

Sara je verovala da metabolizam nekih srećnika, poput nje, zaista troši brže i više kalorija od nekih drugih ljudi, ali ne baš toliko više da mogu sebi dati oduška u beskraj, bez ikakvih posledica. Zapravo, jedino bi ih zapisivanje ili, još bolje, snimanje kamerom doslovno svakog zalogaja i kapi popijenog sadržaja za koji ljudi tvrde da su ga konzumirali u jednom danu, uverilo u ono šta govore.

Neki će reći da su pojeli mnogo, a zapravo i nisu previše, nego je to njihov lični utisak.

Još više je onih koji će reći kako nisu pojeli toliko mnogo, a kada bi prebrojali šta su sve i zaboravili da su taj dan uneli u sebe, ispalo bi da su debelo umanjili unos kalorija. Zatim u sve to treba još uključiti i nečije životne navike, pušenje, kretanje ili nekretanje, nerviranje.

Zaveži mršavca za krevet petnaest dana i hrani ga na silu, sigurno će se udebljati, kao što će debeljko na pustom ostrvu, da jede samo jabuke ili pije kokosovu vodicu, smršati. A možda i umreti ako mu krvotok preplave toksini. Sve ostalo su priče za malu decu. Ali Sari su definitivno najviše na živce išli oni koji bi govorili da će za ručak, a posebno za večeru, gricnuti *nešto lagano* pa bi se ispostavilo da je to *lagano* pica sa topljenim sirom i salamom ili sendvič od pola kilograma sa svim mogućim sastojcima i priložima. Ili oni koji bi odlučili samo malo dosoliti hranu, a onda istresali u nju polovinu slanika ne računajući ostale začine koji su u sebi već sadržavali so. Mrzela je kada su ljudi obmanjivali sebe, a još više kada su te obmane pokušavali da prenesu i na druge, bilo da je reč o hrani ili bilo čemu drugom.

46.

Kada su Maks i Laura od upravnika zatvora zatražili dozvolu za venčanje, vest se vrlo brzo proširila ne samo unutar zatvora već i šire. Tačnije – o tome je brujao ceo grad, pola regiona i većina medija, posebno nakon Sarine ekskluzive. Laura je bila svesna da će njena najava i venčanje s Maksom izazvati pažnju barem dela javnosti i to najviše u obliku pogrdnih komentara, kao i pitanja bliskih joj ljudi.

Srećom, u njenom životu preostalo ih je samo dvoje. Za Lauru njena porodica više nije postojala, niti je htela da to promeni. Svim joj je odgovaralo da nema nikakvog kontakta s njima. Prvi razgovor obavila je s Hermanom.

„Čuj, žao mi je zbog Florijana“, započeo je sa uzdahom kada je u ponedeljak došla u firmu. Zamolio ju je da dođe malo ranije, pre nego što stignu ostali zaposleni. Nije ga ni pitala o čemu želi da razgovara, bilo je jasno da je reč o Maksu i njenom venčanju.

„Ja sam vas zaista podržavao i navijao za vašu ljubav, za razliku od Matilde, ali mislim da je ova tvoja sadašnja veza nedopustiva, da nam ozbiljno kvari imidž firme.“ Progutavši knedlu, Herman

je nastavio da govori: „Ovo je jedna posebna situacija u koju si nas dovela. Ti znaš, da ja inače ne bih dopustio sebi da komentarišem tvoj privatni život i da te jako cenim. Ali, iskreno, da nismo partneri, moram priznati da bih ti dao otkaz. Videćemo kako će se stvari razvijati, ali samo te jedno molim, ali *molim* – da mi tog čoveka nikada ne dovedeš u firmu.“

Zvučao je kao da je umesto „tog čoveka“ hteo da izgovori „to čudovište“. To ju je razljutilo. Maks je bio čovek koji je pogrešio. Zar Herman nije znao da svako može da pogreši, ali se i popravi, posebno ako uz sebe ima osobu koja će mu svojom ljubavlju i predanošću u tome pomoći? Kao što će ona pomoći Maksu, Laura je u to bila čvrsto ubeđena.

„Možda postanemo još popularniji“, drsko mu je odgovorila na što se on skeptično iskezio. Srećom imala je novca i od nekih uspešnih ulaganja, koja su joj donela lepu zaradu. Niko, zapravo, nije znao koliko je potkožena, ni Herman, ni Natali, ni Maks. Srećom se nije udala za Florijana – tada bi morala da s njim deli svoje bogatstvo, a to je bilo poslednje šta je htela.

Drugi razgovor Laura je obavila s Natali, jednog kišnog popodneva dok je ona čuvala bratovljevu ćerkicu od nepune dve godine.

„Znaš šta?“ Natali je počela da briše bebinu dudu.

„Šta?“

„Mislila sam da ti je sestra luda, ali izgleda da si ti još luđa. Kao prvo, strašno sam razočarana što mi nisi rekla da posećuješ tog Maksa, ili kako se već zove, i što sam za vaše venčanje saznala iz medija kao većina.“

Natali ju je mrko odmeravala. Laura nikada do sada kod nje nije zapazila takav pogled.

„Mislila sam da smo ipak najbolje drugarice. Molim te, kako ti je uopšte palo na pamet da uđeš u vezu sa tim tipom? I gde si ga, zaboga, iskopala?“

„U novinama, onog dana, dok sam *upravo tebe* čekala ispred tržnog centra, kada si bila zapela u gužvi zbog sudara u gradu. Naletela sam na članak o njemu i o tome kako treba da svedoči o nekom napadu u zatvoru. Pisalo je, kao podsetnik, i to da je ubio bivšu ženu i pregazio njenog ljubavnika. Tada sam odmah osetila da treba da mu pišem. Svim srcem verujem u to da nas je spojila sama sudbina. Očigledno je zašto ti ga nisam spomenula i pričala ti o posetama u zatvoru i dopisivanju. Bilo mi je jasno da ne bih dobila tvoj uzvišeni blagoslov, već hrpu pridika poput ove koju mi držiš upravo sada.“ Laura se škripavo nasmejala. „Naprosto nisam htela da mi neko zvoca i kviri užitak prave ljubavi.“

Natali ju je sada nepomično gledala baš kao i devojčica koja je kopirala svoju tetku. Lauri je bilo jasno da je prijateljica doslovno procenjuje da li je normalna. „A da se ipak obratiš nekoj stručnoj osobi?“ Natali nije mogla da izdrži. Devojčica joj se sada promeškoljila u naručju.

„A da ti odjebeš?“ Laura je ustala s kauča. „Slušaj, ako hoćeš da me podržiš, prestani da mi prigovaraš i budi srećna zbog mene. Ili se barem pretvaraj. Ako misliš da to nisi u stanju, naše prijateljstvo je gotovo, iako si mi spasla život.“

„Isuse Hriste i Majko božja, kako možeš reći nešto tako? Da je naše prijateljstvo gotovo *zbog ubice* za koga je upitno da li ga zaista poznaješ nakon nekoliko meseci tobožnje veze, dok mene poznaješ dvadeset godina. Baš divno.“

Devojčica ih je sve vreme posmatrala kao da upija svaku reč

njihovog razgovora iako, jasno, nije mogla ništa razumeti. Ali osetila je napetu atmosferu i dinamiku njihovog verbalnog sukoba, a budući da se to prenelo i na nju, postala je nemirna i plačljiva. Da je umiri, Natali je malo ljuljuškala i stavila joj dudu u usta.

Tada je rekla: „Mislim da mi ovaj put treba nešto alkoholno, a ne kafa“. Otišla je u kuhinju s malom u naručju, dok je Laura tupo sedela na kauču gledajući u neku tačku na zidu. Natali se vratila s flašom amara.

„I šta misliš, kako će to da ti se odrazi na posao?“ Nastavila je sa svojim izlivom zabrinutosti zavalivši se nazad na kauč. „Herman će poludeti kada čuje. Zamisli čuda, smatraće da će tvoj brak sa ubicom i bivšim robijašem ugroziti vašu teško stečenu, dugogodišnju reputaciju, a znaš da će ga Matilda u tome samo podsticati.“

„To je istina“, nevoljno je priznala Laura. „Već smo obavili taj razgovor i upravo je tako kako kažeš. Ali spremna sam na sve. Uostalom, sada sam najkreativnija, a smeši mi se i još jedna nagrada. Doduše, zbog jednog ranijeg projekta. Vidiš kako prava ljubav čudesno deluje na mene.“

Dete je tada zagugutalo kao da se smeje, a Natali je obilno napunila Lauri i sebi amaro u čaše. Sada je i ona osećala umor od razgovora nakon što se uverila da Laura neće promeniti mišljenje. Jednostavno dalje više nije imalo smisla uveravati je da čini najveću grešku u životu. Ali ona je dala sve od sebe. Na kraju je ipak rekla: „Onda nazdravimo ljubavi“. Istovremeno je u sebi mislila: *Nadam se samo da nećeš požaliti. I ja s tobom.*

47.

Nakon što mi je Maks ispričao sve šta se odigralo s Tarom, odnosno sa Sarom, bio sam iskreno zadivljen njenim nastupom. Smešno mi je koliko ljudi krive novinare da pobuđuju smutnju i nemir bombardovajući ih ispraznim sadržajima. Kao da bi to bilo moguće da narod većinom nije lakozapaljiva, sitnozuba stoka te da u srži čoveka nisu znatiželja, površnost i zavist.

Neverovatno je kako se mnogi lože na nacionalna, verska i pederska posla, a na stvari o kojima im zavisi život, kao što je neko poskupljenje, ne reaguju. Da se bune oko nečeg konkretnog, onda bi valjda nešto moglo i da se promeni, ali je očigledno bolje biti u glibu poznatog. Ovako kada se bune protiv ideoloških stvari, ostaju zacementirani u svom luzerstvu, u svom gubitništvu.

Zato prema takvom narodu ne treba imati samilosti. Jedino što zaslužuje jeste prezir. Mazohistički ljudi koji ne pokušavaju da se brane od tuđeg ugnjetavanja, naposljetku neretko izazivaju prezir i gađenje. Iz tog razloga, neka deca preziru svoje majke jer nisu uzele sekiru u ruke i u jednom trenutku zatukle oca porodičnog nasilnika, makar završile u zatvoru.

Ponekad čitam vesti na portalima, kada osetim zamor od knjiga i da bih bio u toku sa spoljnim događanjima. Internet je samo pokazatelj koliko ima zlobnih, frustriranih, bolesnih i nesrećnih individua.

Komentari koje ostavljaju oni ogorčeni na neke užasne događaje, kao što su zlostavljanje dece, životinja, pijanstvo u saobraćaju i slično, zbog čega stradaju nevini, uvek u meni izazivaju podsmeh. Činjenica je da postoji ipak relativno malo ljudi poput mene u odnosu na ukupan broj ljudi koji bi *zaista* bili u stanju uzeti stvari u svoje ruke i osvetiti se nekome za nanesenu nepravdu, svesni da ih nakon toga čeka kazna.

Neki od onih koji u komentarima pišu kako bi se osvetili i radili prestupnicima sve najgore (npr. polako ih i užasno mučili), veruju da bi to uradili u trenucima kada su zahvaćeni *gnevom pravedništva*, a verovatno i kasnije, jer ljudi vole za sebe misliti da su bolji, hrabriji, snažniji i pametniji nego što jesu. Neki znaju da lažu, a kod nekih se javljaju oscilacije između uverenja da bi reagovali osvetnički i da ne bi, ali računaju da ih ništa ne košta, ako se barem na rečima, pokažu hrabrima.

Praksa je pokazala da uglavnom postoji obrnuto proporcionalan odnos između govorenja i činjenja pa se u skladu s tim može zaključiti da što neko više melje, manje su šanse da će to zaista i uraditi. Ja sam pravdu uzeo u svoje ruke i to dvaput za šta sam, na račun maloletnosti, dobio blagu kaznu, ali smatram svoj život svejedno upropašćenim.

Mnogi se pak teše da postoji pravda na drugome svetu. Takve uvek poželim da upitam: Ako je nema na ovom, zašto misliš da

postoji na drugome, ukoliko taj usrani drugi svet ili neka drugačija dimenzija življenja uopšte i postoji?

Očigledno ti i takvi ne razmišljaju poput mene. Još jedan primer koji pokazuje koliko različito ljudi zaključuju jeste onaj kada pojedinci stanje u državi komentarišu rečima: dokle god nas potkradaju *naši*, pri čemu misle na pripadnike domaćeg plemena, sve prolazi. Ja se s tim ne slažem. Mogu podneti da me iskorištava stranac i da mi se ceri u lice, iako mi, jasno, ni to nije nimalo drago, ali da to radi neko *moj*... E baš to ne mogu da podnesem! Nema ništa gore od toga nego kada si u vlastitoj zemlji građanin drugog reda.

48.

Neretko mi se čini da je većina ljudi na ovome svetu depresivna i mazohistična, čak suicidalna. U istoriji je bilo situacija u kojima velika grupa ljudi porobljena od brojčano mnogo manje grupe naoružanih mučitelja, ne bi reagovala i pokušala da se oslobodi. Istina je da bi pritom neki tokom pokušaja vlastitog oslobađanja poginuli, ali bi se barem ostali spasli. Sada je, s obzirom na razvoj tehnologije i oružja, ipak drugačija situacija pa tako nekoliko psihopata može da nanese štetu ogromnom broju ljudi, koji mnogo teže mogu da se odbrane.

Kada sam bio dečak, istinski sam verovao da će se svi ljudi na svetu udružiti i doslovno uhvatiti za ruke hrleći da zgrome nekoga ko je napravio nešto ružno. Kako li sam bio smešno, dečje naivan! Sada znam da je ovo svet predatora i ako nisi s njima, poješće te, a na kraju će se pojesti međusobno. Ovi koji pišu kako su ljudi većinom dobri, neka vide kako bi se proveli (i to u društvu prijatelja, a kamoli neprijatelja) da se nađu gladni na pustom ostrvu. „Ljudi su dobri kada su srećni, a kada su dobri, nisu uvek srećni.“ Ta izreka jasno upućuje na to da uvek treba gledati okolnosti.

Ponekad pratim i TV vesti, ali daleko manje nego one po portalima. Jednom sam čak iz dosade na TV-u pratio i prenos rasprave u Parlamentu u vezi sa nekom privrednom aferom. Tog dana su na galeriji bili gosti iz centra za brigu o gluvim osobama. Pomislio sam kako je dovoljno odvratno što mogu da vide poslanike i kako je u ovom slučaju dobro da ih i ne čuju.

Desilo se i to da sam bio zabezeknuti svedok izjave jednog port-parola u vezi sa nekom drugom privrednom aferom. Očigledno su njemu uvalili vruć kesten, jer čovek je bio toliko nervozan i ljuljao se s noge na nogu te napred-nazad dok je govorio u kameru, da mi se zavrtelo. Nikada u životu nisam tako nešto video, da se neko toliko ljulja, a bio je trezan ili barem delovao potpuno trezno. I to osoba koja bi trebalo da bude profesionalac. Pa dete u vrtiću bi stajalo mirnije!

Ipak, najgori javni nastup koji sam imao prilike da gledam, bio je nastup jednog učitelja koji je trebalo da kaže par reči na temu osnovnoškolske edukacije, pri čemu je potpuno zablokirao. Bilo mi ga je žao. Ljudi koji zablokiraju prilikom javnog nastupa zapravo se žele kazniti i osramotiti pa sami sebe sabotiraju. Strah od javnog nastupa najizraženiji je strah, za neke veći i od straha od smrti.

49.

Na dan Maksovog i Laurinog venčanja, obezbeđenje u zatvoru bilo je pojačano. Bio sam jedan od dvojice kumova, drugi je bio zatvorenik Rino s kojim je Maks najviše vežbao u teretani. Laura je blistala u belojoj, satenskoj haljini-venčanici s cvetom bordo boje utaknutim u punđu, što sam smatrao suviše romantičnim za okruženje u kome se odvijalo venčanje. Imali smo čak i tortu, a na Laurinu ogromnu sreću, upravnik je dozvolio da se napravi i nekoliko fotografija.

Nakon završetka ceremonije, bio im je takođe odobren i boravak u sobi za posete što znači da je Maks dobio prostor i vreme za intimne trenutke sa svojom mladom, dok je samo dan pre tešio malu Stefani i jebao pravosudnu policajku. Ona nimalo nije bila oduševljena novim stanjem stvari, ali je bila svesna da će Maks izaći iz zatvora kad-tad i da će morati da nađe novo meso za upražnjavanje svojih niskih strasti, baš kao što je Lucijanov bivši ljubavnik nakon njegovog samoubistva pronašao novog guzitelja.

Prstenje koje je donela Laura bilo je elegantno i skupoceno. Maks je njime bio naprosto dečje oduševljen i opčinjen, verovatno je mislio na to koliko će mu još lepih stvari kupiti njegova novo-pečena ženica.

Kada je nakon sat vremena provedenih u sobi za posete, Laura otišla iz zatvora kući, te kada se Maks konačno vratio u ćeliju, pitao sam ga treba li mu čestitati. Počeo je da se smeje potapšavši me po leđima i rekavši: „Moj kum Britva i njegov smisao za humor“.

Stvar je bila u tome da sam ja, pitajući ga to, bio sasvim ozbiljan.

Vareći tortu prisećao sam se kako je Maks ponekad pričao o tome šta bismo sve mogli da radimo kada nas puste iz zatvora. Bićemo u naponu snage. I ja sam se često bavio tim mislima. Znao sam da će mi do tada otac umreti i da će me majka pustiti da živim kod nje. Ali kako sam već rekao, isto tako znam da bez obzira na završena prava, niko neće unajmiti advokata koljača.

Uvek ću predstavljati opasnost za one u mom okruženju, sve i da do kraja života živim mirno kao bubica. Jednom obeležen, ostaješ zauvek obeležen. Kada ljudi vide zlostavljače zatvorenika, recimo druge zatvorenike ili čuvare, stavljaju se u ulogu zlostavljača prema onima koji su njima samima nekada nešto skrivili pa nestaje empatija prema zlostavljenom. To se jedino ne događa kada su u pitanju životinje i mala deca. Zato niko neće previše da žali silovane i zlostavljane zatvorenike.

Razlika između Maksa i mene bila je ta što će on uživati u tome da ga se ljudi pribojavaju, dok će mene to rastuživati. Iako, što sam duže u zatvoru, osećam neku okamenjenost svog srca i duše, kao da sva osećanja iz mene polaku isparavaju. Možda ću naposljetku prema svima i svemu osećati jedno veliko ništa. Ništa,

osim trajne želje da nestane ovog prokletog sveta i ljudskog roda. Kada bi barem neki ludak bacio nuklearnu bombu i sve pretvorio u prah i pepeo!

Ali, uostalom, zaboje me za sve i šta će biti sa mnom, a posebno nakon što umrem. Ako se pre toga ne ubijem. Što se mene tiče – nakon, a i *za* vreme mog života, može nastati opšti potop.

50.

Maks je često blebetao i o tome kako bi se najradije odselio u šumu i živio potpuno odvojeno od sveta, ali znao sam da su to prazne priče, u rangu fora gradskih šminkera koji ceo život izjavljuju kako bi se najradije osamili i započeli život u prirodi. Takvi to nikada neće uraditi naprosto zato što se smatraju prevažnima. Takođe, veruju da bi društveni život grada patio ukoliko bi neka zabava bila lišena njihovog prisustva. („Ljudi konstantno lažu, a samo kada filozofiraju onda izmišljaju.“)

Setio sam se kada je Kimina matora jednom prilikom, nakon što smo gledali reportažu o nekom tipu koji se preselio u šumu, rekla kako ona ne puši te priče o tome da je to nekakav način izražavanja duhovnosti, nego da misli da mu je jednostavno nešto kvrcnulo u glavi. Tačnije rekla je: „Jebeš ti sve to, ali taj nije sav svoj“.

Iako je kamerman pokazao kako čovek i u šumi drži do higijene mnogo više nego neki smrdljivi žitelji gradova i potrudio se da prikaže celu duhovnu pozadinu njegovog odvajanja od ljudi te potrebe za meditacijom, pri čemu su neki gledaoci zadivljeno pomislili da je po tome „iznad njih“, Kimina keva ostala je nepokolebljiva. „Bio

on duhovno i fizički iznad ili ispod nas, jebeš ti to, taj nije sav svoj“, još jednom je ponovila svoju prvobitnu konstataciju. Verovala je da uprkos svom sranju u gradovima i seoskim zajednicama, čovek prirodno teži društvenom životu, barem u nekom obliku.

Ne, blebetalo Maks neće se preseliti u šumu, znao sam to oduvek, a sada je to bilo i potvrđeno. Preseliće se u Laurin vrhunski uređen stan s podnim grejanjem. Rekao sam mu još onda da pre verujem da će se na kraju venčati jednom od *svojih žena*, jednom od svojih obožavateljki, nego da će postati „šumski čovek“. Prvenstveno iz praktičnih razloga.

Moja pretpostavka išla je odmah u smeru gđice dizajnerke, iako je mala Stefka bila mnogo mlađa i lepša, ali uvek je važnije pitanje egzistencije. A sumnjam da Maks nakon venčanja, ako bi mu tako došlo i bez imalo griže savesti, ne bi zabrazdio sa strane. Uostalom, još se dobro sećam kako je na dan kada ga je Laura prvi put posetila i nakon što je otišla iz zatvora, a on se vratio u ćeliju, s vučjim smeškom rekao: „Mislim da sam danas upoznao svoju zlatnu ribicu“.

51.

Za razliku od Laurinog, na dan Maksovog venčanja Stefanino srce bilo je slomljeno. Posebno kada je u ekskluzivnom intervjuu, koji je još u zatvoru dao nekoj novinarki, pročitala da je njemu i Lauri bila odobrena i soba za susrete. Znala je šta to znači.

Ona, Stefani je trebalo biti ta koja će biti u toj sobi, u novinama i u plaćenim intervjuima, a ne ta krava, ta Laura.

Ona, Stefani, trebalo je da bude Maksova žena i slavna osoba.

Cmizdrila je celog dana toliko da su joj oči nabrekle od plača i stalno je morala brisati nos. Da se kojim slučajem Erik tada zatekao kod kuće, ne bi se dobro proveo ukoliko bi joj se našao na putu.

Majka je otišla kod doktora na pregled dojki, a kada se vratila bila je zamišljena i nije mnogo obraćala pažnju na Stefani. Ona je nije ni pitala kako je protekao pregled, bila je previše u svom filmu i zadovoljna što je majka za promenu nije gnjavila. Barem nešto.

U naletu besa, dok je na poznatom portalu čitala intervju s Laurom, koji je takođe vodila ona ista atraktivna novinarka an-

gažovana u razgovoru sa Maksom u zatvoru, Stefani je došlo da svisne od muke.

Podigla je krevet i iz pregrade za odlaganje stvari među kojima je čuvala neke uspomene poput svog sitnog gimnastičkog trikoa, tri barbika i knjige bajki, izvadila jednu od tih starih barbika plave kose za kojom je kao mala toliko čeznula. Zatim je počela da je ubada makazama dok joj nije izbušila celo plastično telo.

„Proklinjem te i smičem ovim činom od izabranika svoga srca, udalji se od Maksa čim pre, sotonu. Moja ljubav je namenjena njemu, a njegova meni i ti nam nikada nećeš zaista stati na put“, mrmljala je Stefani.

Morala je nekako da preživi do dana kada će Maks izaći na slobodu. Tada će joj valjda ipak biti nekako lakše jer će moći da ga vidi, dotakne, oseti njegovo telo. Verovala je da su jedno, a ta plavokosa spodoba se našla na njihovom putu kao nužda, ali i prokletstvo.

Ništa ta glupa Sofija nije znala, jer joj gatajući nije spomenula nikakvu ženu.

Ili je to možda prećutala?

Na trenutak joj je palo na pamet da ode k njoj i upita je da li je ono što je rekla gatajući joj one večeri zaista sve šta je videla da će se odigrati u njenoj budućnosti.

Međutim, Stefani se plašila same sebe i toga da će je savladati nepoverljivost nakon čega će je onda obuzeti njena dobro poznata agresivnost, koja ne bi dobro završila po Sofiju, jer je Stefani bila lake ruke kada se trebalo počupati, udariti nekoga i uopšte se s nekim pošibati. Jasno, tada bi to doprlo do Sande i bacilo sumnju na njenu tajnu u vezi sa muškarcem s kojim se nalazi.

Na kraju bi to izazvalo i sramotu jer šokirana Sofija možda više nikada ne bi htela da dođe kod njih i da joj gata. Zato je od te svoje

impulsivne ideje ipak odustala. Stefani je tešilo to što je Sofija ipak rekla da je upoznala za nju posebnog muškarca.

Na posebnom mestu.

52.

Maksovo svedočenje o slučaju premlaćivanja Mirsada V. u zatvorskoj teretani bilo je medijski praćeno, posebno zato što je Maks bio najpoznatiji zatvorski budući mladoženja. Kako sam i očekivao, izjavio je da od napada nije video ništa, jer je u tom trenutku bio okrenut sukobljenim zatvorenicima leđima.

Možda je to čak istina, ali sve i da nije, znam da ni u obrnutom slučaju, njegovo svedočenje ne bi bilo nimalo drugačije. Prvenstveno zato što nije hteo da se zameri drugim zatvorenicima (s kojima je bio u dobrim odnosima) zbog ubijenog ološa, koji mu ni inače nije bio simpatičan. Još manje mu se vucaralo po sudu kao svedok. Hteo je samo što pre i u miru da odguli svoja dva meseca koja su ga delila do kraja izvršenja zatvorske kazne i da uskoči u ulogu muža i ljubavnika.

U razgovoru sa mnom u ćeliji, ostao je pri tome šta je rekao na sudu, ali zato mi se, sasvim nenadano pohvalio kako je pre nekoliko godina „rešio“ jednu žensku, kurvu, zapravo, po čemu ispada da prostitutke za Maksa nisu ni ulazile u kategoriju žena. Nakon što ju je, kako je rekao, „povadio i izlupao, a možda i malo gušio“, njeno telo ugurao je u odvodnu cev na jednom napuštenom gradilištu.

Ćutao sam nakon njegove ispovesti.

Nisam bio šokiran, ali nisam znao da li se hvali ili je to istina. U obzir je dolazila i mogućnost da se poigrava sa mnom, proverava da li može imati puno poverenje u mene da ga kao cimer i venčani kum neću izdati. S njim su sve karte uvek bile otvorene.

Dok je Maks te noći mirno hrkao iznad mene, ja sam razmišljao šta da uradim s dobijenom informacijom i odlučio se – ništa. Barem, dok ne izađem iz zatvora. Moja je britva bila spremna i u slučaju da me on samostalno napadne – nisam mogao znati bi li nas razdvojili i jednog od nas preselili iz ćelije sve i da upravi prenesem ono šta mi je rekao – morao bih ga preklati. Ili bi to isto morao uraditi nekome drugome u slučaju da me Maks odluči napasti preko posrednika.

Naravno, postojala je i ona druga mogućnost, da bi treći put moja britva zakazala, i da bi Maks ili neki njegov unajmljeni ubica ili ubice, sredili mene. Ne, ne, te komplikacije nam obojici nisu bile potrebne tako blizu izlaska na slobodu.

Takođe, sumnjam da bi ženama poput Laure i Stefani takvo saznanje pomoglo da se od njega ohlade. Laura u to naprosto ne bi verovala, odnosno ne bi htela da veruje. Sve i da joj DNK analiza dokaže da je Maks to zaista uradio, silovao i ubio tu ženu, moguće je da bi i dalje istrajala u zabludi da njena ljubav može da ga promeni. Stefani je, s druge strane, bio potreban tata, ljubavnik, zaštitnik, neko ko joj je stalni izvor uzbuđenja, a ništa manje nije ju privlačila ni slava koju nije mogla ni htela da postigne radom i trudom te uopšte na jedan častan način, nego kroz odnos sa zloglasnim ubicom. Zato sam odlučio da držim usta zatvorena.

53.

Nakon razgovora sa šefom, ili tačnije svog kratkog hvaljenja, Sara je sela u auto i zaputila se u drugi deo grada. Maksovi roditelji živeli su u naselju do kojeg je vodila velika uzbrdica. Sara je još ponekad imala napade panike od toga da će joj se auto zaustaviti na najstrmijem delu uzbrdice te da će početi da klizi nadole. Bilo je to smešno: nije je bilo strah razgovarati s dvostrukim ubicom, zapravo možda i trostrukim, kradljivcem i silovateljem, a strahovala je od toga da će joj auto nekontrolisano otići u rikverc. Ipak nije otišao. Naravno, da ne bi dozvolila da je strah zaustavi od prelazaka tog dela puta.

Budući da je išla da porazgovara sa Maksovim roditeljima bez najave i samo u nadi da će oni biti kod kuće, bila je svesna da ako je odbiju, tu neće moći ništa da uradi. Moraće da se, barem za jedan dan, pomiri s tim. Takođe, sâm pogled na naselje nije joj pružao nikakvu želju da traži potencijalne sagovornike, komšije ili rođake, koji bi bili spremni da porazgovaraju o Maksu. Na to bi pristali možda jedino zbog novca, a ona je kod sebe imala tačan iznos s kojim je po povratku kući nameravala da uspe gorivo.

Na Sarino iznenađenje, nakon što je pozvonila na zvono kuće kojoj je pod hitno trebalo farbanje, vrata joj je otvorio Maksov otac. Bila je očita njihova sličnost u visini i građi lica, ali ne i u boji očiju. Ovaj čovek je imao smeđe oči. Pre pitanja o tome kako komentariše venčanje svoga sina, Sara je još nameravala malo da pronjuška i da proveriti da li su bar neke stvari o kojima joj je Maks pisao, skupa s Britvom, bile istinite. Bilo je tu materijala za proveru u svakome od pet podugačkih pisama koje su razmenili pre intervjuja.

Između ostalog, Maks joj je napisao da kada je kao dete bio zločest ili samo nestašan, da su ga roditelji zatvarali u šupu te da su mu malo i retko davali da jede. Kada je to ispričala njegovom ocu, čovek se uhvatio za glavu: „Odakle vam to, hranili smo ga kao vuka, moja žena mu je uvek kuvala, a disciplinovali smo ga tek po potrebi“. Šta je značilo „disciplinovanje po potrebi“, nije znala, ali je mogla da otprilike pretpostavi. „Time se inače bavila moja žena“, promrmrljao je matori dohvativši se za kaiš na vrećastim pantalonama. Tako je nesvesno ukazao na to čime se njegova supruga služila pri dovodenju neposlušnog Maksa u red, a nije bilo isključeno da je ipak i sam u tome učestvovao.

Takođe, Maks joj je napisao da je čeznuo za životinjama, ali i to da mu roditelji nisu dozvoljavali da ih drži. Njegov otac je i to porekao.

„Ma šta to pričate, šta vam je? Maks je imao punu kuću i šupu životinja, zečeva i kunića, mačaka, veverica, pasa... Istina, s vremenom su sve te životinje nestale. Neke su mu pobile, a neke uginule. Jadni Maks, nije imao sreće s njima.“

Pre te jadne životinje nisu imale sreće s njim, Sara se naježila pri pomisli na vrlo veliku mogućnost da ih je ubijao u šumarku nedaleko od kuće ili u šupi. One najsrećnije, možda su zaista uspele da mu pobjegnu.

„A je li istina da ste ga upravo vi naučili da puca s neprijavljenom puškom koju ste držali izloženu na polici u dnevnoj sobi?“

„E, to je istina“, ponosno je rekao Maksov otac. „Svaki muškarac treba da zna da puca kako bi mogao da odbrani sebe, svoju porodicu i otadžbinu.“

Samo što se vaš sin nije branio, već je upucao bespomoćnu ženu i pregazio joj ljubavnika, pomislila je u sebi.

Taman kada je starac hteo da je ponudi čašom vode ili mleka (ako joj se išta gadilo, bilo je to mleko) i pokaže joj pušku koja je i dalje stajala na istom mestu na polici u dnevnoj sobi, u kuću je ušla Maksova majka. Atmosfera se istog trenutka promenila. U kući kao da je odjednom postalo nekoliko stepeni hladnije. Sara je znala da je razgovor završen i tako je i bilo. Žena je otvoreno dala Sari do znanja da je ona ne bi pustila u kuću, prezrivo pogledavši muža, koji se onako krupan pogrbi iako je mogao da je razvali jednim udarcem maljave ruke. Takve snažne, maljave ruke imao je i Maks. Ali je zato imao majčinu boju i oblik očiju.

Bila je to hladna, agresivna žena i jasno se videlo da je ona glavna u kući: njen muž je bio šmokljan, a tako je i delovao. Zato je sin preuzeo ulogu snagatora, a ona je u tome uživala. Sara je bila uverena u to da je ta žena uživala u zloglasnosti svoga sina i njegovom imidžu opasnog tipa, iako se klela da bi dala i svoj život ako treba da *njen Maksić* (!) nije uradio to što je uradio. Pritom je, sva obuzeta mržnjom, dodala, ne shvativši da tako protivreči samoj sebi (ili je za to nije bilo briga), da ni ubijeni nisu bili lišeni krivice budući da su ga sami isprovocirali.

Sara je otišla iz te kuće zgađena, ostavivši im novac namenjen za sopstveno gorivo. Maksova majka zahtevala je naknadu za razgovor

zato što je Sara upala k njima nenajavljeno, i prema njenom mišljenju, prilično drsko. Za njihov komentar o Maksovom venčanju naglasila je da može da ga dobije neki drugi dan, bilo koji, ali uz prethodnu najavu svog dolaska i uz mnogo veći iznos od *sirotinje* koju im je Sara dala tog puta.

Pri izlasku iz kuće, Sara je uspela da baci pogled na šupu do nje te na obližnji šumarak. Stresla se od jeze koja ju je pritom uhvatila. Nakratko je razmišljala o tome da li da pokuša da porazgovara s još nekim u naselju, ali je odustala – shvatila je da niko neće reći ništa protiv Maksa, eventualno anonimno i za novac koji više nije imala. Ipak se znalo da će Maks navraćati u stari kvart po izlasku iz zatvora, prvenstveno zbog roditelja. Biće problem onih kraj kojih bude živio i s kim bude dolazio u kontakt, dok svi ostali nakon nekog vremena neće ni razmišljati o njemu.

Iako je kod sebe imala pištolj, Sara je osetila olakšanje dok se spuštala nizbrdicom niz Maksovo naselje, što dalje od njegovih psihopatskih roditelja kojima bi rado zavrnila vrat, baš kao Maks bespomoćnim vevericama. Nije Maks bio jedini koga je otac naučio da puca. I ona je znala pucati. Još kako. Setila se kako ju je otac podučavao pucanju na njihovom velikom imanju i koliko je pritom uživala u druženju s njim. Još dan-danas su imali običaj da zajedno vežbaju gađanje, a nakon toga bi jahali konje. Osim toga, Sara je redovno posećivala i streljanu.

Zamerila se mnogim narcisoidnim muškarcima jer ih je odbila ili im se nije dovoljno divila. Ili im se pak usprotivila. Ali generalno je sebe smatrala miroljubivom osobom i ako joj se neko ne bi sviđao, izbegavala ga je po principu *ne diram te – ne diraj me*, bilo da je reč o muškarcima ili ženama. Ali nije se nikada suzdržavala da žestoko uzvrati ukoliko se osećala ugroženo ili napadnuto.

Kada je Sara tog popodneva ušla u svoj stan, ustanovila je da je – prazan. Pogled joj je odmah pao na papirić na kuhinjskom stolu. *Očigledno si odabrala karijeru, a ne naš zajednički život. Srećno*, nažvrljao je Roko na tom papiriću postavljenom ispod vaze. U njoj je bio cvet narcisa.

Znala je da njen, sada već bivši verenik, nije tek tako odabrao upravo cvet narcisa: mogao je u vazu da stavi i ružu ili hrizantemu. Ili karanfil. Ali nije. Bila je to njegova poruka o tome šta misli o njoj i kako je doživljava.

Osetila je tugu, ali je znala da je njihov raskid nešto neminovno i da bi je on samo kočio i sputavao u ostvarenju planova i snova. On je želeo da ona bude u redakciji za radnim stolom i da se drži rubrika mode i lepote, vremenske prognoze, tračeva o poznatima, a ona je htela ambiciozne, čak opasne projekte. Želeo je dete što pre, a njoj to nije padalo na pamet, barem još nekoliko godina. Ne, dok se ne ostvari kao novinarka.

Nikada ne bi mogla biti srećna da zatvorena u kancelariji piše glupe članke o tome koja je boja kose moderna ove sezone (sve boje su moderne svake sezone, ako ti dobro stoje) umesto da je negde napolju na terenu, u akciji, čak ukoliko to podrazumeva i opasnost po život. Tada bi imala osećaj da je živa, a onako bi imala osećaj da je živa zakopana u kancelariji.

Suprotnosti se privlače, ali sličnosti opstaju. Zbogom Roko, srećno i tebi... našarala je odgovor ispod njegovih reči na papiriću bez obzira na to što ih on nikada neće pročitati, jer je papirić nakon toga zgužvala i bacila u smeće, ali je tako htela da završi jednu svoju životnu epizodu. A onda se nagla nad cvet narcisa diveći se njegojvoj lepoti i opojnom mirisu. Bila je unapređena u istraživačku

novinarku, a radiće i izveštaje sa terena. To je tek početak njene karijere koja će biti impresivna, pomislila je puna sebe.

54.

Na dan izlaska, Maksa je ispred zgrade zatvora dočekala Laura u svome *mercedesu*, u društvu njegove majke i gomile novinara. On im je veselo mahao i pozirao. Osećao se i ponašao kao nekakav junak ili filmska zvezda, a ne kao, zbog uslovno rečeno dobrog vladanja i nove životne uloge, ranije pušteni sisač državnog budžeta i propalica. Jedva je čekao da iskrcaju majku kod kuće i da ga umочи u Lauru. Nakon što se izgrlio s ocem, koji je brisao suze radosnice zbog povratka zabludelog sina jedinca kući, konačno su otišli kod Laure, odnosno u svoje novo, zajedničko, mirisno gnezdo.

Kada je Maks ušao u sobu, Laura je ležala izvaljena na boku, a čipkana spavaćica otkrila joj je dekolte. Odmerio je brzim pogledom njeno telo. Dah mu je bio nestrpljiv i vruć, videla je koliko gori od želje da što pre zaroni u nju. Prstom ga je pozvala da dođe, da se popne na nju. Skinuo je majicu približivši se krevetu na šta se ona pridigla i otkopčala mu pantalone. Tada ju je prevalio na krevet i počeo da joj ljubi grudi. Bradavice su joj se napele, u međunožju joj je pulsiralo. Laura je rukom dotakla Maksovo koplje koje je sledeći trenutak probilo njenu vaginu. Osetila je samo slatki ubod bola.

Odmah potom sve je bilo gotovo.

Kasnije su još nekoliko puta imali odnos dok naposljetku oboje nisu ostali da leže na krevetu potpuno iscrpljeni, ali i beskrajno ispunjeni.

55.

Prva dva meseca njihovog suživota prošla su savršeno. Barem mi je to Maks tako predstavio. Poslao mi je razglednicu s njihovog bračnog putovanja na Maldive i sliku na kojoj, opaljen suncem i s panama-šeširom ispija koktel, dok Laura pored njega plazi jezik. Takvo ponašanje nije bilo tipično za nju. Možda se samo opustila, a možda je bila i pripita u trenutku kada je nastao taj snimak, pomislio sam. Inače su mi odvratile te fotografije s isplaženim jezičinama koje su u poslednje vreme trend na društvenim mrežama, a ništa manje gadne nisu mi ni one s ispruženim nožnim papcima, bilo ženskim, bilo muškim. Možda najgore od svega su mi noge uhvaćene u pozi da deluju kao viršle. Dakle, noge-viršle. Ali moram priznati da je Laura dobila lepu boju tako da je izgledala nekako drugačije. Iznenadila me je, sumnjao sam da uopšte može da potamni. No, kada se uzme u obzir koliko su plivali, leškarili na suncu, ronili i skupljali školjke, to je ipak bilo neizbežno.

Maks mi je jednom čak i kratko telefonirao s Maldiva. Zadovoljno me je izvestio da Laura nije naporna koliko je mislio da bi mogla da bude. „Barem ne još“, dodao je, nakon toga počevši da se smeje.

Kada se vratio iz inostranstva, u jednom dužem razgovoru, rekao mi je da se povremeno nalazi i sa Stefani te da je i *to* pod kontrolom, šta god *to* značilo. Odvratio sam kako mi je drago ako je tako, dok sam u sebi mislio kako je suviše nerealno očekivati, kada su takve okolnosti i ličnosti u igri, da idila potraje.

Doznao sam i da opseg posla u Laurinoj firmi ipak nije pao osim što su dobili otkaz jednog projekta za koji Herman nije mogao da bude siguran je li vezan za Maksa ili je bila reč o ličnim razlozima klijenta koji je bio pred razvodom. Ali i dalje je bio na oprezu i nimalo voljan da popusti u tome da ga Laura upozna sa Maksom ili ikada dovede u prostorije firme, što je njega posebno vređalo. To Herman, na svoju sreću, nije znao, a ja sam se nadao da *pobesneli Maks* neće odlučiti da mu to jednog dana da do znanja.

Dok je Laura radila, on je spavao, kuvao, gledao uglavnom pornjavu, šetao gradom i navraćao u stari kvart te se nalazio sa Stefani kada mu se prohtelo da se osladi. Jebali su se u njegovom autu, u *audiju*, koji mu je Laura poklonila već drugu nedelju njihovog braka, što je bilo izvan svih njegovih očekivanja. Pomogla je finansijski i njegovim roditeljima da ofarbaju kuću, pri čemu je Maks asistirao majstoru. Njegova majka nije imala dovoljno reči hvale za svoju snahu.

Za vikende su Maks i Laura odlazili na izlete. Oboje su voleli da planinare i jedu domaću hranu u restoranima. Sve su to objavljivali na svojim profilima.

56.

Za sve to vreme, Stefani je grcala od ljubomore i ne pokušavajući da nađe posao. Da nije bilo tih povremenih susreta s Maksom, ne bi izdržala da ne izleti sa istinom i sve razotkrije Lauri. To niko ko je od ranije znao za njihovu vezu do sada nije uradio, verovatno da se ne zameri Maksu, a sa Sarom je imao dogovor da je ona ne dira. Zauzvrat je dobila intervju s Laurom, a pročitao je i njen lepo i opširno obrađen članak na temu žena sluđenih ljubavlju prema počinocima kaznenih dela, koji ga je mnogo zabavio.

Te večeri, Stefani se našla s Maksom. Odvezli su se kao i inače u šumarak kraj jednog napuštenog gradilišta za koji se Stefani činilo da ga Maks prilično dobro poznaje. Tamo su se najpre žestoko pocepali. Maks joj je dao i nešto novca. Laurinog novca. „Bolje da dam tebi nego da platim hotel. Ali moraćemo jednom da odemo van grada.“ Stefani se tada setila Enca, njegove žene koja je izgubila volju za seksom i njegove ćerke koja ima godina kao ona.

Neko vreme su ćutali sedeći u autu omamljeni posle seksa, a onda se Maks oglasio: „Slušaj, imam nešto da ti kažem“. Nakon

tih njegovih reči, Stefani je osetila isto ono zatezanje u celom telu, kao onda u zatvoru kada joj je najavio venčanje s Laurom. Odmah je znala da nije u pitanju ništa dobro.

Upitno ga je gledala.

„Laura je trudna“, konačno je rekao s uzdahom udarivši se obema rukama po bedrima.

Bila je to kap koja je prelila Stefaninu čašu, posebno kada se uzme u obzir činjenica da joj je tu vest saopštio nakon što ju je kresnuo – što je mnogo, mnogo je.

Počela je da ga udara šakama iz sve snage i vrišti: „Svinjo, gade, lažove, ubico, muška kurvo!“

Udarajući ga, dvaput je pritisnula trubu te se kolenom snažno udarila o pretinac auta. Njeno manitanje i histerisanje trajalo je minut-dva, odnosno sve dok je Maks nije obuzdao i naterao je da se smiri. Doduše, mogao je to da reši odmah, direktnim udarcem u glavu, kao što je napravio jednoj drugoj devojci na tom istom mestu nekoliko godina ranije. Nastavio je zatim tu drugu devojku da mlati dok joj se lice nije pretvorilo u neprepoznatljivu kašu.

Ali ovo je ipak bila Stefani. Ako ju je uopšte i voleo, voleo je na neki svoj uvrnuti način. Bila je sjebana kao on. Dobro, možda ne baš kao on, ali bio je uveren da je ta mala bila spremna da sve uradi za njega. Bila je prelepa i seks sa njom uvek je neopisivo dobar, a to sa Laurom nije bio slučaj. Dok je Stefani u krevetu bila poput divlje mačke, Laura je u odnosu na nju bila poput drvene Marije. I ona je bila spremna da uradi sve šta on želi, ali njoj nije mogao da oprostí to što je poticala iz višeg društvenog staleža. U njemu je ta činjenica uvek podrivala neku mržnju i zavist prema njoj, što sa Stefani nije bio slučaj. Sada, kada ju je pogledao, buljila je ravno

ispred sebe, kao da je u nekom transu. Čak mu je malčice bilo žao koliko je bila skrhana.

„Nikada nisi spominjao nikakvu jebenu decu s tom bogatom kućkom“, rekla je sporo kao da je nešto sprečava da otvara usta. „Govorio si o *našoj* deci.“

„Dete s njom i nije bilo u planu, ali jebi ga, omaklo se. Rekla je da koristi kontracepciju.“

Stefani je polako okrenula glavu prema Maksu. Gledala ga je pitajući se da li laže i drhteći od besa te sa sve više mržnje u koju se sada pretvarala njena ljubav. Nikada je nije video u takvom izdanju i ono mu se nije nimalo dopalo. Kao da nije bila sva svoja. Tada mu je rekla: „Vozi me odavde, samo me vozi“.

Iskrcao ju je nedaleko od autobuske stanice. U međuvremenu, tokom vožnje nisu progovorili ni reči. Stefani je bilo jasno da će se tek sada stvari iskomplikovati, da Maks možda neće iz tog braka izaći tako brzo, u svakom slučaju ne za godinu dana. I da će, ukoliko bude hteo da viđa svoje dete ili, ne daj Bože, decu, zauvek biti vezan za tu ženu.

Kada je izašla iz auta zalupivši vratima, nije ga ni pogledala. Samo je žustro počela da pešači prema kući.

Maks je bio zabrinut. Zvao je Stefani celo veče i slao joj poruke iskoristivši vreme dok je Laura, po običaju, duže ostala na poslu, ali mu ona nije odgovarala. Nadao se da će se smiriti i da će, kao uvek do sada, uspeti da nađe rešenje iz te škakljive situacije. Samo kakvo rešenje? Istina je bila da ni sâm nije znao da li je hteo to dete s Laurom da se bolje osigura udobno živeći na njen račun, bez obzira na to koliko ju je na trenutke mrzeo.

57.

Tog dana, dok je Maks bio na fudbalu s momcima i rođacima iz svog starog kvarta, što je ponosno objavio na svojim fejsbuk i instagram profilima, Laura je bila kod kuće. Kada se Maks vrati, trebalo je da zajedno odu u bioskop. Jedva ga je namolila da odu da gledaju film koji je on, na osnovu opisa radnje, proglasio preženskastim i kenjkavim. Ali, budući da mu je Laura dan ranije poklonila skupocen sat, ipak je smatrao mudrim da je ne odbije.

Kada joj je neko pozvonio na vrata, najpre se trгла, a onda pogledala u kameru. Ugledala je devojkę bledog lica i duge crne kose. Nije joj bila poznata i zato je odlučila da ne otvara, međutim, nepoznata devojkę delovala je nervozno i bila je uporna što je probudilo Laurinu radoznalost.

„Koga tražite?“ Laura je konačno pritisnula dugme na interfonu.

„Vas.“ Stefani je jako dobro poznavala njen glas, što iz TV emisija koje je nekada vodila Laura, što iz ko zna koliko puta preslušanih intervjua.

„Ma da. A ko ste vi?“

„Samo me pustite, verujte mi da vam neće biti krivo, glupo je

da razgovaramo preko interfona“, odvrtila je Stefani premećući se s noge na nogu u svojim martinkama.

Laura je gledajući u sliku na kameri kratko vreme razmišljala šta da uradi. Devojka očigledno nije bila ni dostavljačica koja je slučajno pozvonila baš na njeno zvono, a nije izgledala ni kao narkomanka. Odlučila je da je ipak pusti u zgradu. Radoznalost u vezi sa tim šta ta devojka želi od nje, nadvladala je Laurin strah od puštanja nepoznatih osoba u svoje гнездо.

Inače je zgrada imala portira, ali sada se onaj čija je bila smena nije nalazio na svome radnom mestu. To mu nije bilo prvi put. Pretpostavila je da je šmugnuo na brzinsku kres partiju kod komšinice na trećem spratu. Ako se Laura požali na njega, portir će dobiti otkaz. Ona je to bila u stanju da mu uradi odmah sutradan, pre odlaska na posao i nakon toga, umesto da se odmah spusti u garažu, namerno se zaustavi u prizemlju zgrade da ga najlepše pozdravi. Znala je da bi je on požudno gledao i još neko vreme udisao opojni miris njenog cvetnog parfema s glavnim notama belog cveća. Moraće da kupi još jednu bočicu tog čuda koje je omađijalo već zavidan broj muških i ženskih poklonika mirisa, s obzirom na broj komplimenata koje je do sada, na račun njega, dobila. Naravno, najviše su joj značili komplimenti dobijeni od Maksa, a on je tvrdio kako ga upravo taj njen parfem od svih ostalih koje je imala u svojoj bogatoj kolekciji, najviše stimuliše i izluđuje dok su u krevetu.

Stegla je oko sebe kućni ogrtač ispod kojeg nije nosila ništa jer se upravo bila istuširala. Kada je devojka nakon nekoliko minuta pozvonila, odlučno i spremno je otvorila vrata stana. Uživo, devojka je izgledala još lepše nego na kameri, kao manekenka, i zbog toga je odmah osetila ubod ljubomore. Uzrujavalo je što uopšte

primećuje devojčinu lepotu u tom trenutku. To je odmah ispunilo besom: ako je to primećivala ona, kako tek mora da su primećivali muškarci. Žena će ženi oprostiti sve, *ali ne i dobar izgled*.

Odlučila je da joj se ipak i dalje obraća sa *vi*, da joj tako pokaže svoj prezir i distancu, iako je devojka očigledno bila mlađa od nje. Laura je hladno rekla: „Ko ste *vi*, šta želite i zašto ste toliko puta zvonili?“

„Dobar dan i vama“, iskežila se najpre crnokosa pa nastavila: „Ja sam Stefani, a zvonila sam toliko puta na vaša skupocena vrata jer imam nešto važno da vam kažem. Nešto što se tiče mene, vas i vašeg muža Maksa“.

Drznica je stavila sebe na prvo mesto. Laura je lagano zadrhtala.

Primitivši to, Stefani je podsmešljivo rekla: „Ne brini, biću kratka“. Namerno je prešla na oslovljavanje sa *ti*.

Krenula je zatim prema dnevnoj sobi kao da je u svojoj kući što je Lauru dodatno iznerviralo. Stegla je još jače kućni ogrtač, dok ju je istovremeno i nešto stiskalo u želucu, te je ljutito krenula za nepoznatom. Ona se uskoro strovalila na Laurin kauč.

„Dakle, ja sam ljubavnica tvog muža i mislim da će te veoma zanimati šta imam da kažem.“

Laura ju je zabezeknuto gledala. Nije mogla doći k sebi niti ispustiti iz sebe glasa, ali to je nadoknadila Stefani pokazavši joj najpre jedno Maksovo pismo iz zatvora i poruku u svom mobilnom.

U poruci je on izjavljivao da je voli, nju, Stefani, dok je Lauru nazvao „uskoro starom rospijom s kojom je prisiljen biti zbog novca“.

Laura je tada pogledala u pismo koje joj je pružila Stefani. Budući da je primila dva pisma iz zatvora, zadrhtalo joj je srce pri samom pogledu na velika, obla slova koja su krasila papir. To je nesumnjivo bio Maksov rukopis, a ne Svenov.

Oklevajući, pročitala je sledeće rečenice:

Draga Stefani,

Ništa ne brini, kada malo stanem na noge, tražiću od krave razvod, a onda nas ništa neće sprečiti da na kraju budemo srećni zajedno. Znaš da smo stvoreni jedno za drugo i da sve ovo radim zbog novca, ali nikada nemoj da zaboraviš da je sva ova žrtva za nas i našu buduću decu.

Voli te tvoj Maksić

58.

Laura je ispustila pisamce na pod dnevne sobe na šta je Stefani s užitkom naglasila kako ima još poruka i pisama koji otkrivaju pravu istinu o Maksovim osećanjima. Nastavila je da iznosi još dokaza Maksove nevere: na svom mobilnom pokazala je Lauri poruku nakon jednog od njihovih susreta u autu, u autu koji je ona poklonila Maksu i u kojem su se očigledno on i Stefani prašili. Lauri se slošilo dok je čitala poruku: *Bilo je tako predivno. Jedva čekam opet. Mmmmm...* Sećala se kako joj je tog dana Maks rekao da ide u teretanu jer mu „kućna teretana, iako odlična stvar, ponekad ne deluje dovoljno motivišuće“.

Sve teže je disala, dok joj se Stefani nadmoćno smejala uživajući u njenoj zapanjenosti, ljutnji i besu. Brzinom munje Lauri je pred očima preletela slika kako Tomas guzi njenu sestru Leu, a Ingrid obrađuje Florijana u kolicima. I sada joj je, ova mlađa i lepša žena, opet oduzela prvo i jedino mesto u njenom ljubavnom životu. Bilo je to zaista previše.

„Znaš šta ja mislim?“ nastavila je Stefani da melje dok je sve veća migrena nadirala u Laurinu glavu poput magle iz močvare. „Da

treba da mi budeš zahvalna šta sam ti pokazala kakav ti je muž i s kim ćeš imati dete. Da, rekao mi je i to sinoć.“

Iako je Stefani videla kako je Laura, koja joj je bila okrenuta leđima i naslonjena na regal do kojeg se u međuvremenu oteturala, najednom dohvatila ukrasni kip Bude, kada je krenula na nju, bilo je kasno: s dva snažna udarca smrskala joj je glavu.

Tup. Tup.

I gotovo.

Nema ništa bez agresije. Dovoljno je trpela svačija poniženja, a u ljubavi treba biti agresivan. Laura je zatim odvukla Stefani po pločicama do nekadašnje Florijanove radne sobe. S police jednog ormara, dohvatila je set za šivenje i iz njega uzela oveće makaze. Nakon toga, s užitkom je počela da ih zariva u telo svoje mrtve suparnice. Kada se Laura dovoljno iživela ubadajući je, makaze su ostale zabodene u Stefaninoj desnoj ruci, baš kao Stefanine u njenoj plavokosoj barbiki iz detinjstva.

59.

Nakon što ju je prethodno dobro umotala u čaršave i tepih, Laura je zaključala vrata Florijanove sobe. Skinula je kućni ogrtač i gola počistila krv koja je navrla iz Stefanine bujne crne kose i vitkog belog tela.

Bacila je pogled u veliko ogledalo u dnevnoj sobi: u njemu je umesto Botičelijeve Venere, sada videla Meduzu, Gorgonu, čudovište od žene koja je Stefani pretvorila u kamen, odnosno u leš. Zatim se opet istuširala i naručila u jednom restoranu dostavu hrane.

Biće to Maksova poslednja večera, pomislila je nakon što je spustila slušalicu.

Kada se Maks vratio kući, Laura se ponašala kao da se u međuvremenu baš ništa nije desilo, i kao da u susednoj sobi ne leži leš mlade devojke, njegove bivše ljubavnice. Maks je bio gladan tako da mu je poslužila obilnu porciju pohovanih šnicli i pomfrita s majonezom i ajvarom. Bio je to njegov nimalo fin, ali omiljeni obrok. Pritom ga je tobože zaljubljeno gledala kako jede. On joj je uzvraćao poglede, nežno se smešeći.

Kakva li je to samo bila farsa, kakav li je Maks samo bio glumac! Ali nije znao da mu je to poslednja večera na koju imaju pravo i osuđenici na smrt, šta je Maks i bio, iako to nije znao. Bilo joj je to urnebesno smešno i jedva se suzdržavala da mu se ne nasmeje u lice.

Kada se nažderao i izvalio na kauč, počeo je da gleda neki sportski TV kanal. Petnaestak minuta kasnije, nakon što je raspremila sto, a on se potpuno opustio, Laura je odlučila da je pravo vreme za njen osvetnički potez. Zadržavši dah, uskoro mu se bosa došunjala s leđa i pritisla elektrošoker na vrat. Jak, iznenadni udar struje izazvao je privremenu paralizu i stanje šoka kod Maksa.

Elektrošoker joj je ostao od Florijana koji ga nikad nije tražio nazad. Bez takve pomoći ili nekog sredstva za omamljivanje u obliku tableta ili neke hemije, Laura Maksa ni u snu ne bi mogla da savlada. Ali, eto, uspeła je.

Stajala je tako iznad njega kao anđeo osвете i smrti, u novom, belom, mekanom ogrtaču i medene kose te i njega, baš kao Stefani, počela da ubada makazama u stomak, prepone, prsa, vrat i gde god je stigla. Razlika je bila samo u tome šta dok je to radila, Maks je bio živ. Njegova krv je šikljala na sve strane do plafona, šarajući bele zidove i ugodne bež tapete dnevne sobe i sve više bojeći zidove, ali isto tako i samu Lauru crvenom bojom.

Bio je to pravi krvavi vodoskok u kome je uživala. „Bogata krava kažeš, ha?“ Sada mu se smejala ludački, bez zadržke, dok je u njegovim očima čitala da je shvatio šta se desilo i da će ovaj put da plati za ono šta je uradio, ali bez mogućnosti iskupljenja. Naposletku mu je zabila makaze u levo oko i tu je stala, a negde u tom trenutku stao je i Maksov život. Laurin krvavi pohod bio je završen.

Pozvala je zatim policiju, a u međuvremenu se pevušeći opet istuširala. Nije htela da dočeka inspektore i forenzičare krvava i nesređena.

60.

Kada sam čuo da je Maks ubijen, bio sam tek malčice iznenađen, ali samo zato što se sve odvijalo tako brzo nakon njegovog puštanja. Mislio sam da će ipak uspeti barem koju godinu da balansira u svom preljubničkom i parazitskom životu i da će imati faze u kojima će biti posvećen samo Lauri. Možda da će čak dobiti i dete.

Nakon što su detalji njegovog ubistva, prvenstveno zahvaljujući detaljnoj Sarinoj reportaži izašli u javnost i kada se otkrilo da je Laura bila trudna, a Stefani ta koja je ubrzala stvar, sve mi je postalo jasnije.

Niko u zatvoru nije bio tužan zbog Maksove smrti, čak ni Rino, njegov bivši partner u vežbanju i kum broj dva na venčanju, ali su je svi doživeli kao podsetnik na to da ne smeju tako lako omalovažiti naoko slabe žene koje ih na kraju mogu stajati života. Maksa je koštala njegova nepromišljenost, samouverenost i potcenjivanje patologije žena s kojima se spetljao u zatvoru.

Setio sam se dana kada sam ga pitao koja od tri sirene koje su mu pisale će ga namamiti u smrt, na stene. Ispostavilo se sada da je to bila Laura. Tipa koji je bio strah i trepet za mnoge, nakon

izlaska iz zatvora, ubila je nestabilna žena iz ljubomore i potrebe za kontrolom. S obzirom na to da sam znao za Laurine životne rane, što iz pisama, što iz Maksovih priča, nije bilo čudo da je prsla i presudila mu baš kao što je on presudio svojoj bivšoj ženi. Poruka njihovog čina glasila je: *Ako nisi samo moja, nećeš biti ničija.* Odnosno, *ako nisi samo moj, nećeš biti ničiji.*

Nakon dužeg premišljanja, ipak sam odlučio da saopštim policiji šta mi je Maks rekao o ubijenoj ženi onog dana kada se vratio sa suđenja zbog ubistva u teretani. Shvatili su me ozbiljno i upustili se u opsežnu pretragu napuštenih gradilišta dok u jednom odvodu konačno nisu našli raspadnute ostatke ženskog tela.

Za nagradu sam dobio raniji otpust iz zatvora, na koji sam i inače imao pravo zbog svog uzornog vladanja. Iako je bilo jasno da sam otezao s dobijenom informacijom, upravniku su bili jasni moji razlozi i nije hteo da cepidlači. Čak mi je rekao da većina ljudi koji su u zatvoru zaslužuje da bude tamo, ali da ima i onih, poput mene, za koje veruje da su žrtve sistema i okolnosti. Nije mi zbog toga bilo nimalo lakše. Takođe mi je čestitao što sam uspešno diplomirao na Pravnom fakultetu.

Po izlasku iz zatvora, dočekala me je jedino majka. Otac mi je u međuvremenu umro, a ja nisam hteo da mu odem na sahranu iako sam na to imao pravo. Koliko je on posećivao mene, isto toliko je meni bilo stalo da poslednji put vidim njega i u međuvremenu slušam majčine priče o njegovim bolovima od raka. Zapretio sam joj da, ukoliko nastavi s time, ne mora mi više ni dolaziti u posete. Delovalo je.

Nadam se da je u paklu negde sa Maksom i gomilom drugih ljudi, osim male dece, koja nisu imala prilike da postanu zla. Ali kako

rekoh, to je samo uzrečica koja mi proleće glavom. Nažalost, ne verujem u pakao osim u ovaj na zemlji, jer ga nosim sa sobom kud god da odem, čak i sada kada sam slobodan. Takođe, ne verujem da će to ikada da se promeni.

O autorki

Iva Kolega rođena je 1978. u Zadru, gde je završila srednju Ekonomsko-birotehničku i trgovačku školu. Ekonomski fakultet završila je u Rijeci. Do sada je objavila tri romana.

Ljubavna glad, erotsko-psihološki triler, prvi je autorkin roman objavljen 2015. u izdanju Antene Digital.

U izdanju beogradske Lagune, 2018. godine, objavila je psihološki triler *Seme mraka* koji je 2019. u Hrvatskoj izdao Fokus na hit pod nazivom *Sjeme tame*.

U oktobru 2021, takođe u izdanju Lagune, objavila je svoj treći roman, psihološki triler *Zver u nama*. Hrvatsku verziju romana pod nazivom *Zvijer u nama* objavila je splitska izdavačka kuća Naklada Fragment u decembru 2022. godine.

Iva Kolega
MOJ ILI NIČIJI

Izdavač:
Kulturni centar
Bačka Palanka

Za izdavača:
Olja Nađ

Lektor:
Mirjana Kljakić

Priprema i štampa:
„Atom”
Bačka Palanka